

படைப்புகளும்

பார்வைகளும்

கலை
இலக்கியப்
படைப்புகள்
மீதான
பார்வைகள்

க. நவம்

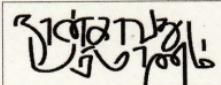
படைப்புகளும்

பார்வைகளும்

கலை இலக்கியப் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள்

க. நவம்

வெளியீடு

படைப்புகளும் பார்வைகளும்
(கட்டுரைகள்)

க. நவம்

முதற் புதியபு	: 2017
வெளியீடு	: நான்காவது பரிமாணம், தெணியகம், பொலிகண்டி, வல்லவட்டித்துறை
மின்னாஞ்சல்	: napa.public@gmail.com
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
வெளியீடுகு	: க. பரணீதரன்
உள்ளபூரு	: க. பரணீதரன்
நூலாக்கம்	: பரணீ அச்சகம், நெஞ்சியடி
பக்கங்கள்	: 124
விலை	: 300/-

Padaippukalum Paarvaikalum
(Articles)

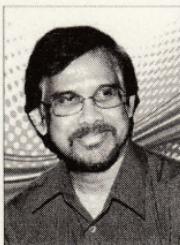
K. Navam

First Edition	: 2017
Copy Rights	: Author
Publication	: Naankaavathu Parimaanam Theiyakam, Polikandy Valvettithurai
E mail	: napa.public@gmail.com
Cover Design	: K. Bharaneetharan
Inner Design	: K. Bharaneetharan
Printers	: Bharanee Printers, Nelliady
Pages	: 124
Price	: 300/-
ISBN	: 978-955-7295-02-2

அதிபர்
பொ. கணக்சபாபதி
அவர்களுக்கு

卷之三
卷之三
卷之三

ஆசிரியர் : சிறுகுறிப்பீடு

க. நவம், யாழ்ப்பாணம், பொலிகண்டி கிராமத்தில் வூள்ள தெணியகத்தில் கந்தையா - சின்னம்மா தம்பதியினரின் மூன்றாவது புதல்வராகப் பிறந்தவர். 2 மூத்த சகோதரர்களும் 3 இளைய சகோதரிகளும் இவரது உடன் பிறப்புகள். ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளர் தெணியான் இவர்களுள் ஒருவர். நவம் - வெயாமளா தம்பதியினர்க்கு ஒரேயொரு மகனும் நூன்கு பேரக் குழந்தைகளும் உள்ளனர்.

க. நவம் கரவெட்டி, தேவகரயாளி இந்துக் கல்லூரியில் ஆரம்பநிலைக் கல்வியையும், யாழ். சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரியில் இடைநிலைக் கல்வியையும், பருத்தித்துறை வொட்டி கல்லூரியில் உயர்தரக் கல்வியையும் பெற்றவர். ஆங்கில ஆசிரியராகத் தொழிலாற்ற ஆரம்பித்த இவர் (1968), பலாவி ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் (1970/71) விசேட விஞ்ஞான ஆசிரியராகப் பயிற்சி பெற்றவர். பேராதனைப் பல் கலைக் கழகத் தில் தமது இளங்கலைமாணிக் சிறப்புப் பட்டத்தை அரசுறவியல் துறையிலும், (B.A. Honours - 1976/80), முது விஞ்ஞானமாணிப் பட்டத்தை விவசாயப் பொருளி யல் துறையிலும் (M.Sc. Agric. Econ. - 1981/83) பெற்றவர். பல அரசு கல்லூரிகளில் ஆசிரியராகவும் கல்வி அமைச்சின் பாடவிதான அபிவிருத்தி நிலையத்தில் இடைவரவு விரிவுகரயாளராகவும் கடமையாற்றியவர்.

சிரித்திரன் சிரிக்கதைப் போட்டியில் மூன்றாம்

இடத்தையும், இலங்கை சாவறித்திய மண்டலம் நடத்திய அகில இலங்கைக் கல்லூரி மாணவர் சிறுக்கைதப் போட்டியில் இரண்டாம் இடத்தையும் 1965இல் பெற்றவர். இவரெழுதிய முதலாவது சிறுக்கையான “விரதம்” பின்னர் தினபதி நாளிதழில் 1966இல் பிரசரமானது. வர்த்தகக் கப்பல் துறை அமைச்ச நடத்திவந்த அகில இலங்கை இலக்கியப் போட்டியில் (1983) இவரது “உள்ளும் புறமும்” எனும் சிறுக்கைத் தொகுதி முதலாம் இடத்துக்கான தங்கப் பதக்கத்தைப் பெற்றது. “இந்தத் தேசத்துக்காக” எனும் இவரது நாடகம் அகில இலங்கை நாடகப் போட்டி ஒன்றில் முதலாம் இடத்துக் கான தங்கப் பதக்கம் பெற்றது. “கனடா தமிழர் தகவல்” அமைப்பின் 2000 ஆம் ஆண்டுக்கான கலை இலக்கிய விருதைப் பெற்றவர்.

1983 ஜூலை கலவரத்தில் பாதிப்படைந்த தால் நாட்கை விட்டு வெளியேறி, முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக, கனடாவில் வசித்து வருகின்றார். கனடாவிலுள்ள பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் ஆக்க இலக்கியங்களையும் விமர்சனங்களையும், கட்டுரைகளையும் எழுதிவருகின்றார். இவரது “உள்ளும் புறமும்” கனடாவில் வெளிவந்த (1991) முதலாவது தமிழ்ச் சிறுக்கைத் தொகுதியாகும். “உன்மைகளின் மௌன ஊர்வலங்கள்” எனும் சர்வதேச அரசியல் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூலொன் கறையும் (1991) வெளியிட்டவர். “நான்காவது பரிமாணம்” எனும் கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். “நான்காவது பரிமாணம்” வெளியீட்டக்கத்தின் ஊடாக இதுவரை 20 நூல் கண்ண வெளியிட்டுள்ளார். “கண்ணயாழி” கனடாச் சிறப்பிதழினானும் (2000), “சித்தம் அழகியான்” (2014), “பார்க்கப்படாத பக்கங்கள்” (2015) கட்டுரைத்

திரட்டுக்களினதும் தொகுப்பாசிரியர்.

இவர் எழுதித் தயாரித்து, நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றிய “இனி ஒரு விதி செய்வோம்” எனும் நாடகமே (1986) கணடாவின் முதலாவது சீரிய தமிழ் நாடகமாகும். மனவெளி கலையாற்றுக் குழுவினருக் கென 3 நாடகங்களையும் 1 கவிமொழிவு நிகழ்வையும் நெறிப்படுத்தியவர். “சகா”, “உறவுகள்” ஆகிய இரண்டு கணடிய முழுநீளத் தமிழ்த் திரைப் படங்களில் முக்கிய பாத்திரங்களில் நடித்தவர். 16 கவியரங்குகளுக்குத் தலைமை தாங்கியவர். கணடா ரிவிஜ தொலைக்காட்சியின் செய்தி ஆசிரியராகக் கடையாற்றியவர். அங்கொரம் பெற்ற மொழிபெயர்ப் பாளர். “சொல்புதிது” அகராதித் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டு வரும் சொல்லாக்கக் குழுவின் ஆரம்பகால உறுப்பினர், ஒருங்கிணைப்பாளர். புதிய கணடிய குடிவரவாளர்களது பட்டப் படிப்புகளை மதிப்பீடு செய்து, வேலைவாய்ப்புக்கு வழிகாட்டும் நிறுவனத் தில் பணியாற்றி, ஓய்வுபெற்றவர். சிறந்த விளையாட்டு வீரராகத் திகழ்ந்த இவர், இசை, ஓவியம், நடிப்பு போன்ற துறைகளிலும் ஆற்றலும் ஈடுபாடும் கொண்டவர்.

“பரதேசம் போனவர்கள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுதியையும், “படைப்புகளும் பார்வைகளும்”, “தடங்களைக் கடந்து செல்லும் காலநதி” ஆகிய இரு கட்டுரைத் தொகுதிகளையும் “நான் காவது பரிமாணம்” வெளியீடுகளாக இவ்வாண்டு (2017) வெளிக் கொண்ர்கின்றார்.

என்னெடு

காத்திரமான விமர்சனங்களால் காப்பாற்றப்படுவதை விட, போலியான புகழுரைகளால் பேரழிந்து போவதையே பெரிதும் விரும்பும் கலை இலக்கியக்காரர்கள் ஒருபுறமும் -

விமர்சனப் பிரம்பெடுத்து இளம் கலை இலக்கிய முயற்சியாளர் களை ஓடவோட விரட்டியடித்துவிடும் சட்டாம்பிள்ளை மனோபாவம் கொண்ட கறார் இலக்கியக் காவலர்கள் மறுபுறமும் -

வாழும் ஓர் இலக்கியச் சூழலில், “விமர்சனம்” எனும் வில்லங்கக் சொல்லாடவுக்குப் பதிலாக, “பார்த்தவகள்” என்ற பதத்தைப் பயன் படுத்துவது ஒருவகையில் பாதுகாப்பானது. பச்சையாகச் சொல்வதானால், “படைப்புகளும் பார்த்தவகளும்” என இந்நால் பெயர் தாங்கி வருவதற்கும் அதுவே காரணம். மேலும், சில இக்கியப் படைப்புகள் மீதான எனது பார்த்தவ மூலம், இங்கு என்னையே நான் பார்த்தவக்கு கவத்திருக் கிறேன்.

இதிலுள்ள பெரும்பாலான கட்டுரைகள், அவை குறித்த ஆக்கங்கள் வெளியானபோது ஆற்றிய உரைகளின் எழுத்து வடிவங் களாகும். ஆதலினால், தவிர்க்க முடியாதவாறு, வாய்வழி உரைநடையின் ஆதிக்கத்தினை ஆங்காங்கே இக்கட்டுரைகளில் அவதானிக்கலாம். ஏனையன, எழுதித் தருமாறு விடுக்கப்பட்ட வேண்டுதல்களுக்கிணங்க, கட்டுரைகளாகவே வரையப்பட்டதை. நூலாக்கலின் பொருட்டு, சில கட்டுரைகளில் செம்மைப்படுத்தல் செய்யப்பட்டுள்ளன.

“இனியன தனியருந்தேல்” என்பதற்கமைய, நான் இரசித்த சில கலை இலக்கியப் படைப்புகளை, அவை குறித்த எனது பார்த்தவகள் ஊடாகப் பிறருடன் பகிர்ந்திருக்கிறேன். எனது இலக்கிய மேட்டிமையை வலிந்து நிலைநிறுத்தும் என்னைமேதுமின்றி, சாதாரண வாசகனை

மனதில் கொண்டு, எளிமையாகவும் இலகுவாகவும் பகிர்ந்திருக்கிறேன். நல்ல கலைப் படைப்புகளை நாலு பேருக்கு அறிமுகம் செய்வதே, அவற்றின் படைப்பாளிகளுக்குச் செய்யக்கூடிய மிகப் பெரும் சேவை என்பது எனது எண்ணம்.

பன்னிரண்டு கட்டுரைகள் அடங்கிய இந்நாலுக்கு விரிவான முன்னுரை ஒன்றை எழுதித் தந்துதவிய நண்பர், பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் அவர்களுக்கும், இந்நாலின் உட்புற வெளிப் புற வடிவமைப்பு, அச்சமைப்புப் பணிகளைச் செய்துதவிய ஜீவநாதி ஆசிரியர் திரு. க. பரணீதரன் அவர்களுக்கும், எனது எழுத்துப் பணியின் பங்காளராயிருந்து, இக்கட்டுரைகளை அவ்வப்போது ஒப்புநோக்கி உதவிய எனது துணைவி திருமதி ஷ்டியாமளா நவம் அவர்களுக்கும், தமது பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், மின்னிதழ்களில் இவற்றைப் பிரசுரித்து தவிய, அவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கும், எனது உரைகளை நூலாகத் தொகுக்க வேண்டும் என அவ்வப்போது உற்சாகப் படுத்திய நல்லிதயங்களுக்கும் இத்தருணத்தில் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஒரு நூலைத் தொடக்கி வைப்பவன் எழுத்தாளன்; அதனை முடித்து வைப்பவன் வாசகன். “படைப்புகளும் பார்வைகளும்” எனும் இந்நாலினை நீங்கள் படித்து முடிக்கும் போதுதான், இது முழுமை பெறும். நீங்கள் மட்டும் படிப்பதோடு நின்றுவிடாமல், பிறநுடனும் இதனைப் பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள்; கூடவே உங்கள் எண்ணங்கள் எதுவானாலும், அவற்றை என்னுடனும் பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள்!

உங்கள் எண்ணங்கள் எனது எழுத்து முயற்சிக்கு உரம் தர வல்லன என்பதை மனதில் கொள்ளுங்கள்!

க. நவம்

16-01-2017

nknavam@gmail.com

<http://knnavam.wordpress.com>

முன்னாடு

நமது இலக்கியத் தளம் என்பது இன்று விரிபடும் எல்லைகளைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியத்துக்குப் பாயிரம் எழுதிய பனம்பாரனார் கண்ட “வடவேங்கடம் முதல் தென்குமரியாயிடைத் தமிழ்க்கறு நல்லுலகு” என்ற எல்லைக்குள் அடங்கியது அல்ல இன்றைய நமது தமிழ் உலகு. அது கடல்களையும் கண்டங்களையும் கடந்த எல்லைகளைக் கொண்டதாய் அமைந்து விட்டது. எல்லைகள் மீறப்படும் போது நாம் காலம் காலமாய் பேணிவந்த இலக்கியச் செல்நெறிகளும் புதிய பரிமாணம் கொள்வதுதானே நியாயம். எனவே, நமது இலக்கிய உலகின் எல்லைகள் அதன் வடிவத்திலும் அதன் பாடுபொருளிலும் எல்லைகளைக் கடந்து எழுவது இயல்பானதே. அவ்வாறு எழுந்த பல வகைமைகளுள் கவிதை, சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை என்பவற்றில் பதச்சோறாகத் தெரிவிசெய்து, அவை பற்றிய தமது மனக் குறிப்புக்களையும் நயப்புக்களையும் விமரிசனக் குறிப்புக்களையும் முன்வைத்துப் பேசியவை, எழுதியவை ஆகியவற்றைத் தொகுத்துப் “படைப்புகளும் பார்வைகளும்” என்ற மகுடத்தில் நண்பர் க. நவம் என்ற க. நவரத்தினம் வெளியிட்டுள்ளார்.

ஆசிரியரை நண்பர் என விபரிப்பதில் சில சிக்கல்கள் உண்டு. 1977இன் பிற்காறில் நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப்பிரிவின் முதலாமாண்டு மாணவனாக நுழைந்தபோது, எனக்கு ஒரு வருடம் முத்த மாணவனாக அவர் அங்கே பயின்றுகொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு பயிற்றப்பட்ட விஞ்ஞான ஆசிரியர். எனினும், பல்கலைக்

கழகத்தில் பயின்றுகொண்டிருந்தார் (அது அந்நாளில் சாத்தியம்). தடித்த பிறேம் உள்ள கண்ணாடி, நறுக்கு மீசை, மெலிந்த உடல்வாகு கொண்டவராக அவரது தோற்றும் அமைந்திருந்தது. கண்டவர் எவரும் மரியாதை செய்யுமளவுக்கு ஒரு கனவான் தன்மை அவரிடமிருந்தது. அவரது தொகுதி மாணவர்கள் அவரை மரியாதை கருதி “மாஸ்டர்” என்றே அழைத்தனர். நாழும் அவ்வாறே அவரை அழைத்தோம். கலைப்பீட்தில் நவம் மாஸ்டர் என்றே அவர் அறியப்பட்டார். அவர் பல்துறை ஆளுமை கொண்டவராக விளங்கினார். நன்றாகப் பாடுவார். அவரது தொகுதி மாணவர்கள் எமக்கு அளித்த வரவேற்பு உபசார நிகழ்வில் அவர் பாடிய “தங்கரதம் வந்தது வீதியிலே” என்ற பாலமுரளிகிருஸ்னாவின் பாடல் இன்றும் காதில் இகிமையாக ஒலிக்கிறது. அவர் சிறந்த நடிகர். எமக்காத் தமிழ்ச் சங்கம் ஏற்பாடு செய்த புதுவசந்தம் வரவேற்பு விழாவில் நான், அமரர் சிவயோகவிங்கம், மற்றும் தர்மானந்தசிவம், ஆகியோரைத் துணைப்பாத்திரங்களாகவும் தம்மையும் லிங்கசாமி சர்மாகவையும் பிரதானமாகவும் கொண்ட “நாளைக்கு வாழைப்பழப் பாடம்” என்ற நகைச்சுவை கலந்த ஆனால், கனதியான கருத்துக்கொண்ட நாடகத்தைத் தயாரித்து மேடையேற்றினார். மாஸ்டர் தோட்டப் பாடசாலை ஒன்றில் கற்பிக்கும் ஆங்கில ஆசிரியராக நடித்தார். அவரது நடிப்பும், யாழ்ப் பாணத்து ஆங்கில உச்சரிப்பும், மாணவர்களாகிய எமது தமிங்கிலிசம் பார்வையாளர்களை வயிறு குலுங்கச் சிரிக்க வைத்தன. எமக்கும் நடிகர் என்ற அந்தஸ்தும் வரவேற்பும் கிடைத்தது. அந்த நாடகத்தைச் சிறிது மெருகேற்றிக் கனதியாக்கி, “மனித வேட்டை” என்ற பெயரில் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் அதனை மேடையேற்றினார். நாழும் அவர் பின்னே கூத்தர்களாகிப் பின்தொடர்ந்தோம். மாஸ்டரின் இன்றைய துணைவி, அன்றைய காதலி சியாமளா அக்கா (விவசாய விஞ்ஞான பீடமாணவி, பின் போதனாசிரியை) பின்னணியில் வயலினில் இசை சேர்த்தார். அது ஒரு குதூகலமான கனாக்காலம்!

பல்கலைக்கழகக் காலம் முடிந்தும் மீண்டும் எமது சந்திப்பு கொழும்பு விவேகானந்தா கல்லூரியில் நிகழ்ந்தது. அவர் மூத்த

ஆசிரியராக அங்கே கடமையாற்றும்போது நான் இளநிலை ஆசிரியனாகப் புதிய நியமனம் பெற்று அங்கே நுழைகிறேன். என் பல்கலைக்கழகச் சகாக்கள் தர்மானந்தசிவம், சிவாஜி ஆகியோரும் அங்கு இணைகிறோம். இதுசாரிச் சிந்தனைகளின் விளைநிலமாக விவேகானந்தா விளங்கியது. இதுசாரிகளான அமரர் மகேசன், மாணிக்கவாசகர் ஆகியோர் அதிபர்களாகவிருந்து அங்கே வாழுத்தலைப்பட்ட கொழும்பு வாழ் தமிழ்ச் சிறார்களின் கல்வி மேம்பாட்டிற்கு உழைத்தனர். அங்கு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கச் செயலர் பிரேம்ஜியின் நட்பும் எமக்குக் கிடைத்தது. பிறகென்ன நாம் நமது இரண்டாம் இன்னிங்ஸை ஆரம்பித்தோம். இலக்கிய மன்றம், தமிழ் விழா, நவராத்திரி, ஒன்றுசூடல், இலக்கியச் சந்திப்புக்கள் என விவேகானந்தா இலக்கியக் களமாகியது. மாஸ்டரும் நாழும் வினாத்திறமிக்க பங்காளிகளானோம். ஆயின், காலம் அதனைக் கணியவிடவில்லை. மாஸ்டர் மேற்குலகு நோக்கிப் புலம்பெயர்ந்தார். நான் கல்வியுலகு நோக்கிப் புலம்பெயர்ந்தேன். வேறுவேறு துருவத்து மனிதர் களானோம். ஆயின், மாஸ்டர் சென்றவிடத்தும் செயலாற்றினார், எழுதினார். நான்காவது பரிமாணமும் கொண்டார். அவரால் சும்மா இருந்து சுகம் காண முடியவில்லை.

அவர் பல்துறைகளில் இயங்கியுள்ளார் என்பதை முன்று தளங்களில் பதிவுசெய்துள்ளார். ஒன்று, அவர் அடிப்படையில் ஓர் ஆக்க இலக்கியகாரன் (நாடகம், கவிதை, சிறுகதை). இரண்டாவது, அவர் இதழியலாளன் (நான்காவது பரிமாணம்). மூன்றாவது கலைஞர், விமரிசகன் (இந்தக் கட்டுரைத் தொகுப்பு). இந்தக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு எனக்கு இரண்டாம் நிலைத்தரவாகவே (secondary source) அமைகிறது. முதல் நிலைத் தரவுகள் (Primary source) மாஸ்டருக்குரியவை. படைப்புக்களைப் பனுவல் நிலையில் (Text) முகங்கொண்டவர் அவர். அவைபற்றி அவர் எழுதியவை எனதும் உங்களதும் கைகளில். அவை பற்றிய எனது எழுத்துக்கள் மூன்றாம் நிலைத் தரவுகளாகவே அமைந்துள்ளன. இந்தத் தொகுதியிலே நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகள், இரண்டு நாவல்கள், இரு கவிதைத் தொகுதிகள், கட்டுரைத் தொகுப்பு,

அனுபவத் தொகுப்பு, நாடகம் தலா ஒன்று எனப் பத்துப் பனுவல் களினதும் ஒரு நிகழ்த்துக்கயினதும் பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒரு இலக்கியப் பிரதி என்பது அல்லது நிகழ்த்துக்கலை வடிவம் என்பது அடிப்படையில் ஆக்கியோனுக்குரியது. ஆயின், அது பிரசரமாயின் அது ஆக்கியோனும் அதன் வாசகனாகவோ விமரிசகனாகவோ மாறிவிடுகிறான் என்பது பின்நவீனத்துவக் கருத்தியல். இங்கே நோக்கப்பட்ட பல்வகைப் பனுவல் களும் ஆக்கியோன் என்ற தளத்தைத் தாண்டி, ஒரு நுகர்வோனின் நிலைநின்று நோக்கப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில்தான் ஒரு நல்ல நுகர்வோனின் பங்கும் பணியும் முதன்மை பெறுகிறது. நல்ல நுகர்வோனாக நின்று அதைத் தான் தனியே அனுபவித்ததோடு நின்றுவிடாது, பிறருக்கும் அதனை விநியோகம் செய்கின்ற பண்பு அவனுக்கு உரிய தாகின்றது. அந்த விநியோகச் செயல்முறையில்தான் நூலாசிரியர் நவம் நிற்கிறார். ஒரு ஆக்கம் எழுத்துருப் பெறுவதல்ல முக்கியம். அதை நுகர்வோரிடத்துக் கொண்டுசெல்ல நல்ல விமரிசகன் அல்லது நயப்போன் தேவை. இந்த இடத்தில்தான் “எழுத்தாளன் விட்ட இடத்தில் விமர்சகன் தொடங்குகிறான்” என்ற கூற்று அர்த்தப்படுகிறது. அதை ஆசிரியர் யதார்த்தப்படுத்த முயற்சித்துள்ளார்.

இந்தத் தொகுதியிலே அடங்கியுள்ள பனுவல்கள் சார்ந்த குறிப்பினை முதல்நிலையில் நோக்கும்போது பல வடிவங்கள், பல எழுத்தாளர்கள், பல களங்கள் ஆகியவற்றின் பதிவுகளாக அடையாளப் படுத்த முடியும். சிறுகதை, நாவல், கவிதை, அனுபவக் குறிப்புகள் என வடிவங்கள் அமைகின்றன. தாயகத்தின் மூத்த படைப்பாளிகள் சண்முகம் சிவலிங்கம், செங்கையாழியான், தெணியான், தொடங்கி இளைய படைப்பாளி தேவமுகுந்தன், தீபச்செல்வன் வரையிலும் – புலம்பெயர்ந்த அனுபவப் படைப்பாளிகள் சேரன், கருணாகரமுர்த்தியில் தொடங்கி இளங்கோ, மயுமனோ வரை நீள்கிறது. கதைக்களங்கள் தாய்நாடு, புலம்பெயர் நாடு என விரிகின்றது. தாயகத்தில் போரும் போர் தந்த வடுக்களும் எனத் தொடங்கி புலம்பெயர் வாழ்வின் இன்னல்கள் வரை கதைக்கரு நீட்சி பெறுகிறது.

மேற்குறித்த விடயங்களை நூலாசிரியர் எவ்வாறு நோக்கி யுள்ளார் என்பதுதான் தற்போதைய தேவையாகவுள்ளது. அவரது கல்விப் பின்புலம், அனுபவச் சேகரங்கள், படைப்பாருமை என்ற விடயங்கள் இவற்றை விளக்கியுதரக்க எவ்வாறு பயன்பட்டன என்று நோக்குவது இவ்விடத்தில் அவசியமாகிறது. ஒரு பனுவலை உருவாக்குவதென்பது ஆக்க இலக்கியகாரர் ஒவ்வொருவரதும் தனிப்பட்ட அனுபவங்களின் வெளிப்பாடு. அது அவர்களது ஆக்கத்திற்கள் சார்ந்தது. மனோநிலை சார்ந்தது. ஆக, படைப்புமனம் என்ற ஒற்றைப் பரிமாணம் இங்கு போதுமானது. ஆயின், அப்பனுவலை நயப்பதோ விமரிசிப்பதோ பல்பரிமாணம் சார்ந்தது. ஒருவகையில் விமர்சகனும் ஒரு படைப்பாளியே. ஆயின், படைப்பாளியை விட மேதாவித்தனம் அதிகம் உடையவன்தான் விமர்சகன் ஆகின்றான். விமர்சகனால்தான் படைப்பின் பின்புலம், படைப்புமனம், படைப்பாற்றல் திறன் என்பன பற்றி நோக்க முடியும், எடுத்துக்கொண்ட முடியும், ஒப்பிட முடியும், எதிர்வினானயாற்ற முடியும், படைப்பைச் செவ்விதாக்க முடியும். இந்தச் செயற்பாட்டினுடோக வாசகனிடம் கொண்டு சேர்க்க முடியும். நல்ல படைப்பைப் பரவலாக்க முடியும். அவ்வாறான பெரும்பணியை இந்நூலாசிரியர் நிகழ்த்தியுள்ளார்.

இந்த நூலிலுள்ள கட்டுரைகளைத் தனித்தனியே எடுத்துக்கொண்டு என்பது இங்கு அவசியமற்றது. எனினும், ஆசிரியரின் எழுத்தின் தாரதம்மியத்தை விபரிப்பது சாலப் பொருத்தமுடையது என எண்ணுகிறேன். முதலில் தம்மிடம் கையளிக்கப்பட்ட அல்லது தான் வாசித்த பனுவலை ஒரு பருந்துப் பார்வையில் அதன் சாராம்சத்தை எடுத்துக்கொண்டு இவரின் முதற்பணியாக அமைகிறது. சிலவற்றை விலாவாரியாகவும் அறிமுகம் செய்கிறார். கவிதைத் தொகுப்பாயின் அவற்றின் பொதுப்பண்பை எடுத்துக்கொள்ள இரண்டாம் நிலையில் அவற்றின் பாருபொருள் பற்றிய விபரிப்புக்களாக அமைகின்றன. அப்பாடு பொருள் தாயகம் சார்ந்தோ பலம்பெயர் தேயம் சார்ந்தோ போர் சார்ந்தோ போருக்கு முன் பின்னான நிலைகள் சார்ந்தோ விபரிக்கப்படுகின்றன. படைப்பாருமை, படைப்பின் அழகியல் மூன்றாம் நிலையில் நோக்கப்படு

கிறது. படைப்பாளிகளின் அனுபவம், முதிர்ச்சி சார்ந்து படைப் பாளுமைகள் நோக்கப்படுகின்றனர். குறிப்பாகச் சண்முகம் சிவலிங்கம், செங்கையாழியான், தெணியான், கருணாகரமுர்த்தி முதலியோர் அவர்களின் முதுநிலை (Seniority) அனுபவம் சார்ந்து நோக்கப் பட்டுள்ளனர். இளையவர்கள் புதுவரவாக அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றனர். படைப்பின் அழகியல் என்ற விடயத்தில் ஆசிரியர் கறாரான போக்கைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அதனை ஒரு அளவுகோலாக்கிப் படைப்பின் ஒருமைத் தன்மையைச் சிதைக்கவும் முயலவில்லை. ஆயின், தடம் மாறுபவற்றைக் கண்டிக்கவும் தவறவில்லை. முற்போக்கு அணியினரும் உள்ளடக்கத்துக்கே முதன்மை அளித்தனர். நான்காம் நிலையில் அவர் தமது சுயநோக்கு நிலையைப் பதிவுசெய்கிறார். அந்த அந்தப் படைப்புகள் அவரது நிலையில் அவரை ஆட்கொண்ட விதத்தைப் பதிவு செய்கிறார். இறுதியில் அவற்றின் வரவுகள் தமிழ் இலக்கியச் சூழலை எவ்வாறு வளப்படுத்தக்கூடும் என்ற எதிர்வகைறலையும் முன்மொழிகிறார்.

கட்டுரையாளரை நான் கறாரான விமர்சகர் என்று அடையாளம் செய்யமாட்டேன். படைப்பின் பிழை கண்டு அதையே முதன்மைப்படுத்து பவன் சிறந்த விமரிசகனாக இருக்கவும் முடியாது. படைப்புகளைச் செவ்விதாக்கம் செய்பவனே பொறுப்புள்ள விமரிசகன் என்பது என் கணிப்பு. அந்தவகையில் இவரது பார்தவகள் யாவும் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தனவாகவே உள்ளன. எனினும், சொல்லவேண்டிய இடத்தில் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லவும் அவர் தவறவில்லை. அது அவருடைய விமரிசன நாகரிகம். இன்றைய கூழலில் படைப்புகள் அதிகம் வெளிவருகின்றன. வெளியீட்டு விழாக்களும் நடைபெறுகின்றன. ஆயின், படைப்பாளிகள் தமது படைப்பைப் பற்றி கறாரான கருத்தை விமரிசகன் கூற விரும்புவதில்லை. அப்படிக் கூறிவிட்டால் அது பக்கயில் வந்து முடிந்துவிடுகிறது. எழுதியவர்கள் எல்லாம் தம்மை மார்க்களிம் கோர்க்கியாக நினைப்பதன் அப்த்தம் இது. இதையறிந்தோ என்னவோ இக்கட்டுரையாளர் மிகவும் நிதானமாகத் தமது கருத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார். அவரின் விமரிசன வீரியம் பற்றி நான்றிவேன். ஆயின்,

இங்கு அடக்கி வாசித்துள்ளார் என்றே நினைக்கிறேன்.

இந்த இடத்தில் கட்டுரைகளின் மொழி பற்றிக் கூறாமல் இருக்க முடியவில்லை. மிக நிதானமான கவிதை மொழியொன்று அவரது நடையில் காணப்படுகின்றது. மேற்கோள்களுடன் கட்டுரை ஆரம்பிக்கும் விதம், அதனைத் தொடர்ந்து வழிநடத்துவது, நாகூக்காக விபரங்களைச் சொல்வது, பாராட்டுவது எனப் பல விதங்களில் அவருக்கான மொழி கவிந்யத்துடன் கைகொடுத்துள்ளது. அதனால் ஒவ்வொரு கட்டுரைக் குள்ளும் கலைநயத்துடன் நுழைய முடிகிறது. இதில் இலயிக்கவும் முடிகிறது.

நிறைவாக நவம் அவர்கள் ஒரு தேர்ந்த வாசகனாகவும், நயப்புரையாளனாகவும், விபரிப்பாளனாகவும், விமரிசகனாகவும் பல அவதாரங்களில் நின்று தாம் சுவைத்தவற்றைத் தனி அனுபவம் ஆக்காமல் அவற்றைப் பொது அனுபவமாக்க முனைந்துள்ளார். அதன்வழி அவர் கைசுட்டிக் காட்டிய பனுவல்கள் பரவலாக்கம் பெறுவதற் கான சாத்தியப்பாடு உண்டு. இது பொறுப்புள்ள ஒரு விமரிசகனது பணி. அதனைத் திரு. க. நவம் அவர்கள் செவ்வனே செய்துள்ளார்.

வாழ்த்துக்களுடன்,
பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன்
தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

2017.01.09

உள்ளடக்கம்

1. சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் - காண்டாவனம்	- 19
2. சொங்கை ஆழியானின் - விழியலைத் தேடி	- 28
3. மய்ய மனோவின் - நாம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது பெய்திராத மழை	- 36
4. இளங்கோவின் - சாம்பல் வானத்தில் மறையும் வைரவர்	- 48
5. தேவகாந்தனின் - "கூர் - 2010" சஞ்சிகை	- 55
6. டாக்டர் என். எஸ். நடேசனின் - வாழும் சுவடுகள்	- 63
7. தேவமுகுந்தனின் - கண்ணீரினுாடே தெரியும் வீதி	- 71
8. தீபசெல்வனின் - பதாங்கு குழியில் பிறந்த குழந்தை	- 79
9. மெலிஞ்சிமுத்தனின் - வேருலகு	- 89
10. கருணாகரமுர்த்தியின்- பதாங்குகுழி	- 99
11. சேரனின் - What If the Rain Fails	- 107
12. தெண்ணியானின் - இன்னொரு புதிய கோணம்	- 115

४५ - अनुभव - विजयालक्ष्मी कामलान
४६ - शब्द शब्दाल्पा - विजयालक्ष्मी कामला
४७ - ग्रन्थ अपेक्षा विजयालक्ष्मी कामला - विजयालक्ष्मी
४८ - विजयालक्ष्मी कामला विजयालक्ष्मी कामला - विजयालक्ष्मी
४९ - विजयालक्ष्मी कामला - विजयालक्ष्मी कामला
५० - विजयालक्ष्मी कामला - विजयालक्ष्मी कामला
५१ - विजयालक्ष्मी कामला - विजयालक्ष्मी कामला
५२ - विजयालक्ष्मी कामला - विजयालक्ष्मी कामला
५३ - विजयालक्ष्मी कामला - विजयालक्ष्मी कामला
५४ - विजयालक्ष्मी कामला - विजयालक्ष्मी कामला
५५ - विजयालक्ष्मी कामला - विजयालक्ष्मी कामला

சுன்னிழகம் சீவலிஸ்கத்தினே
காண்டாவனம்

(ஸ்ரூக்கங்கள்)

“உயிர் வெல்லந்தான். ஆனால் அதை உயர்ந்த நோக்கத்துக்கென அர்ப்பணிக்கும்போது பிரமாண்டத்துவம் கிடைக்கும்.”

போர் பழம்பெரும் உலக மகா காவியங்கள், இதிகாசங்கள் பலவற்றின் பிரதான பேசுபொருளாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. இராமாயணம், மகாபாரதம் முதற்கொண்டு, இலியட், ஒடிஸ்லி வரை இதற்கு ஏராளம் உதாரணங்கள் உண்டு. கடந்த நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த எழுத்தாளார்களான வியோ ரோல்ஸ்ரோய், ::ப்ரான்ஸ் காஃப்கா, எர்னெஸ்ட் ஹெமிங்வே, ஜோசெஃப் கிப்ளிங் போன்றோர் உட்பட, அன்மைக்காலப் பலஸ்தீனியப் பகடப்பாளிகளான சமி அல்காசிம், ஸியாட் கட்டாஷ் போன்றோர் பலரும் தமது போர்க்கால அனுபவங்களை இலக்கியங்களாக்கிப் புகுழ் பெற்றவர்கள். தமிழ் இலக்கியச் சூழலைப் பொறுத்தவரை, காதலையும் வீரத்தையும் விதந்து

பசைப்புகளும் பார்வைகளும்

பேசும் சங்க இலக்கிய காலத்தில் போர் குறித்து விரிவாகப் பேசப்பட்டது. அதன் பின்னர் மிக நீண்ட காலமாகத் தமிழிலக்கியத்தின் “பிரதான பேசுபொருளாக” இடம்பெறாதிருந்த போர், கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஒரு மாறுபட்ட வடிவத்தில் மீண்டும் தமிழிலக்கியத்தினுள் தடம் பதித்துக்கொண்டது. ஈழத்தமிழரது தமிழ்த் தேசிய விருத்தலை எழுச்சியே அதற்கு வழிகோலிக் கொடுத்தது.

ஸமூப்போர்க்கால இலக்கியத்தின் புதுவரவாக, சண்முகம் சிவவிங்கம் அவர்களது “காண்டாவனம்” எனும் சிறுக்கதைத் திரட்டின் முதற் (வட அமெரிக்க) பதிப்பு, அவரது புதல்வர்கள் வித்தியானி, மகரிஷி ஆகியோரது முயற்சியில், கவிஃபோர்னியாவிலுள்ள *iPMCG Inc.* வெளியீடாக மார்க்கி 2014இல் வெளிவந்திருக்கிறது. அண்மையில் பிரதி ஒன்று எனது கையை வந்தடையக் காரணமாயிருந்தவர், பேராசிரியர் இ. பாலசுந்தரம் அவர்கள்.

“சசி” என்று நண்பர்களாலும், “ஸ்டீபன் மாஸ்ரர்” என்று மாணவர்களாலும், பெற்றோர்களாலும், உறவினர்களாலும், ஊரவர்களாலும் அழைக்கப்பட்டுவந்த சண்முகம் சிவவிங்கம் எனது நண்பர்; சக ஆசிரியர். இலங்கையின் கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் கல்முகனை நகரிலுள்ள ஸாவறிரா கல்லூரியில் கடந்த எழுபதுகளில் இருவரும் அறிவியல் ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றினோம். அறிவியல் ஆசிரியர்களாக இருந்த போதிலும், மாணவர்களுக்கு நவீன தமிழ் இலக்கியத்தை அறிமுகம் செய்தோம். மாணவர் மன்றம் அமைத்து, இலக்கியம் தொடர்பான வாசிப்புகள், உரையாடல்கள், சந்திப்புகள் நிகழ்த்தினோம். நாடகங்களைத் தயாரித்தோம். கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளை இடைஞந்து நடத்தினோம். சமூகம், அரசியல், இலக்கியம் உட்பட, பல்வேறு விடயங்கள் குறித்து எமக்குள் விவாதித்தோம், உரையாடினோம் உடன்பட்டோம், முரண்பட்டோம், நல்ல நண்பர்களாக.

இலங்கையின் வடபிரதேசத்தில் நான் பிறந்து வளர்ந்த ஊரைத் தவிர, கிழக்கு மாகாணத்தையும், கண்டி, பேராதனை நகரங்களை உள்ளடக்கிய மத்திய மாகாணத்தையுமே எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான பிரதேசங்களை குறிப்பிட்டுச் சொல்வேன். கிழக்கு மாகாணத்தின்

முக்கிய நகரங்களில், நான் கடமையின் நிமித்தம் சில வருடங்கள் வாழ்ந்துவந்த கல்முனையும் ஒன்று. காண்டாவனம் கதைத் திரட்டினுராடாக, சுமார் 40 வருடங்களின் பின்னர், மீண்டும் ஒருமுறை கல்முனை போய்வந்தேன். வங்கக் கடலும், கரைமண்ணலும், வானுலவும் வட்ட நிலவும், வாடிவீரும், வயல்வெளியும், சம்பா அரிசியில் சுமைத்த சோறும், கஜோவும், கட்டித் தயிரும், கைத்தறி ஆடகளும், வேற்றுமை களுக்குள்ளும் ஒற்றுமையாய் வாழும் சனசமூகங்களும் மீண்டும் என் மனக்கண் முன்னே வந்து போயின. எனக்குப் பிடித்தமான, கிழக்கு மாகாணப் பேச்சமொழி, கலை, பண்பாடு, விருந்தோம்பல், வாழ்க்கை முறை என்பன மீண்டும் என் மனத்திரயில் தோன்றி மறைந்தன. எனக்குத் தெரிந்தவர்கள், என்னோடு பழகியவர்கள், எனது நண்பர்கள் சிலர்கூட, காண்டாவனம் கதை மாந்தர்களாக வந்து போயினர்.

எழுத்தின் மிக முக்கிய கவிஞராக அறியப்படும் சசி, ஜம்பதுகளின் முற்பகுதியில் சிறுகதைகளையே முதலில் எழுதியவர். அறுபதுகளின் நடுப்பகுதியில்தான் அவரது கவனம் கவிதையின் பக்கம் திரும்பியது. சுமார் 30 சிறுகதைகள் வரை அவர் எழுதியிருக்கக்கூடியும். அவற்றுள் அநேகமானதான பிரசுரகளம் காணாமலும், நூல்வடிவம் பெறாமலும் இருந்தமைக்கு அவரது இயல்புகள்தான் காரணம். படைப்புக்களைத் தொடர்ந்து திருத்திகொண்டே இருக்கின்றமை, பிரசுரிப்பதில் அக்கறையின்மை, அச்சம் மிகுந்த போர்ச் சூழலில் படைப்புக்கள் பலவற்றைத் தீக்கிரயாக்கியமை, 87 சூறாவளியில் சிலவற்றை அழியவிட்டமை என்பன அவற்றுள் சில. ஆயினும், நண்பர்கள் சிலரது தொடர்ச்சியான தூண்டுதலின் பயனாக, சுமார் 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், தாம் எழுதிய வற்றுள் 16 கதைகளைத் தொகுத்து, காண்டாவனம் எனப் பெயரும் இட்டு, அவை குறித்த தமது குறிப்பொன்றுடன் பிரசுரத்துக்கெனக் கையளித் திருந்தார். இதுவரை காலமும் வெளிவராமல் கிடப்பிலிருந்த காண்டா வனம், அவரது மறைவுக்குப் பின்னரே இப்போது நூலுருப்பெற்று வெளிவந்திருக்கிறது.

“இவைகள் என்னையும் என் அனுபவத்தையும் சார்ந்தவை” எனக் காண்டாவனம் கதைகள் பற்றிய தமது குறிப்பில் கூறும் சசி,

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

இக்கதைகளுக்கான காலங்களை இந்திய அமைதிப் படைகளின் காலம் பிரதான காலமாகவும், அதற்கு முன், பின்னான காலங்கள் கிளைக் காலங்களாகவும் அமையும் வகையில் கிரமப்படுத்தியிருக்கிறார். இந்திய அமைதிப் படைகளுக்கு முன்னரான கிளைக் காலத்தை இலங்கையில் வன்முறையுடன் கூடிய ஆயுதப் போராட்டத்திற்குக் கட்டியம் கூறிய அபாய அறிவிப்புக் காலமாகவும், ஆயுதப் போராட்டத்திற்கான தேவையை வலுப்படுத்திய இனக்கலவரக் காலமாகவும், விடுதலை காணப் புறப்பட்ட ஆயுதக் குழுக்கள் தமக்குள் மல்லுக்கட்டி மாண்டழிந்த, கனல்வெப்பக் காண்டாவனக் காலமாகவும் என மூன்று சிறுகிளைக் காலங்களாக, முறையே வரிசைப்படுத்தியிருக்கிறார். இரண்டாவது ஈழப்போரின் பின்னர், இலங்கை இராணுவத்தின் பிடியில் சிக்கிய கிழுக்கிலங்கை மக்கள் பட்ட அவலங்களின் காலத்தை இந்திய அமைதிப் படைகளுக்குப் பின்னரான கிளைக் காலமாக அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறார்.

�ழத்தமிழர்கள் கடந்த பல தசாப்தங்களாக எதிர்கொண்டுவரும் இனப்பிரச்சினைக்கு, சமஷ்டி முறைமையே உகந்த தீர்வாகும் என, சசி தமது இளமைக் காலத்தில் எண்ணியிருந்தவர். தென்னிந்தியாவின் கேரள மாநிலத்தில் பட்டப் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு ஒரு மார்க்சிய விசுவாசியாக ஊர் திரும்பிய பின்னர், சோஷலிசப் புரட்சி இனப் பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வைத் தரும் என நம்பினார். ஆனால் ஜேவிபியின் 1971 புரட்சிக் கலவரத்தை ஒரு சிங்களத் தேசிய ஐனநாயகப் புரட்சியாக இனங்கள்ட அவரது மனதில், “வடகிழக்கில் உள்ளவர்கள் தங்கள் ஐனநாயக உரிமைகளைக் கேட்டால், அது வகுப்புவாதம்; தெற்கில் உள்ள இநத் துவேஷத்துக்குப் பெயர் தேசியமா?” எனக் கேள்வி எழுந்தது. அதன் விடைவுகளே, 1975 பண்டாரநாயகா சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் இலங்கை தமிழ் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய, “தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கான சிங்கள-தமிழ் எழுத்தாளர்” மாநாட்டின் இறுதிநாளன்று, சசி படித்த கவிதையும், அதனால் அவையில் ஏற்பட்ட சலசலப்புக்களுமாகும். இச்சம்பவங்களின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டதே, காண்டாவனம் கதைத் திரட்டில் முதலாவதாக இடம்பெற்றிருக்கும் - இலங்கையில் வன்முறையுடன் கூடிய ஆயுதப் போராட்டத்திற்குக்

கட்டியம் கூறிய - “திசைமாற்றும்” (1975) எனும் சிறுகதை. இக்கால கட்டத்தைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களின் எழுச்சி யும், நாட்டில் நடைபெற்ற இனக்கலவரங்களும், அவற்றிற்கு எண்ணே யுற்றி, ஏறியுடிய அந்நாளைய ஜனாதிபதியின் துவேஷப் பிரகடனங்களும், சசியை முற்றுமுழுதாக ஒரு தமிழ்த் தேசிய விருதுகளை விசுவாசியாக மாற்றிக்கொண்டன. இந்த அருட்டுணர்வில் எழுதப்பட்டதுதான் இரண்டாவது சிறுகதையான “மனிதநேயமும் மண்ணாங்கட்டியும்” (1980).

இவ்விதமாக, அப்போதைய நாட்டு நடப்பு நிலைமைகளுக்கேற்ப, சசி தமது அரசியல் பார்வைகளையும் அவ்வப்போது மாற்றியமைத்து வந்திருக்கிறார். இதனை என்பிக்கும் வகையில், “என்னைப் போன்று ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் செட்டை கழற்றிப் புதிய புதிய உருமாற்றத்திற்கு உள்ளாகி, தனது ஆஸ்மீகப் பார்வையையும், சமூக பொருளாதார அரசியல் பார்வைகளையும் விஸ்தரித்துக்கொண்டு போனவனல்ல முநுக வேள். இளைமையில் பூண்ட தேசிய உடையை என் போல் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போய் மாற்றிக்கொண்டவனல்ல...” (பக்.51) என சசி, அரசியல் நிலைப்பாடுகளில் தாம் மேற்கொண்ட மாற்றங்கள் பற்றி ஒளிவு மறைவின்றிக் கூறுகிறார். மாறிக்கொண்டே இருக்கும் வாழ்வியலின் யதார்த்தங்களைச் சந்திக்கச் சிற்றும் கொண்ட எந்த எழுத்தாளனுக்கும் ஏற்படக்கூடிய இயல்பான உருமாற்றங்களே இவை எனக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

இனப்படுகொலைகளும், ஒருக்குழுற்றுகளும் இலங்கையில் தலைவரித்தாடிய தருணத்தில் அவற்றின் எதிர்வினையாகத் தமிழர் தரப்பில், ஆயுதமேந்திய போராளிக் குழுக்கள் தோற்றும் பெற்றன. அவற்றுள் ஒன்றுடன் இரண்டாக இரண்டாக இரண்டாக ஒருவரான சசியின் மகன், தன் தந்தைக்கு எழுதிய கடிதத்தை மையமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட கதை “போருக்குப் போனவர்கள்” (1984). இயக்கங்கள் ஒன்றுடனொன்று பொருதுமோதி அழித்தமையை ஒரு குறியீட்டுப் படிமத்தில் “காண்டாவனம்” (1985) என்னும் கதை சொல்கிறது. இதனைத் தொடர்ந்து, இந்திய அமைதிப்படைக் காலச் சம்பவங்களே இத்திரட்டின் அநேகமான கதைகளில் பேசப்படுகின்றன. “உன்னை வாழ்த்திப்

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

பாருகிறேன்” (1987), “காட்டுத்தோடை” (1987), “காலடி” (1987), “வாலி வதையும் வானரச் சேனையும்” (1988), “மரணப்பூட்டு” (1989), “பிரகவத்தும்” (1989) ஆகிய கதைகள் “ஆயுதங்களைக் கணள்ந்து, அமைதி காப்போம்” எனும் சுலோகத்துடன் வந்துசேர்ந்த இந்திய அமைதிப் படைகளது மூர்க்கத்தின் வாசற் கதவுகள் திறந்துகொண்டபோது, கிழக்கிலங்கை மக்களுக்கு நேர்ந்த இடர்ப்பாருகளையும், அவை சார்ந்த சோக நினைவுகளையும் சித்திரிக்கின்றன.

இந்திய அமைதிப்படையின் வெளியேற்றத்தின் பின்னர் இரண்டாவது ஈழப்போர் வெடிக்கிறது. அந்நேரம் இலங்கை இராணு வத்தினர் கிழக்கிலங்கையைத் தமது கட்டுப்பாடுக்குள் கொண்டுவருவதற்கென மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளின்போது இடம்பெற்ற தாக்குதல் கள், இடப்பெயர்வுகள், அகதிவாழ்வுகள், மரண பயங்கள், துங்ப - துயரங்கள், துரோகங்கள், கைவிரிப்புக்களை ஏனைய கதைகளான “வெளியேற்றம்” (1990), “பிரமாண்டம் நோக்கி” (1990), “படைகள் நகர்ந்த போது” (1990), “தொலைந்து போன கிரகவாசி” (1992) ஆகியன பேசுகின்றன. ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்குமிடத்து, பல்வேறு காலகட்டங்களில், போர் தம்மீதும், தமது பிரதேசத்து மக்கள் மீதும் நினைத்த அவலம் தோய்ந்த அனுபவங்களையே சுசி பெரும்பாலும் இக்கதைகளுடாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

போரிலக்கியங்களைச் சித்திரிப்பதற்கு யதார்த்தவாதம் ஓர் உகந்த வழிமுறையல்ல என்பது அனுபவம். உருவகமும் கற்பனைப் படிமுமும் கொண்ட, மாயயதார்த்தவாதம் போன்ற மிகைக் கற்பனையுடன் கூடிய உத்திமுறைகளே அதற்குப் பொருத்தமானவை. மிக இறுக்கமான அரசியல், இராணுவ நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் யதார்த்தமான படைப்புக்களைப் படைப்பதில் ஏற்படக்கூடிய இச்சிக்கல்கள், ஈழத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் எல்லாத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்கும் பொதுவானவை. இதனால்தான் அவர்களுள் அநேகமானோர் பயன் படித்திவரும் மொழியும், உத்திகளும் பூடகமானவையாகவும் நேரடித் தன்மை அற்றவையாகவும் காணப்படுகின்றன. இத்திரட்டிலுள்ள “காண்டாவனம்”, “வாலி வதையும் வானரச் சேனையும்”, “காலடி” ஆகிய

கதைகள் அந்தகைய மொழியாலும் உத்திகளாலும் முன்னகர்த்திச் செல்லப்படுவதற்கும் இதுவே காரணமாகும். “வாலி வதையும் வானரச் சேனையும்”, “காலடி” ஆகிய கதைகளில் தனித்துவமான மொழியும் கற்பனைப் படிமங்களும் கையாளப்பட்டுள்ளன. சிறுகதை இலக்கணங்களை மீறி, குறுநாவல்கள் போன்று வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்விரு கதைகளை விளங்கிக்கொள்வதற்கும் இரசிப்பதற்கும் அனைத்துலக அரசியல் வரலாற்று முன்னறிவும், பரந்த வாசிப்பு அனுபவமும், கற்பனை வளமும் வாசகனுக்குப் பெரிதும் உதவும். இல்லாவிடத்து, இப்படைப்புக் களினுள் “வாசகர் நுழைவின்மை” எனும் அபாயம் இடம்பெற வாய்ப்புண்டு.

ஒரு கட்டத்தில் பின்நவீனத்துவப் பல்பரிமானைக் கோட்பாடு களால் கவரப்பட்டிருந்த சசி, குறிப்பாக “காலடி” கதை பற்றி – “கனவுக் குள் கனவான அந்தக் கதை அமைப்பின் புனைவுத் தருக்கத்தையும் அதன் கட்புல படிம ஊடகத்தையும் பல வாசகர்களும் விமர்சகர்களும் தவற விட்டிருக்கிறார்கள்” எனக் கூறியுள்ளதை கவனிப்புக்குரியது. ஆயினும், இவ்வாராகத் தன்னை ஒரு பின்நவீனத்துவ வாதியாகப் பிற்காலத்தில் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்ட போதிலும், உன்மையில் அவர் மார்க்சியத்திலிருந்து எழுந்தவர்; அடிப்படையில் ஒரு மார்க்சியவாதியாக – தனைக்களைந்த மார்க்சியவாதியாக – வாழ்ந்தவர். “உலகம் மீண்டும் மார்க்சியத்தை, விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர விருக்கிறது” என நம்பியவர். சோஷலிசப் புரட்சிக்கு முன்னிபந்தகனையாக, தேசிய ஜனநாயகப் புரட்சி இடம்பெற வேண்டும் என நம்பியவர் (ப. 12). அவற்றிற்கான ஆதார விதைகளை அவரே இத்திரட்டினுள் ஆங்காங்கே விதைத்துச் சென்றிருக்கிறார்.

சசி ஈழத்து நவீன கவிதை வரலாற்றில் தனக்கேயான ஒரு தனியான தடம் பதித்த கவிஞர். இயற்கையைப் பார்த்து மனம் நெகிழ்ந்து நெங்குருகும் கவிதா மனோநிலை மிக்க கலைஞர். அவரது உரைநடையிலும் அதே தனித்துவமும் கவித்துவமும் கற்பனைகளும் படிமங்களும் சிற்தகைகளும் மேலோங்கி நிற்பதை, காண்டாவனம் கதைகளுடாகக் காணலாம். நுட்பமும் அழகும் எளிமையும் மிக்க மொழிநடை; மனதில் கமையை ஏற்றும் சுகமான மொழிநடை; அவலங்களுக்கு நடுவிலான

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

அனுபவ வார்ப்புகளுக்கு உகந்த மொழிநடை, வாழ்வின் மிகவும் நெருக்கடியான தருணங்களிலிருந்து அவர் எழுதிய கதைகள் அனைத்துமே, அலைவைப் படம் பிடிக்கும் உருக்கமான கதைகள்தான். ஆயினும் “கொடுமைகளின் சில கதைகள், என் வலுவற்ற பேனா முனையிலிருந்து ஒழுகி இருக்கின்றன” என்றும் - “இந்திய அமைதி காக்கும் படையின் தேடுதல்களுக்கும் சாடுதல்களுக்கும் தீவிரனக்கும் சாவினைக்கும் இலக்கான ஒரு போராளிக் கதாபாத்திரத்தினது இருப்பும் இழப்பும் இதில் உள்ள பல கதைகளில் ஊடுபாவாக இருக்கிறது” (பக். - 14) என்றும் எழுதும் அவர் - மனதை அலைக்கழிக்கும் அனுபவங் களையும் அழகிய, கலையம்சம் மிக்க கதைகளாக்கும் இரசவாதம் கைவரப் பெற்றவர். “எச்சிறிய புல்லும் அதனாவில் முழுமை; இடுகாட்டில் முனைக்கின்ற கனிகளும் அருமை” என முன்னொருமுறை கவிபாடிய கவிஞரல்லவா, அவர்!

காண்டாவனம் சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரை, ஒரு நாவலுக்குரிய பண்பும் தொடர்ச்சியும் சம்பவக் கோவையும் பாத்திர வார்ப்பும் ஊடறுத்துச் செல்கிறன. எல்லாக் கதைகளிலும் ஏக்கம், இரக்கம், இழப்பு, இயலாகமை, துக்கம், கோபம், பாசம், பரிதவிப்பு என்ப வற்றினது கூட்டு இழையொன்று கோடு கீறிச் செல்கிறது. “போருக்குப் போனவர்கள் தோற்றுதும் இல்லை; அவர்கள் வீடு திரும்புவதும் இல்லை” என்றும் - “மரணத்தை வெல்வது, மரணத்துள் வாழத் தீர்மானிப்பதுதான்” என்றும், இயக்கத்துக்குப்போன தன் மகன் எழுதிய கடித வரிகளுக்குள் மனம் கரைந்து பரிதவிக்கும் தந்தையாகவும் (பக். 99), - ஆயுதங்களுடன் பறந்துவரும் பருந்துகளிடமிருந்து தன் கோழிக் குஞ்சுகளைக் காக்கத் துடிக்கும் தாய்ப் பறவையாகவும் (பக். 126, 142, 155, 164) சசி படும் அல்லல்கள் வாசகன் மனதை அல்லாட வைக்கின்றன.

அதேவேளை, “மரணத்துக்குச் சமீபமாகும்போது அதைத் துணிவுடன் எதிர்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்றும், “உயிர் வெல்லந்தான் ஆனால் அதை உயர்ந்த நோக்கத்துக்கென அர்ப்பணிக்கும் போது பிரமாண்டத்துவம் கிடைக்கும்” என்றும், “மரணத்தை எதிர் கொண்டு, என் மக்களைப்போல் பிரமாண்டம் ஆகிவிடலாம்” என்றும் (பக்.

162) என்னி, தன் மகனை இழந்த மனதுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்து, அமைதிகானும் ஓர்மம் இருக்கின்றதே, அது அவருக்கே உரிய தனிப்பண்பு!

நன்பர் சசி துல்லியமான பார்வைகொண்ட ஒரு சிறந்த கவிஞர். கனமான சிந்தனை வலுவும் கற்பகனத் திறனும் மிக்க அறிவியல் அனுகு முறையாளர். அவர் தமிழடம் அபரிமிதமாகக் காணப்பட்ட இவ்வாற்றல் களைப் பயன்படுத்தி, கடந்த நூற்றாண்டின் கடைசிக் காற்பகுதிக்கான கிழக்கிலங்கைத் தமிழரின் அரசியல் வரலாற்றைக் காண்டாவனம் எனும் உணர்ச்சிசெறிவு மிக்கதொரு நவீனமாக்கித் தந்திருக்கிறார். அரசியலை யும் அழகியலையும் செவ்வனே சுரிவரச் சேர்த்தெடுத்து, ஈழத்துப் போர்க் காலச் சிறுகதைகளுக்குப் புதியதொரு பரிமாணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். ஒரு யுத்தத்திலிருந்து எந்த நல்லதும் வெளிவராமல் போனாலும், நிச்சயம் நல்ல கதைகள் வரும் என்பதைக் காண்டாவனம் மூலம் நிறுவியிருக்கிறார்.

“பரவசப்படுத்தத் தவறும் எந்தவொரு படைப்பையும் பாதியில் தூக்கிப் போட்டுவிட்டுப் போய்விடும் பழக்கம் என்னிடமுண்டு. மாறாக, எனது அன்புக்குரிய நன்பர் கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “காண்டாவனம்” அன்மையில் எனது கையில் கிட்டியது. 249 பக்கங்கள் கொண்ட நூலை ஒரே முச்சில் படித்து முடித்தேன். காரணங்கள் பலவுண்டு....” என எனது முகநூலில் நான் எழுதியமைக்கு, இவற்றைவிட வேவெறன்ன காரணங்கள் வேண்டிக் கிடக்கின்றன?

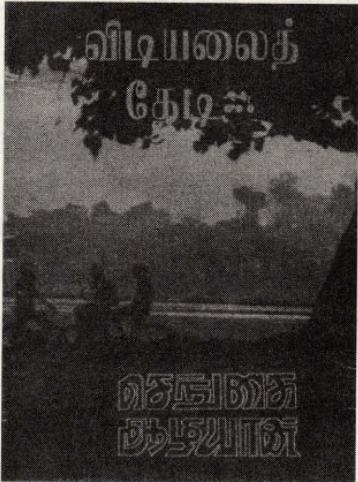
“காலம்” - ஏப்ரல் 2016, “தாய் வீடு,” ஜீன் 2016, இதழ்களிலும்.

“பதிவுகள்” - ஜீன் 25, 2016 மின்னிதழிலும் பிரசரமானது.

செங்கை ஆழியானின்

விடுயலைச் சேது

(நாவல்)

“நம்பி ஏமாந்த தமிழினத்தின் சோக வரலாற்கற
இந்த நாவல் ஆவணப்படுத்துகின்றது”

“போரில் நீ வென்றால், அதை நீ விபரிக்க வேண்டியதில்லை;
தோற்றால், அதை விபரிக்க நீ அங்கிருக்கக்கூடாது!” இரண்டாம் உலகப்
போருக்குத் தீ மூட்டியவரும், ஜேர்மன் சர்வாதிகாரியமான அடொல்.ப்
ஹிற்லர்தான் இதைச் சொன்னவர். “2009 மே 18இல் முடிவுக்கு வந்த
தமிழீழப் போரில் விடுதலைப் புலிகள் எப்படித் தோற்றுப் போயினர்?”
என்ற வினாவுக்கு விடையளிக்கக்கூடாது என்பதற்காகவே அவ்வமைப்
பின் மூலவர்கள் பலரும் கூட்டாக உயிரிழந்தார்களோ என இக்கூற்று
என்னத் தூண்டுகின்றதல்லவா? இதேவேளை, விடுதலைப் புலிகளின்
தோல்வி குறித்து, போரியல் வல்லுனர்களும், அரசியல் ஆய்வாளர்களும்

புதிய புதிய எடுகோள்களையும் அனுமானங்களையும் ஊகங்களையும் முன்வைப்பதில் ஆஸுக்காள் இதுவரைக்கும் சுறைக்கவுமில்லை; இன்னமும் களைக்கவுமில்லை. எது எவ்வாறாயினும், நந்திக்கடலில் நடந்துமுடிந்த அவலத்தின் காரணங்களை ஒரு சாமானியனின் நோக்கில், நழுக்கென்று சொல்லிவிடும் சாமர்த்தியம், நான்கே நான்கெழுத்து வார்த்தை ஒன்றிடம் உண்டு. அதுதான் “துரோகம்!”

துரோகத்தின் ஒட்டுமொத்த விளைச்சலான முள்ளிவாய்க் காலில் முற்றுப்பெற்ற ஈழப்போரினால், ஈழத்தில் வாழ்ந்துவரும் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு இன்னல்களைத் தவிர இலாபமேதும் கிட்டியதில்லை. ஆயினும் இப்போரின் மூலமாக ஒருசில நல்ல இலக்கியங்களாவது வந்து கிடைத்திருக்கின்றனவே என எண்ணி ஓரளவு மனதத்ச் சமாதானப் படுத்திக்கொள்ள முடிகிறது. குறிப்பிட்ட காலம் வரை இருபக்கச் சமச்சீர்க் கொருக்குப் பிடிகளுக்கிடையிலிருந்து இலக்கியம் படைக்கவேண்டிய இக்கட்டான சூழ்நிலை ஈழத்துமிழிப் படைப்பாளிகள் பலருக்கும் இருந்து வந்தது. ஒருபக்கக் கெடுபிடிகள் ஒய்ந்து தளர்ந்துள்ள போதிலும், மறுபக்க அச்சுறுத்தல்கள் முற்றாக மறைந்தமக்கான அறிகுறிகள் ஏதுமில்லை. இவ்வாறான நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில்தான், தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் மிக நீண்ட காலத்தின் பின்னர், போரிலக்கியத் திற்குப் புதியதொரு பரிமாணம் ஈழப்போரினால் கொண்டுவந்து சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது என்ற உண்மையைத் தமிழிலக்கியத் துறைசார் விற்பனைர்கள், விமர்சகர்கள் பலரும் ஒப்புக்கொள்ளத் துவங்கியுள்ளனர்.

இத்தகையதொரு பின்னணியிலேயே சமகால ஈழத் தமிழிலக்கிய முன்னோடிகளுள் ஒருவராக மதிக்கப்படும் அமர்ர் செங்கை ஆழியான் அவர்களது போர்க்காலப் படைப்பான “விடியலைத் தேடி” எனும் நாவலை அனுக விழழகிறேன். 2011இல் எழுதப்பட்ட, 67 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நாவல் குறித்து - “விடியலைத் தேடி” என்ற இச்சிறு நாவல் தமிழரின் சமகாலத்தைச் சித்தரிக்கும் ஒர் அரசியல் கதையாகும்” என்று தமது முன்னுரையை செங்கை ஆழியான் ஆரம்பிக்கிறார். அதனைத் தொடர்ந்து, சுதந்திரத்தின் பின்னரான பொன்

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

இராமநாதன், பொன் அருணாசலம் போன்றோரது இணக்க அரசியலும், ஜி.ஐ. பொன்னம்பலம், சி. சுந்தரவிங்கம் போன்றோரது இணக்கமும் பினக்கமும் இனைந்து - பினைந்த அரசியலும், எஸ்.ஜே.வி. செல்வ நாயகம், அமிர்தவிங்கம் ஆகியோரது அறிம்கை அரசியலும், ஆயுதம் ஏந்திய பிரபாகரன் குழுவினரின் ஆயுதப் போராட்ட அரசியலும், பேரினவாதத்திற்கெதிராகப் போராடிப் புஜயமாகிப்போன கதையைச் சொல்லிச் செல்லும் அவர், “இன்று மீண்டும் அன்றைய ஆரம்ப கட்டத்திற்கு வந்துள்ளோம். இவற்றை இந்த நாவல் பேசுகின்றது” என்றும், “நம்பி ஏமாந்த தமிழினத்தின் சோக வரலாற்கற இந்த நாவல் ஆவணப்படுத்துகின்றது” என்றும் அந்த முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

மன்னார் மாவட்ட மாந்தைப் பட்டினத்தின் முன்னடைப்பிடிக்கும் வெள்ளாங்குளத்துக்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசத்திலுள்ள பாலியாற்றங் கரையில் அமைந்திருக்கும் சுங்கன்குழி கிராமத்திலிருந்தே இந்நாவல் சூல்கொள்ள ஆரம்பிக்கிறது. அமைதியும் அழகும் நிறைந்த சிறியதொரு கிராமம், அது. மொத்தம் சுமார் 56 பேரைக் கொண்ட, எட்டே எட்டுக் குடும்பங்கள்தான் அங்கு வசிக்கின்றன. கிராமத்தின் தலைமகனான அம்பலவாணரின் பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகளைக் கொண்ட நாலு குடும்பங்கள்; மிகுதி நான்கும் அவரது உறவினர்களாகு குடும்பங்கள். தந்தைவழிச் சமுகத்தின் அச்சொட்டான உதாரணமாகத் திகழும் சுங்கன் குழியில், அம்பலவாணர் வைத்ததுதான் சட்டம். அவரது சம்மதமின்றி அயலிலுள்ள ஒரு சின்ன ஆட்டுக் குட்டியும் அங்கு சத்தமிட முடியாது!

இராணுவத்தின் ஆக்குரோஷம் மிக்க பன்முனைத் தாக்குதல் களுக்கு முகம்கொடுக்க முடியாமல் விடுதலைப்புலிகள் பின்வாங்க ஆரம்பித்தபோது, “பொடியள் செப்பமாக அடிச்ச விரட்டி விடுவான்கள்” என்ற அம்பலவாணரின் உறுதியான நம்பிக்கை சிதைந்துபோகிறது. முழுச் சுங்கன்குழி கிராமமும் அவரது முன்நடத்தவுடன் பூநகரியை நோக்கி இடம்பெயர்கிறது. பின்னர் முரசுமோட்டைக்கும் அங்கிருந்து புதுக்குடியிருப்புக்கும், ஈற்றில் நந்திக்கடல் பகுதியின் கெப்பப்புலவுக்கும் போய்ச் சேர்ந்தபோது, அம்பலவாணர் தமது உறவினர்களில் 22 பேரைப் போருக்குப் பறிகொடுத்திருந்தார். பொடியளின் சாகசம் பொய்யாய்க்

கனவாய்ப் போன தருணம், அவரது குடும்பத்தவர் 56 பேரில் 20 பேர் மட்டுமே எங்சியிருந்தனர். இடையில் நடந்து முடிந்த மனிதப் பேரவலத்தை, ஆறாத கவலையுடனும் தீராத வெங்சினத்துடனும் இந்த நாவல் விபரிக்கிறது! போரில் பொங்கிப் பெருகிய குருதியாற்றின் பாய்ச்ச ழுடன் கலந்தினைந்து, அம்பாலவாணரின் குடும்பக் கதையொன்றையும் நாவல் கூட்டியள்ளிச் செல்கிறது!

அம்பலவாணரின் பேரன் சசிதரன், விழுதலைப் புலிகளுடன் இனைந்து, கோண்டாவில் முகாமில் பத்திரிகை வெளியீட்டிற்குப் பணியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த சமயம் சந்தித்த மரகதத்திடம் மனதைப் பறிகொடுக்கிறான். யாழ் குடாநாட்டின் மீதான ஆக்கிரமிப்பை இலங்கை இராணுவம் தீவிரப்படுத்தவே, வலிகாமம் முழுவதும் வன்னியை நோக்கி இடம்பெயர் ஆரம்பிக்கிறது. மரகதமும் குடும்பத்தவர்களும் மூட்டை முடிச்சுக்களுடன், நாவற்குழிப் பாலம் கடந்து, கிளாவி ஊடாகக் கிளிநொச்சி சென்று, அங்கிருந்து திருவையாறு போய்ச்சேரும் அச்சம் மிகுந்த பயணத்தைக் கிளளக் கதையாக இந்நாவல் கூறிச் செல்கிறது.

இயக்கத்தினரால் பலவந்தமாகக் கடத்திச் செல்லப்பட்ட மரகதம், ஒரு கட்டத்தில் இன விழுதலைக்காகத் தன்னைப் பூரணமாக அர்ப்பணிக்க முடிவெழுத்ததன் மூலம், சசிதரனின் சபலத்துக்கு முற்றுப் புள்ளி இருகிறாள். கலா என்ற மாற்றுப் பெயருடன் இயக்கத்தில் உயர் பதவி பெறுகிறாள். “இன்றைக்கு நாங்கள் எல்லாத்திலும் இருக்கிறம். எதுவும் செய்யமுடியும். பெண்களின் மகத்தான சக்தியை நீங்க அறியவில்லை. எங்களால ஆக்கவும் அழிக்கவும் முடியும்... இலேசாக எண்ணிவிடாதையுங்கோ..” (பக். 17) எனும் வார்த்தைகள் மூலம் புதிய தலைமுறைப் பெண்களின் துணிச்சலையும் பரந்துபட்ட பார்வையையும் அவள் தூலியமாக வெளிப்படுத்துகிறாள். சசிதரனை அவனது மாயி மகள் வசந்தியுடன் இனைத்து வைப்பதற்கென அதிரடி நடவடிக்கை ஒன்றை மேற்கொண்டு உதவிய கலா, யுத்தத்தில் மடிந்து போகிறாள். ஒங்கி முழங்கிய விழுதலை யுத்தம், தற்காப்பு யுத்தமாகிப் பின்னர் உக்கிரமிழந்து ஒருபக்க இனவழிப்பாக உருவெழுக்கிறது. சரணாகதி வேண்டி வெள்ளளக் கொடியேற்றி வந்த விழுதலைப்புலி வீரர்களோடு

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

சுதிரனும் சுட்டு வீழ்த்தப்படுகிறான். வரலாறு காணாத துன்பங்களையும் துரோகங்களையும் அழியாத கறைகளாகக் கொண்ட அத்தியாயம் ஒன்று, வன்னி மண்ணில் வரையப்படுகிறது. எஞ்சியிருந்த குடும்பத்தவர், உறவினருடன் மெனிக் :பார்ம் இடைத் தங்கல் முகாமில் சிலகாலம் தங்கியிருந்து, கடைசியில் மீண்டும் சங்களுக்கு போய்ச் சேரும் அம்பலவாணரின் குடும்பத்துக்கு, அங்கொரு அதிர்ச்சி காத்துக்கிடப்ப தாகக் கூறி, “விடியலை நோக்கி” என்ற இந்த நாவல் முடிவுக்கு வருகிறது!

செங்கை ஆழியான் ஒரு புவியியலாளர். மேலும், அவர் ஒரு முன்னாள் அரச நிர்வாகத்துறை அலுவலர். அந்தவகையில் வட இலங்கையின் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்தவர். அவ்வப்பிரதேசங்களில் வதியும் மக்களது கிராமிய மொழி வழக்குகளும், வாழ்க்கை முறைகளும், உற்பத்தி உறவு முறைகளும், உணவு - உடை உள்ளடங்கலான பண்பாட்டு அம்சங்களும், புவியியல் சார்ந்த விபரணைகளும் அவரது நாவல்களில் மிக எளிமையாகவும் நுணுக்கமாகவும் அழகாகவும் சித்திரிக்கப்படுவதற்கு இவை பிரதான காரணங்கள். அம்பலவாணரது மூன்றாவது மகள் பாக்கியலட்சுமியின் கணவன் மருதநாயகம், சங்கன் குழி கிராமத்திற்குப் பின்னாலுள்ள பாலியாற்றங்கரையை அண்டியிருக்கும் அடர்ந்த காட்டுக்குள் வேட்டை நாடிடன் உடும்பு வேட்டைக்குச் செல்கின்ற காட்சி - வன்னிக் காட்டுப்புற ஆன்மாவைக் கையோடு காவிச் செல்கின்ற காட்சி - செங்கை ஆழியானுக்கே வாலாயமான நேரடி அனுபவ வார்ப்பு! இதுபோன்ற அழகியல் அனுகூலங்களுடன் சுடிய, அவரது ஆற்றலின் பலாபலன்களை வாசகர்கள் இந்நாவலின் பல இடங்களில் அனுபவிக்கலாம்.

சுமார் 50 நாவல்களை ஈழத்தமிழ் வாசகர்களுக்குத் தந்த பெருமைக்குரிய எழுத்தாளரான செங்கை ஆழியான், அன்றாட வாழ்வில் தாம் கண்டவற்றை உடனடியாகக் கதையாக்கும் வல்லபம் கொண்டவர். இது எல்லா எழுத்தாளர்களுக்கும் கைவராத கலை. ஆனால் இந்த வலிமை இவரை மேலோட்டமான மெல்லுணர்வுகளுக்கும் இலட்சியங்களுக்கும் முன்னுரிமை கொடுக்கும் ஒரு படைப்பாளி என்ற வகைக்குள் மட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்தது. பங்காளராக இல்லாமல் பார்வையாளராக

இருந்து இலக்கியம் படைக்கும் அவரது பல ஆக்கங்களில் சமூக முக்கியத்துவம் சமரசம் செய்யப்பட்டிருப்பதான ஓர் அபிப்பிராயம் பல விமர்சகர்கள் மத்தியில் நிலவி வந்துள்ளது.

மேலும், செங்கை ஆழியான் தமது பல்கலைக்கழக நாட்களில் பேராசிரியர் கல்லூசபதியிடம் கல்விகற்றதன் பயனாக, தமது எழுத் தூழியத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் இடதுசாரிச் சிந்தனையால் கவரப் பட்டிருந்தார். ஆயினும், கடந்த நூற்றாண்டின் அறுபதுகளுக்குப் பின்னரான சுமார் 3 தசாப்தகாலமாக ஈழத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த முற்போக்கு அணியுடன் அவர் தம்மை இணைத்துக் கொண்டவரல்ல. அதேவேளை அவர் ஒரு தீவிரத் தமிழ்த் தேசியவாதியுமல்ல. பதிலாக, தமது சகோதரர் புதுமைலோலனின் பாதிப்புகள் காரணமாக, ஒரு மிதவாதத் தமிழ்த் தேசியவாதியாகவும் தமிழ்ப் பற்றாளராகவும் தம்மை இனங்காட்டிக்கொண்ட அவர், பெரும்பாலும் யாழ் இலக்கிய வட்டத் தினருடனேயே தமது ஊடாட்டங்களை வைத்திருந்தார்.

இவ்வகையில் ஒரு சித்தாந்தச் சார்புநிலைப்பட்ட படைப்பாளி யாக அவர் தம்மை மாற்றிக்கொள்ளாத போதிலும், தாம் வாழ்ந்த சமூகத்தில் கண்டவற்றை - கேட்டவற்றை - உணர்ந்தவற்றை, யதார்த்தப் பண்புடன் கூடிய படைப்புக்களாக உருவாக்கினார். மிக நீண்ட காலமாகக் கதை சொல்லும் மரபாக இருந்துவரும் யதார்த்தவாத அடிப்படையிலேயே தமது இலக்கியப் பயணத்தைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார். யதார்த்தவாதத்தின் தொடர்ச்சியாக மேற்கிளம்பிய இயல்புவாத அல்லது நவீனத்துவ அல்லது பின்நவீனத்துவப் பண்புகள் எவ்றறையும் தமது படைப்புகளில் அவர் ஒருபோதும் பரிசீதித்துப் பார்த்தவரல்ல.

கல்கி, சாண்டில்யன், அகிலன், நா. பார்த்தசாரதி போன்ற தமிழக எழுத்தாளர்கள் எவ்வாறு மெல்லுணர்வுகளைத் தீண்டி, இலட்சிய வேட்கைகளை விகைத்து, ஒரு புதிய தலைமுறை வாசகர்களைத் தம் வசப்படுத்தினார்களோ, அவ்வாறே ஈழத்தில் ஒரு வாசகர் பரம்பரையைச் செங்கை ஆழியான் தமதாக்கி வைத்திருந்தார். காட்டாறு, வாகைக்காற்று, கிடுகுவேலி, இரவின் முடிவு போன்ற அவரது நாவல்கள்

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

பல பரந்துபட்ட வாசகர்களிடையே வரவேற்றபைப் பெற்றிருந்தமைக்கு இதுவும் ஒரு பிரதான காரணம். அந்தவகையில், போர்க்கால வரலாற்றைப் பின்புலமாகக் கொண்டு, அக்கால வாழ்க்கையை யதார்த்தப் பண்புகளுடன்கூடிய ஒரு படைப்பாக்கும் பணியினை “விடியலைத் தேடி” நாவலாடாக அவர் வெற்றிகரமாகச் செய்து முடித்திருக்கிறார்.

தான் வாழும் சமூகத்து மக்களுக்குத் தேவை என்று ஒரு படைப்பாளி கருதும் செய்தியைத் தனது படைப்பில் சொல்வதற்கு, அப்படைப்பாளிக்குப் பூரண சுதந்திரமும் உரிமையும் உண்டு. ஆயினும் இந்த உரிமையும் சுதந்திரமும் ஈழத்தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு 2009 மே 18 வரை கிடைக்கவில்லை. அதன் பின்னர் கிடைத்த வாய்ப்பினைப் பயன் படுத்திக்கொண்ட படைப்பளிகளுள் செங்கை ஆழியானும் ஒருவராவார். விடுதலைப் புலிகளின் தோல்வியை வரவேற்று “ஞத்திரதாண்டவம்” என்னும் நாவலை 2012இல் அவர் எழுதியிருக்கின்றார். அதற்கு முன்னதாக 2011இல் விடுதலைப் புலிகளை விமர்சித்து எழுதப்பட்டதுதான் “விடியலைத் தேடி” எனும் இந்த நாவல். பேரினவாத்திற்கு எதிராக மேற்கொண்ட போராட்டங்கள் யாவும் இறுதியில் பூச்சியமாயின என்றும், அவ்வாறான நிலைமைக்கு புலிகளின் தீர்க்கதறிசனமற்ற பல முன்னெடுப்புகள் காரணங்களாக இருந்துள்ளன என்றும் எழுதிச் செல்லும் செங்கை ஆழியான், தமது கண்டனங்களையும் அவற்றிற்கான காரணங்களையும் இந்நாவலில் அடுக்கிக்கொண்டே போகிறார். “எத்தனை சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. அத்தனை பேச்சுவார்த்தைச் சந்தர்ப்பங்களும் வீணாடிக்கப்பட்டன” (பக. 56) எனப் பொருள்படும் வகையில் கூறும் அவர், ஈழத்தில் தமிழ்பேசும் மக்களது ஒரு குறிப்பிட்டகால வாழ்வினை உண்மைத் தன்மையுடனும் நம்பகத் தன்மையுடனும் நாவலாக்கித் தரவேண்டும் என்ற வேட்கையுடன் இந்த நாவலை எழுதியிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

Novellus என்ற இலத்தீன் சொல்லே ஆங்கிலத்தில் Novel ஆகியது. அதனத் தமிழில் நாம் நாவல் என அழைக்கிறோம். Novellus என்பது இலத்தீன் மொழியில் “இளமையும் புதுமையும்” எனப்

பொருள்படும் ஒரு சொற்பதமாகும். செங்கை ஆழியானின் “விடியலைத் தேடி” எனும் நாவலில் இப்பொருண்மை பெரிதும் எய்தப்பட்டதாகச் சொல்லமுடியாது. புதுமையான உருவகங்களோ படிமங்களோ இன்றி, ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்டதாக - நேர்கோட்டுத் தன்மை கொண்டதாக இந்நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் தமிழ் இலக்கிய உலகில் இடம்பெறும் மிகச் சிறிய நாவல்களுள் ஒன்றான “விடியலைத் தேடி,” சுங்கன்குழி கிராம மக்களது வாழ்வில் வீசிய காலச் சூறாவளியைச் சுருக்கமாகவும் உருக்கமாகவும் சொல்லும் ஒரு புதனவு. இலங்கைவாழ் தமிழனத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட கால அரசியல் வரலாற்றில் இடம்பெற்ற உண்மைச் சம்பவங்களின் முக்கியமான ஒரு பதிவு. தமிழர்தம் உரிமைகளை வென்றெழுக்கவென மேற்கொள்ளப்பட்ட வழிமுறைகள் பலவும் கைகூடாத நிலையில், ஆயுதப் பலத்தினைப் பிரயோகித்து அவ்வரிமைகளைப் பறித்தெழுக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியும் படுதோல்வியில் முடிந்தமைக்கான காரண காரியங்களைச் சொல்லும் கதை. அவ்வகையில், ஈழத் தமிழர்மீது திணிக்கப்பட்டுவந்த வாழ்வின் குருங்களை எதிர்த்துக் குரலெழுப்புவதற்குத் தேவையான ஆத்ம பலத்தையும் எழுத்தாற்றலையும் கொண்ட அமரர் செங்கை ஆழியானின் “விடிவைத் தேடி” நாவலுக்கென்று, ஒரு வரலாற்றுப் பெறுமதியும் முக்கியத்துவமும் உண்டு என்பதையும், அவரது படைப்பிலக்கிய முயற்சியில் இந்நாவல் ஒரு முன்னோக்கிய பாய்ச்சல் என்பதையும் வாசகர்களால் எளிதில் இனங்கண்டுகொள்ள முடியும்!

“ஜீவந்தி” - மே 2016, செங்கை ஆழியான் சிறப்பிதழிலும்
“விளம்பரம்” - ஜீன் 01, 2016 இதழிலும் பிரசரமானது.

“ବୀଜ କ୍ଷାମାରୀଙ୍କ କୁଣ୍ଡଳ କୁଣ୍ଡଳ କୁଣ୍ଡଳ କୁଣ୍ଡଳ କୁଣ୍ଡଳ କୁଣ୍ଡଳ କୁଣ୍ଡଳ

ஒரு சாம்பிய உயிர் கடைற்றுகிறது தூப்பு வென்றுகொண்டது, ஒன்றில் கண்ணர்ப்புகை அடிக்கலாம் அல்லது கவிதை ஒன்றைப் படிக்கலாம்." இது கவிதையின் அவஸ்தையை நேரடியாகக் கண்டுணர்ந்த ஆங்கிலக் கவிஞர் ஒருவரது நெடுநாள் அனுபவம். இது சொல்லி, ஆண்டுகள் பல கடந்த பின்னரும், தமிழ்க் கவிதையானது இவ்விதமான பிராணாவஸ்தையிலிருந்து இன்னமும் தப்பிக்கொண்டதற்குத் தடயமேதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இங்கு நடைபெறும் எல்லாவித விழாக்களிலும் நிகழ்வுளிலும் சந்திப்புக்களிலும், எல்லாரும் இலகுவாக எழுதக்கூடியதும் - பாடக்கூடியதும் கவிதைதான் எனுமளவுக்கு, கவிதை ஒரு கடைச்சரக்காலிப் போன்றும் சோகமே!

கவிதை எழுதுவதென்பது கத்தி முனையில் நடப்பகத ஒத்தது. ஆக்க இலக்கியங்களிலெல்லாம் அதியுயர் அனுபவத்தையும் அவதானத்தையும் சிரத்தையையும் வேண்டி நிற்பது. இக்கவிதையின் பிறப்பு, முழுக்க முழுக்க உணர்வு வழிப்பட்டதே. உருவம் அற்ற நிலையில் தோன்றிய ஓர் உணர்வு, படிப்படியாகத் தெளிவுடைந்து, வார்த்தை என்ற உடையனிந்து, சொற்றொடராகி, வாக்கியமாகி, பலவித தொனிகளைத் தாங்கி, படிமங்களைச் சுமந்து, உணர்வைத் தூண்டும் வகையில் கருத்துக்களை அழகாகவும் அழுத்தமாகவும் வெளிப்படுத்த வேண்டும். இதே போன்று, கவிதையை இரசிப்பதற்கும் மிகுந்த பொறுமையும் சகிப்பும் அனுபவமும் தேர்ச்சியும் தேவை. கவிதையை இரசிப்பதென்பது, ஒவ்வொருவரதும் அறிவு, அனுபவம், அழகுணர்ச்சி, ஆளுமை, இரசனை, உணர்திறன், தேர்ச்சி, முதிர்ச்சி போன்ற பலதரப்பட்ட பண்புகளிலும் தங்கியுள்ளது. கலைகளில் எல்லாம் அரசி எனக் கருதப்படும் கவிதையை எல்லோராவும் இலகுவில் படைக்கவோ அல்லது இரசிக்கவோ முடியாது என்பது பலருக்கும் தெரியாத பரமரக்கியம்!

கவிதை குறித்த இவ்வாறான ஓர் அறிமுகத்தின் பின்னணியில் தான் மயை மனோவின் “நாம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது பெய்திராத மழை” என்ற இந்தக் கவிதைத் திரட்டை அணுக முற்படுகின்றேன். கடந்த 4 வருடங்களுக்குள் எழுதிய சுமார் 50 கவிதைகளைக்கொண்ட இந்தக் கவிதை நூலை, “தமக்கு முன்னே நடக்கும் அம்மாவுக்கும், அக்காவுக்கும், அனைத்துப் பெண்களுக்கும்” இவர் சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார். இவருட்பட, சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட அனைவருமே பெண்களா யிருத்தல், தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் பெண்கள் சார்ந்த ஒருசில தகவல்களை முதலில் தொடருக்கெல்லத் தூண்டுகின்றது.

சங்க காலத்தில் சுமார் 30 பெண் கவிஞர்களும், அடுத்த காலப் பகுதியில் காரைக்காலம்மையாரும், அதற்குத்த காலப்பகுதியில் ஆண்டாளுமாக, மிகச் சிலரையே தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பெண் கவிஞர்களாக இனங்காட்டியுள்ளது. இவ்வாறு இனங்காட்டப்படாத இன்னும் சிலரும் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது வேறுவிடயம். ஆயினும் இப்போக்கினை அடியொற்றி, நவீன தமிழ்க் கவிதை தோற்றும்பெற்ற

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

காலம் வரையும் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான பெண்களே கவிஞர்களாக இருந்துள்ளனர்.

எழுத்து நவீன தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் 80களிலேயே பெண் படைப்பாளிகள் பெண்ணிடலைவாத முனைப்படன் கவிதை செய்யத் துவங்கினர். விடுதலைப் போராட்டம் இதற்கு உந்துவிசையாய் இருந்தது. படைப்பிலக்கியங்களில் கவிதையானது ஒர் உணர்ச்சி மிக்க சாதனம் என்ற வகையில், எமது பெண் கவிஞர்கள் தமது பிரச்சினைகளைக் கவிதையில் மிகுந்த உணர்ச்சிச் செறிவடன் வெளிப்படுத்தினர். இதன் விளைவாக 80களின் பிற்கூற்றில், 11 பெண் கவிஞர்களது 24 கவிதைகளைக் கொண்ட “சொல்லாத சேதிகள்” தொகுப்பு வெளிவந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து வந்த “மரணத்துள் வாழ்வோம்” தொகுதியிலும் பெண்களின் கவிதைகள் இடம்பெற்றன.

இக்காலகட்டத்தில் சிவரமணி, ஊர்வசி, செல்வி, அவ்வை, கைத்திரேயி, கைதிலி, ரங்கா, அருளையா சங்கரி, ராதா, நளாயினி கணபதிப்பிள்ளை, ஊரெழு தர்வதினி, வசந்தி, சுல்பிகா, அம்மன்களி போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்க நல்ல கவிதைகளை எழுதினர். பிற்காலத்தில் ஆழியாள், அனார், வானதி, தூயவள், ரஞ்சி, பெண்ணியா, ஆகர்வதியா, பிரதீபா, தான்யா, உருத்திரா, மலரா, நிவேதா, ராசு, கற்பகம் யசோதா போன்ற இன்னும் பலரும் கவிதைக்குள் வந்து சேர்ந்தனர். பெண்களின் இருப்பு, அவர்களது அரசியல் – சமூக நெருக்கடிகள் பற்றிய பிரச்சினைகள் என்பன இவர்களது கவிதைகளில் பெரிதும் பேசப்பட்டன. இத்தகைய சூழலில், மழு மனோ எழுதி வெளியிட்டிருக்கும் இந்தக் கவிதைத் தொகுதி, மிகுந்த முக்கியத்துவத்தையும் கவனிப்பையும் பெறும் என நிச்சயம் நம்பலாம்.

அருத்ததாக, சங்க காலத்து ஒளையார் முதல், பிற்பட்ட காலங்களைச் சேர்ந்த காரைக்காலம்மையார், ஆண்டாள் வழிவந்து, அண்மைக் காலத்துச் சிவரமணி வரையிலான பெண் கவிஞர்கள் அநேகரிடம் பொதுவாகவே ஒர் “அன்னியப்படுதல்” இடம்பெற்று வந்திருப்பதாக அறியப்படுகின்றது. தமது இளமையிலிருந்தும், தமது அழகிலிருந்தும் அன்னியப்படுத்தல், தம்மை அழித்தல், தம்மை

இன்னொன்றாக மாற்றி அமைத்தல் போன்ற நிர்ப்பந்தங்களுக்குள் இவர்கள் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதன் அடியொற்றி வந்த இந்நான்கையை பெண் கவிஞர்களிடத்தும், தாம் தாம்மட்டுமே என்ற அறைக்கூவல் - தாம் தாமாக நின்று கவிதை படைக்க வேண்டும் என்ற வேகம் இருக்கக் காண்கிறோம்.

அநேகமான பெண் மனநோயாளிகள் அந்நோயின் உச்சத்தில் உள்ளபோது செய்யும் முதல் வேலை, ஆடைகளைக் கணாந்தெறிவது தான் என்று உளவியல் ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. இதேபோல, படைப்பாக்க முயற்சியின்போதும் வார்த்தைகள் வழியாக, உள்ளத்தின் உடைகளைக் கணாந்து, தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்தி, அம்மண மாதல் இடம்பெறுகிறது. எமது சமுகத்தில் போர்த்தப்பட்டவளாக, மூடப்பட்டவளாக, புதைக்கப்பட்டவளாக, மறைக்கப்பட்டவளாக உணரும் பெண்மனம், தன்னிலையை இழுக்கும்போது, இவ்வாறு விடுதலையை நாடுகின்றமை, ஒர் இயல்பான செயற்பாடே.

“சரிகைச் சேலைக்கும்

கண் நிறைந்த காதலர்க்கும்

காத்திருந்த காலங்கள்!

அந்த வெட்கங்கெட்ட

காலத்தின் சவுக்களை

அழித்திடுவோம்!

புதிய வாழ்வின் சுதந்திர கீதத்தை

இசைத்துக் களிப்போம்

வாருங்கள் தோழியரே”

என்ற சிவரமணியின் வரிகளினுடாக, ஒரு பெண் கவிஞரின் போர்க்குணமும், விடுதலை வேட்கையும் வெளிப்படக் காணலாம்.

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

இத்தகையதோர் இலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணியிலேயே மூடு மனோவின் இந்தத் தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளைக் காணவும் - காண்பிக்கவும் விழைகிறேன். தன்னை விடுவிப்பதற்கான ஒர் எத்தனமாக இக்கவிதைகளை எழுதி, இவர் இவற்றை வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார் என்பதுதான் இங்கு கவனிப்புக்குரிய முக்கிய செய்தியாகும்.

எழுத்து நவீனகாலக் கவிதைகளைப் பொறுத்தவரை பொது வாகவே அவை சமூகச் சார்புள்ள, புறவயமான கவிதைகளாக நீண்ட காலமாக இருந்து வந்துள்ளன. சமூக, அரசியல் பிரச்சினைகள் தொடர்பான கவிஞர்களின் பார்வையை, அனுபவத்தை, சமூக நிலைப்பட்ட சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் கவிதைகள் அவை. இதனையே -

“இன்றைய காலத்திருக்கும் மனிதர்கள் இன்றைய காலத்தியங்கும் நோக்குகள் இன்றைய காலத்திழப்புகள் எதிர்ப்புகள் இன்றைய காலத்திக்கட்டுகள்”

என்று மகாகவி சௌல்லி கைத்தார்.

ஆயினும், கவிஞர் “ஒரு சமூக மனிதன்” என்பதற்கும்பால், “ஒரு மனிதன்” என்ற வகையில் அவனுக்கென்று தனிப்பட்ட அனுபவங்களும் பிரச்சினைகளும் இல்லாதிருக்க முடியாது. அவற்றுக்குக் கவிதை வடிவம் கொடுக்ககயில், அது அகவயப்பட்ட, தனிமனித சார்பான வடிவத்தைப் பெறுகின்றது. இதுவே தமிழகத்துக் கவிதைகளின் நீண்டகாலப் பொதுப் பண்பு. அண்மைக்கால ஈழத்துக் கவிதைகளும் படிப்படியாக இத்தகைய பண்பைப் பின்பற்றத் துவங்கிவிட்டன.

அந்த வகையில், 50 கவிதைகளைக் கொண்ட இந்தத் திரட்டில், சமார் 10 கவிதைகள் மட்டுமே சமூக சார்பான, புறவயக் கவிதைகள். இவை சமூகவயப்பட்ட சிந்தனைகளைச் சுமந்த கவிதைகள். ஆன் ஆதிக்க சமூகத்தை நோக்கிக் கருமையான விமர்சனத்தை முன்வைக்கும் மாண்பாக கூப்பரினி புதகட்டுவே கைதூரை முழுகாலக்காபி

“ஒரே தொழில்” என்ற கவிதையும் - உடல் வியாபாரியின் துயரத்தை “இயல்பிருத்தல்” மற்றும் “பனிவிளையும் உடற் பொருக்குகள்” என்ற கவிதைகளும் - செய்தி திரட்டுவதில் உள்ள சின்னத்தனத்தை “செய்தி” என்ற கவிதையும் - குழந்தைகளுக்குத் தவறான பாடம் புகட்டப்படுதலை “ஒரு ரூபாய் இலங்கைப் படம்” என்ற கவிதையும் - ஆண்பெண் சமத்துவம் குறித்துக் கேள்வி எழப்பும் “சாணும் முழுமும் அடியும்” என்ற கவிதையும் இதிலுள்ள சமூக சார்பான கவிதைகளுக்கான சில உதாரணங்கள் மட்டுமே!

ஏனைய சுமார் 40 கவிதைகளும் மயை மனோவின் அகவயப்பட்ட தன்னுணர்வுக் கவிதைகளே. இருள், தனிமை, இரவு, கனவு, மரணம், நிச்பதும், அந்நியப்படுதல், ஒடுக்கப்படுதல், ஓரங்கட்டப்படுதல் போன்ற மன உணர்வுகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவராகவும், அவற்றிலிருந்து விழுப்பட்டு, வெளியேறத் தூடிப்பவராகவும் அநேகமான கவிதைகள் ஊடாக இவர் தம்மை இனங்காட்டுகின்றார். உதாரணமாக, “ஓர் இரவு” என்ற ஒரு கவிதை -

“கறுப்பின் அடர்த்தியில் நிறம்மாறிக் கிடக்கிறது
சற்றே முன் மரணித்த பகலொன்றின் சடலம்!

சடலை மரங்களின் அமானுஷ்ய அமைதியில்
அசைய மறுத்து தூங்குகின்றன இலைகள்!

சலனமற்ற இருளின் தியானத்திற்குள்
மங்கிக் கரர்கிறது ஆத்மா!

அடங்குவதாய் நடிக்கும் நிலத்தின் பேரெழுச்சியை
ஆயுளை மணிக் கணக்கில் அடகுவத்தும்

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

ஊர்ந்தும் தவழ்ந்தும் ஆட்சிப்படுத்துகிறது நிச்ப்தம்!

ஓரு விடுதலைப் போரின் நியாயமற்ற தீர்வை

அசர்ரியில் சொல்லி நத்தை வேகத்தில் நகர்கிறது காற்று!

நிலமொட்டப் பறந்து தன்னிருப்பைத் தீணமாய் இசைக்கிறது
பறவை,

நாளைக்கான ராகம் ஒரு நூலிழையில் பின்னிசைக்க..!”

ஒரு கவிஞரால் மட்டுமே உணரக்கூடிய சோகத்தை, மெளன் இடைவெளிகளுடனும், கற்பனை கலந்த காட்சிப் படிமங்களுடனும், சித்திரிக்கும் மய்ய மனோவின் பல கவிதைகளுக்கான ஒர் உதாரணம் இது!

இவர் தன்னைச் சுதா உலைத்துக்கொண்டிருக்கும் மன உளைச்சல்களில் இருந்து விடுவித்துக்கொள்ளவேன, கற்பனையையே சிறந்த மார்க்கமாகப் பயன்படுத்துகின்றார். காரணம், “கற்பனையே மனிதனின் ஆகச் சிறந்த செயற்பாடு. அதுவே அவனை விடுதலை செய்யும். கலையும் இலக்கியமும் வழங்கும் விடுதலை இதுதான். அடையண்ட அனுபவங்களின் சுவர்களைக் கரைத்து, வானத்தைக் கொண்டுவந்து நிரப்புபவை இவைதான்” என்ற உண்மையை உணர்ந்து அதன்வழி கவிதை செய்கின்றார்.

அடுத்து, “நாம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது பெய்திராத மழை” என்ற பெயருடனான இந்தத் திரட்டு பூராவும் ஆங்காங்கே மழை பெய்தபடியே இருக்கின்றமை இதன் இன்னொரு தனித் தன்மை. அது தூவானமாகவும், துந்துமியாகவும், தெருகமுவிய பெருமழையாகவும், பேரிடியோடு கொட்டும் மாரி மழையாகவும் தொடர்ந்து வீழ்ந்து கொண்டிருக்கக் காண்கின்றோம். மழையையும், காற்றையும், மரங்களையும், பூக்களையும், பறவைகளையும் காதலிக்கும் மனம் கொண்டவராகக் கவிஞரை காண்கின்றோம். புதிய வாழிடத்துடன் பூரணமாக இணைய முடியாமல் அந்நியப்பட்டுக் கிடக்கும் கவிஞர் ஒருவர்,

வேறுவழியின்றி இயற்கையுடன் மனம்விட்டு உறவாடுதல் இயல்பு! “காதலில்” என்ற தகலைப்புதனான கவிதையில் -

“இருந்தும்

அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்கிறேன்

நான் காதலிக்கிறேன் என

எனக்கே எனக்காய்

புதையும்

மழுலையையும்

மழுயையும்

இரவையும்

தனிகமயையும்

இன்னும் பல “உம்” களையும்”

என, அவர் சொல்லி முடிக்கின்றார்.

ஆங்கிலக் கவிஞர்களுள் ஜோன் ட்ரெடன், அலெக்சாண்டர் போப், சாமுயேல் ஜோன்சன் போன்றவர்களுக்குக் கிட்டாத பேரும் புகழும் வில்லியம் வேர்ட்ஸ் வேர்த்துக்குக் கிடைத்தமைக்குப் பிரதான காரணம் அவர் இயற்கையைக் காதலித்தவர் என்பதுதான். பிரபஞ்சத்தினதும் இயற்கையினதும் கிராமத்தினதும் ஏரியினதும் அழகையும் அற்புதங் களையும் கவிதைக்குள் எளிகமயாகக் கொண்டு வந்து, “இயற்கையை ஆராதிக்கும் ஏரிக்கரப் புலவன்” என்ற பெயரைத் தனதாக்கிக் கொண்ட வில்லியம் வேர்ட்ஸ்வேர்த் பாடிய - I wandered lonely as a Cloud என ஆரம்பிக்கும் Daffodils கவிதை வரிகளை, மழு மனோவின், இயற்கை மீதுள்ள காதலைப் பற்றிக் கதைக்கும் இத்தருணத்தில் நினைவுக்கராமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆச்சிக் கிழவியைப் பறிகொடுத்த பரித்விப்புடன் ஆரம்பமாகி, அக்கா மகளின் அரவணைப்புடன் முடிவடையும் இத்திரட்டில் சொல்லாத காதலின் வலியும், தூக்கத்தைக் கொத்தித் தின்னும் நினைவுப் பட்சியும், அடிக்கடி காணாமற் போகும் நானும், மரணங்கள் மீதான மறுவாசிப்பும், காதலுக்காய் வாழ்தலும், வாழ்தலுக்காய் காதலித்தலும், என் கனவுகளுக்கான என் தெரிவு என் கையில் இல்லாத கவலையும், என் பெயர் என்னைச் சுட்டவில்லையே என்ற சோகமும், முண்டங்களாகவே பிரசவிக்கப்படும் நினைவுத் தடங்களும், தனிமை தரும் துயரும் சுகமும், மதழுக்குப் பின்னதான மாலைப் பொழுதும், பின்னிரவுத் துயரமும் ... இன்னுமின்னும் பலவும், மன நெகிழிச்சியும் விம்மவும் மனதை வருஞ்சும் அக்ககாட்சிகளும் ததும்பும் கவிதைகளாக, சலனமற்ற, சத்தமற்ற, அலைகளற்ற கடலைப் போல இத்திரட்டில் வந்திறங்கியுள்ளன.

மய் மனோவின் கவிதைகளில் காணப்படும் இன்னொரு முக்கிய அம்சம், அவற்றின் சூக்குமத் தன்மை Abstract Nature. தற்போக்கான அம்சங்களையும் தனியாளுக்குரிய குறியீடுகளையும் படிமங்களையும் பெருமளவில் பயன்படுத்தும்போது, கவிதைகள் சூக்குமத் தன்மையைப் பெறுகின்றன. பெரும்பாலான இவரது கவிதைகளில் உள்ள விதவிதமான காட்சிப் படிமங்களும், சொற்பதங்களும், சாதாரண வழக்கிலில்லாத வார்த்தைப் பிரயோகங்களும் ஈழத்து நவீன கவிதைப் பாரம்பரியத் தடத்தினின்றும் விலகி, இன்று பலராலும் பின்பற்றப்படும் புதிய கவிதைப் போக்கினை நோக்கிச் செல்லக் காணலாம். ஆனால் இதில் ஒர் எதிர்மறையான அம்சமும் உண்டு. தேர்ந்த கவிதை இரசிகர்களுக்கும் சலிப்பைத் தரக்கூடிய ஆபத்தையும் அது கொண்டிருக்கிறது என்பதுவே அந்த எதிர்மறை அம்சமாகும்.

மேலும், நவீன தமிழ்க் கவிஞர்களுள் முக்கியமானவராகக் கருதப்படும் பிரமினின் –

“சிறகிலிருந்து பிரிந்த

ஓற்றை இறகு

காற்றின் முடிவற்ற பக்கங்களில்
ஒரு பறவையின் வாழ்வை
எழுதிச் செல்கிறது”

என்ற பிரபலமான கவிதையையும், மயூவின் சில கவிதைகளில் வரும் இலை உதிர்வக்ரம், இருகுதிர்வக்ரம் சில சமயங்களில் நினைவுட்டிச் செல்கின்றன.

அடுத்து, மழை மீதான அவரது அளவிறந்த காதலின் காரணமாகவோ என்னவோ, மழை தொடர்பாக ஒரேவிதமான காட்சிப் படிமங்கள் பல கவிதைகளில் திரும்பத் திரும்ப வந்து போய்க் கொண்டிருக்கக் காணலாம். உதாரணமாக -

“தெரு கழுவிய மழையின் பின்” என்று ஒரு கவிதையிலும், “தெரு கழுவிப்போன சாம மழையின் பின்” என்று இன்னொரு கவிதையிலும், “பெருந் தெருக்களின் கறுப்புக்களைக் கழுவித் தோற்கும் மழைத் துளிகள்” என்று பிறிதொரு கவிதையிலும் சொல்லப்படுகின்றமை வாசகர்களுக்கு அலுப்புட்டக்கூடிய உத்தி முறைகளாகும்.

கவித்துவத்துடனும் சொல்நேர்த்தியுடனும் கவிதை சொல்ல வேண்டும் என்ற ஆவல், சிலசில இடங்களில் சொல்ல வந்த சேதியை அனாதரவாகத் தவிக்க விட்டு விட்டதோ எனச் சந்தேகிக்கும் அளவுக்கு, சில கவிதைகள் ஏராளம் சங்கேதங்களைக் கொண்டிருக்கின்றமை இன்னொரு குறைபாடாகும். இவற்றுடன் ஆங்காங்கே கண்ணில் படும் சில எழுத்துப் பிழைகளையும் கவனமாகக் கண்டுபிடித்துத் திருத்தி இருக்கலாம்.

இவ்வாறான சில குறைபாடுகள் தவிர, “நாம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது பெய்திராத மழை” என்ற இந்தக் கவிதைத் திரட்டு, ஒரு காத்திரமான முயற்சி என்பதில் கருத்துவேறுபாடு இருக்கமுடியாது. இதனை தந்திருக்கும் கவிஞர் மயூ மனோ தமிழ்க் கவிதை உலகின் ஒரு புதிய நம்பிக்கை நட்சத்திரம். இயல்பாகவே செறிந்த கவித்துவத்தைக் கொண்டுள்ள இவர், பரந்துபட்ட வாசிப்பினூடாகச் செழுமை மிக்க சொல்வளத்தையும், பொருள் வளத்தையும் தனதாக்கிக் கொண்டுள்ள

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

ஒர் இளம் கவிஞர். மண்ணோடும் மனிதரோடும் ஒட்டிக்கொள்ள மறுக்கும் புலம்பெயர் வாழ்வு, அவருக்கு அள்ளிக் கொடுத்துள்ள வாழ்க்கை அனுபவங்கள், அவரது ஆழ்மனதுக்குள் உருவற்ற கருக்களாக அலைந்துலைந்து அவரை அலைக்கழிக்க ஆரம்பித்துள்ளன. எதையோ சொல்லவேண்டும் என்ற மன உந்துதலை இது அவருக்குள் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த உந்துதலின் அறுவடைகள்தான் இதிலடங்கியுள்ள கவிதைகள்.

இதனையே “முடிவிலியை நோக்கி நகர்தல்” எனப் பெயரிடப்பட்ட தமது முன்னுரையில் - “எழுத வேண்டும் என்ற என்னை அல்லது படைப்பொன்றின் கரு, ஒரு கணப்பொழுதில் மனதில் தோன்றி, ஒரு இழையாக ஓடித் திரிந்து உணர்வுகளைத் துழாவி, அரூபமாய் எங்கும் நிறைந்து நிரம்பும் கணத்தில் அவை எழுத்துக்களின் ஊடே பதிவாகின்றன. அந்தப் படைப்பானது எழுத்தால் சாத்தியமாக்கப்படும் சமயத்தில் தனக்கேற்ற கணத்தியுடன் பிறப்புவிக்கப்படுகிறது. மெல்லிய தூறலர்ய் மண்ணை நன்றாக்கும் மழுசையையும், மார்பு புதைக்கும் மழுலையையும், காதல் மற்றும் இன்னபிற மென் உணர்வுகள் பற்றியும் பேசும் எனது கவிதைகள் அதிகமாகத் தனிமைத் துயரையும் வாழ்வைப் பற்றிய தேடுதலையும் கொண்டு விரிகின்றன” என்று அவரே கூறியிருக்கிறார்.

அந்த முன்னுரையின் முடிவில் இவர் கூறிய -

“நான் மீண்டும் நடக்கக் தொடங்கியிருந்தேன்

சொற்ப தூரத்தில் வானம் எப்போதும் போலவே!”

என்ற கவிவரிகள், இவரது மனோதிடத்தையும் தன்னம்பிக்கையையும் உரத்தும், மெளனமாயும் மிகத் துல்லியமாகச் சொல்லிச் செல்லும் வரிகள்! இதனைப் போன்றே, இருளுக்குள்ளிருந்து தெறித்துப் பறக்கும் ஒளிச் சிதறல்களாக வந்து வீழும் இவரது கவிதைகள் பல அடத்தியானவை; செறிவானவை; ஆரவாரமிக்க, சப்தத்தை எழுப்பாத, மெளனம் தோய்ந்தவை; ஆழ்பிரதி வழியாகப் பேசுவை; மெளன

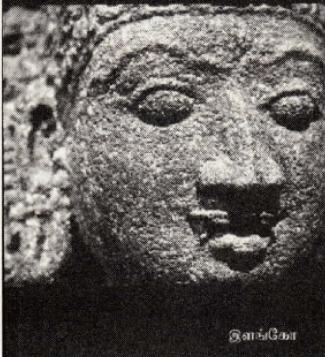
வாசிப்புக்கும் ஆழ்ந்த பொருள்கோடலுக்கும் உரியவை.

கனடியப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் ஆங்கில மொழிவழியாகத் தமது கல்வியைத் தொடர்ந்துகொண்டு, அழகான தமிழில் ஆழமான கவிதைகளை ஆக்கித் தந்திருக்கும் மயை மனோ, வேறு எவரது பாதிப்பும் இன்றி, வேறு எவரது தூண்டலும் இன்றிச் சுயம்புவாக, வீச்சுடனும் மூச்சுடனும் வெளிக்கிளம்பி இருக்கும் அரும்பாகத் தென்படுகின்றார். அவரது கவிப் பயணம் காத்திரமானதாகத் தொடரவேண்டும். தகுதி வாய்ந்த இந்த இளம் கவிஞருக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கும் வடலி வெளியீட்டாளர்கள் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

“நாம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது பெய்திராத மழை” கனடாவில் (28-01-2012) அறிமுகம் செய்யப்பட்டபோது, ஆற்றிய உரையின் எழுத்துருவம்.

இளங்கோவின்
சாம்பல் வானுத்தில் யறையும் கைவரவர்
(சிறுக்கைத்தக்கி)

சாம்பல் வானுத்தில்
மறையும் கைவரவர்

இளங்கோ

“கவித்துவமும் கற்பனைத்திறனும் மிக்க ஒரு நல்ல படைப்பாளியாக இருப்பதற்கு, சரஸ்வதி கடாட்சம் தேவை என்பதில் எனக்குச் சீர்வேற்றும் நம்பிக்கை இல்லை. ஒரு கொஞ்சத் திறமையும் தேடலும் இருந்தால் போதும்.”

புறநடைகளிருப்பினும், பொதுவாக ஒரு தொகுப்பிலுள்ள கதைகளில், ஒரு கதையின் தலைப்பே புத்தகத்தின் பெயராக இடம்பெறுவது வழக்கம். “சாம்பல் வானுத்தில் மறையும் கைவரவர்” என்ற பெயரை பொருளாடக்கத்தில் தேடினேன். காணவில்லை. கதைகளுக்குள் அதன் அடிமுடி தேடியலைந்தேன். அகப்படவில்லை. எமது உடலின் Central Nervous System எனப்படும் மைய நரம்புத் தொகுதியின் நடுப்பகுதியில் உள்ள Grey Matter எனும் நரைச் சடலத்திற்கும் இந்தக்

கதைகளுக்கும் சம்பந்தமிருக்கச் சாத்தியமில்லை. பதிலாக ஒரு தெளிவோ, நிச்சயமோ அற்ற இடைநிலையின் குறியீடாகவே சாம்பல் நிறுத்தத் தீர்மானம் கருதவேண்டியுள்ளது.

ஆனால், கவரவர் எப்படி இங்கு வந்து சேர்ந்தார்? யாழிப் பாணத்தில் பாவம், கவரவர் ஒரு சாதி குறைஞ்சு சாமி; பஞ்சமக் கடவுள். ஆனாலும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் காவல் கடவுள். இனி, இந்த நிச்சயமற்ற சாம்பல் நிறவானத்தையும் அல்லது எல்லாம் ஏறிந்து முடிந்துபோய் சாம்பலாய் மிதக்கும் வானத்தையும் - அதில் மறையும் கவரவரையும் பொருத்தி ஊகிக்கும் பொறுப்பை உங்களிடமே விட்டுவிடுகிறேன்.

இந்த நூலின் நாலாம் பக்கத்தில் “சாம்பல் வானத்தில் மறையும் கவரவர்” - சிறுகதைகள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இந்த நிகழ்வின் அழைப்புப் பிரசரத்தில் “கதைகளின் தொகுப்பு வெளியீடு” என்றுதான் கூறப்பட்டுள்ளது. இது தற்செயலானதோ அல்லது இளங்கோவின் கடைசி நேரத் தன்னிலை உணர்வோ சொல்லத் தெரியவில்லை. இந்தக் கதைகளைப் படித்தபோது “கதைகளின் தொகுப்பு” எனக் கட்டுவதே பொருத்தமென எனக்கும் தோன்றியது.

உருவத்திலும் சரி, உள்ளடக்கத்திலும் சரி, சிறுகதைகளுக்கான மரபார்ந்த கட்டுக்கோப்பை இளங்கோ இதில் உடைத்தெறிந்திருக்கிறார். 4 பக்கக் கதையுமண்டு; 16 பக்கக் கதையும் இதிலுண்டு. பிரபல ஜரிவீ எழுத்தாளரான Joseph O Corner சொல்வதுபோன்று, A moment of profound realizationநாக - ஆழ உணர்ந்தறியும் ஒரு கணப்பொழுதாக, ஒரு நிச்பத் வெடிகுண்டாக, ஒரு சின்னங்சிறு நிலநடுக்கமாக அதிரும் சிறுகதையும் உண்டு. அதேவேளை, சிறுகதை வரம்புகளை மீறி, ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்களினதும் அவற்றின் பின்புலங்களினதும் வளர்த்தெடுப்பினாடாக, வாழ்வியலின் பெருங்கலூக்களைச் சுவைபடச் சொல்லும் நெடுங்கதையும் இதில் உண்டு. ஆக, கட்டற்ற சுதந்திரத்துடன் கூடிய - மரபை மீறிய - கட்டுடைப்பு முயற்சியை இத்திரட்டில் இளங்கோ மேற்கொண்டிருகின்றார். அவ்வகையில், நவீன படைப் பிலக்கிய இயங்கியலின் யதார்த்த பூர்வமான ஒரு முன்னகர்வாகவே இதனைக் கொள்ளவேண்டும்.

இதிலுள்ள 12 கதைகளையும் ஒட்டுமொத்தமாக உற்று நோக்கும்போது, இரண்டு முக்கிய விடயங்களை அவதானிக்கலாம். போர்க்காலக் கொழுரங்கள் குறித்து, ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் பலரும் தமது மெளனம் கலைத்து, பக்கச் சார்பற்ற விமர்சனங்களையும் கண்டனங்களையும் இப்போது முன்வைக்கத் தொடங்கியுள்ளதன் குறியீடாக இந்தக் கதைகளைப் பார்க்க முடிகின்றது. மெளனத்துக் கெதிரான போராட்டம்தானே உண்மையான எழுத்து! அந்த வகையில், புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளி ஒருவரின் கதைகளினுடோக, ஈழத்தில் இடம்பெற்ற இனமோதல்களினதும் யத்தத்தினதும் வலியையும் வேதனையையும் உணர்ந்தறிய முடிவது முதலாவது விடயம். “வேறுமா அக்கா”, “கொட்டியா”, “மினி”, “சிறுகுவளர்ந்த குஞ்சுகளுடன் பறந்து போனவன்”, “கோபிகா ஏன் அப்படிச் செய்தாள்?” போன்ற கதைகளை அதற்கு உதாரணங்களாகச் சொல்லலாம்.

அருத்ததாக, அதே புதிய தலைமுறையைச் சார்ந்த படைப்பாளி யின் அனுபவத்தினுடோக, கண்டா போன்ற புலம்பெயர் தேசங்களில் வந்திறங்கிய இளம் தமிழ்ச் சந்ததியினர் சந்திக்கும் சமூக, அரசியல், பொருளியல், உளவியல், கல்வியியல், பண்பாட்டியல் சிக்கல்களையும் போராட்டங்களையும் இனங்காணமுடிதல் இரண்டாது அம்சம். பழகிப்போன வாழ்வியல் காட்டுமானத்தைத் தகர்த்தெறிந்து, புதிய வாழிடச் சூழலுக்கு ஏற்ப தம்மை இசைவாக்கம் செய்துகொள்ளவதற் கென, இவர்கள் மேற்கொள்ளும் எத்தனங்கள் எல்லாமே எல்லாருக்கும் உவப்பானவையல்ல. ஆயினும் சமூக அசைவியக்கத்தின் தவிர்க்க முடியாத கூறுகள் எனும் வகையில் அவற்றைச் சுகித்துக்கொள்வதை விட, வேறு வழியுமில்லை. “ஆட்டுக் குட்டிகளும் உதிர்ந்த சில பழுப்பு இலைகளும்”, “யாழ்ப்பாணியின் சோக வாக்கு மூலம்”, “சிறுகுவளர்ந்த குஞ்சுகளுடன் பறந்து போனவன்”, “துரோகி”, “பனி”, “கள்ளி” ஆகிய வற்றை அவ்வகைப்பட்ட கதைகளுக்கு உதாரணங்களாகச் சொல்லலாம்.

இத்தொகுதியிலுள்ள அநேகமான கதைகளை, இளங்கோ தனது சொந்தக் கதைகளைச் சொல்கின்றாரோ என எண்ணி வியக்கும் விதத்தில், உண்மைத் தன்மையுடன் சொல்லியிருப்பது வாசகர்களுடன்

மிகுந்த அனுக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. மேலும் யத்தமும், வன்செயலும், மரணமும், பிரிவும், தனிமையும், அகதி வாழ்வின் அலைக்கழிவும், வேர்கொள்ள முடியாத வெறுமையும் ஒன்று திரண்ட துயர வெளிப்பாடுகளாகக் காணப்படும் பெரும்பாலான கதைகளில் வரும் கதை சொல்லி, ஒரு சிறுவனாகவோ அல்லது ஒரு பதின்ம வயதினானாகவோ அல்லது ஒரு பச்சை இளைஞானாகவோ இருப்பதன் காரணமாக, அக்கதை சொல்லியின் ஆற்றாமையையும், இயலாமையையும், கையாலாகாத் தன்மையையும் அநேகமான கதைகளில் உணரமுடிகின்றது. இக்கதைகள் கிளர்த்திவிடும் ஒருவித பச்சாதாபம் கலந்த துயரத்திற்கு இதுவும் ஒரு காரணம் எனலாம்.

இவற்றுடன், வயதால் முத்த தமிழ் மாணவியுடன் பேரம்பேசி முத்தம் பெறுதல், ஆடையவிழ்ப்பு நடனங்களில் ஆர்வம் காணப்பித்தல், பல நண்பிகளுடன் படுக்கையைப் பகிர்தல், உடலுறவுகள் - அந்தரங்க உடலுறுப்புகள் பற்றிப் பச்சை பச்சையாகப் பேசுதல், பதின்ம வயதினருக்கே உரிய விருப்பங்களையும் வேட்கைகளையும் ஒளிவு மறைவின்றி விபரித்தல் போன்ற சம்பவங்கள் இத்திரட்டில் சர்வ சாதாரணமாக இடம்பெறுகின்றன. அடக்கமானவர்களுக்கும் அளவு கடந்த மரபுவாதிகளுக்கும் இது அசுசையையும் ஆத்திரத்தையும் ஏற்படுத்தலாம். ஆயினும் புதிய வாழிடத்தின் பண்பாட்டு நெருக்கடிகளையும் சிக்கல் களையும் தரிசிக்க மனங் கொள்பவர்களுக்கு, இவை விரசமற்ற புதிய அனுபவ வெளிப்பாடுகளாகவே தென்படும். “மனித நடத்தைகள் அனைத்தினதும் மூலமுன்மாதிரி பால்வினனதான்” என Sigmund Freud சொன்னதையும் - “எனக்குக் கேள்வி தெரியாது, ஆனால் நிச்சயமாகப் பால்வினனதான் பதில் (I don't know the question but definitely sex is the answer) என்று வெறாலிலுட் பிரபலம் Woody Allen ஒருமுறை சொன்னதையும் ஒப்புக்கொள்பவர்களுக்கு, இது ஒரு பிரச்சினையாக ஒருபோதும் இருக்கப் போவதில்லை.

கொரவக் கொலைக்கு ஆளாகவிருந்த பெண்ணொருத்தியின் உயிரைத் தனது சொந்தக் கொரவம் காரணமாகக் காப்பாற்ற முடியாமல் போய்விட்டதே என்ற குற்ற உணர்வைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

“கள்ளி” என்ற கதை, வாசனையால் கவரப்படுதல் மனிதர்களிடத்து மட்டுமன்றி எல்லா உயிரினங்களிடத்தும் காணப்படும் ஒர் உள்ளார்ந்த இயல்புக்கம். எங்கள் அறியாமலே எங்கள் உடலில் Pheromones எனப்படும் இரசாயனத் திரவம் ஒன்று சுரக்கப்படுகின்றது. இதன் வாசனையை எமது மூக்கிலுள்ள முகர்வுக் கலங்கள் இனங்கண்டு, மூகளையின் Olfactory lobes எனப்படும் மனவண்டிசிக் கோளங்களுக்கு அனுப்பி கைக்கின்றன. உடலில் இருந்து இவ்வாறாக வெளிப்படும் சிலவகை வாசனைகள் சிலருக்கு பாலியல் உணர்வைத் தூண்டவல்லன. ஒருமுறை கிடைத்த வாசனை அனுபவத் தூண்டல், மீண்டும் எந்தேரத்திலும் எவ்வளவு தூரத்திலிருந்தும் ஏற்படலாம். இது மலரின் வாசனையையோ அல்லது மசாலாத் தோசையின் மனத்தையோ அல்லது மாட்டுச் சாணத்தின் நெடியையோ ஒத்ததாக இருக்கலாம். இதனால்தான், எத்தியோப்பியா போன்ற நாடுகளில் எதிர்ப்பாலாகரக் கவர்ந்திமுக்கவென ஆண்கள் பசமாட்டெருவை உடலிலும், பெண்கள் பச நெந்தியைத் தலையிலும் தடவிக்கொள்ளும் ஒரு பாரம்பரியம் உண்டு. “கள்ளி” கதையில் வரும் நாயகனும் ரொறொன்றோ நகரின் பஸ் வண்டிகளிலும் சப்வே வாகனங்களிலும் தனது மனதுக்குப் பிடித்த வாசனையைத் தேடியலைதல் ஒரு சவாரசியம் மிக்க வித்தியாசமான கதையாகும்.

சிறுகதை இலக்கியத்தின் வரையறைகளை வகுத்தவர்கள் சொல்லிவதை பிரமாணங்கள் படிப்படியாக மீறப்பட்டுவரும் போக்கினை இந்நாட்களில் அவதானிக்க முடிகிறது. சிறுகதையின் உருவ, உள்ளடக்கம் சார்ந்த விதிமுறைகள் தகர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. இக்கட்டுடைப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு சமால மனிதனின் மாறிவரும் வாழ்வியல் கோலங்களும், நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் சிந்தனைகளும் வழி திறந்துவிடுகின்றன. குறிப்பாக, புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளே இக்கைங்கரியத்தில் பெரிதும் முனைப்புடன் ஈருபட்டு வருகின்றனர்.

“சாம்பல் வானத்தில் மறையும் கவரவர்” நூலின் ஆசிரியர் இளங்கோவும் இதே புதிய தலைமுறையைச் சார்ந்தவர்தான்.

சிறுக்கதைகளின் உருவத்தில் மட்டுமன்றி உள்ளடக்கத்திலும் புதுமைகள் நிகழ்த்துவதில் அவர் பெரிதும் ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை அவரது கதைகள் உணர்த்துகின்றன. தமிழ்ப் பண்பாடிற்கே உரிய சில பொய்யான ஆசாரத் தடைகளை உடைத்தெறியத் தயங்காதவராகத் தென்படுகின்றார். சிறுக்கதை ஆக்க முயற்சியில் அவர் போன்ற புதிய தலைமுறையினர் மேற்கொண்டுவரும் கட்டுடைப்பு நடவடிக்கைகள், தமிழ்ச் சிறுக்கதையை உலகளாவிய மட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்று மனம் பெரிதும் அவாவறுகின்றது.

மேலாக, இளங்கோவிடம் இயல்பாகவே காணப்படும் சுய விமர்சனமும், எள்ளலும், அங்கதமும் அலாதியானவை. மனதுக்கு உவல்பில்லாத விடயங்களைக்கூட வாசகரது மனக் குளத்தில் நாசுக்காக விட்டெறிந்து சுட்டென விலகிச்சென்றுவிட, இவை அவருக்கு அவ்வப் போது உதவுகின்றன. அலுப்புச் சலிப்பின்றி இவரது கதைகளை ஒரே முச்சில் படித்து முடிக்க வேண்டும் என்ற உந்துதலை இவை எமக்குத் தருகின்றன. இதனால், ஒரே தன்மையதான எம்மவர்களது கதைகளைப் படித்துப் படித்துக் கண்ணயர்ந்துவிடும் வாசகனுக்கு, இளங்கோவின் கதைகள் ஒருவித மாறுபட்ட அனுபவத்தையும், உற்சாகத்தையும் தருகின்றன.

ஆயினும், “ஒரு கருத்ததச் சொல்வதற்கு ஒரே சொல் போதும் என்று இருக்கும்போது, இரண்டு சொற்களைச் சௌலவு செய்யாதே” என்று யாரோ ஒருவர் சொல்லி வைத்ததை இங்கு நானும் சொல்லியாக வேண்டும். எந்தவொரு கலைப் படைப்புக்கும் காத்திரமான உள்ளடக்கத்துடன், கலைத்துவமும் கட்டிறுக்கமும் மிக்க உருவமும் முக்கியமாகும். “மினி”, “கொட்டியா”, “மூன்று தீவுகள்” போன்ற சில கதைகளில் கட்டிறுக்கம் போதாமைக் குறைபாடு தூக்கலாக வெளித்தெரிவதை, இளங்கோ கவனதில் கொள்வாரென நம்புகிறேன்.

நல்ல கதைசொல்லியின் படைப்புகள் பொதுவாக தன்னைமுச்சியின் குழந்தைகளாகவே வந்து பிறக்கின்றன. சுயமான தனிமனித உணர்வுகள் செழுமையான இலக்கியங்களின் ஊட்டச் சத்தாக வந்தமைகின்றன. கூர்மையான உணர்வு கொண்ட ஒருவன் அறச் சீற்றும்

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

கொண்டவனாகின்றான். அன்றாட வாழ்வின் அபத்தங்களுக்கு எதிர் விணையாற்றுகின்றான். வார்த்தகதகளைச் சரிவரக் கையாளும் கலையை அவன் தெரிந்தவனாயிருந்தால், அற்புதமான படைப்பாளி ஆகிவிடுகின்றான்.

அத்தகைய வார்த்தை வல்லமையும் கற்பனை வளமும் உணர்வெழுச்சியும் கொண்ட ஒரு கதையாளராக இளங்கோ வளர்ந்து வருகின்றார் என்பதற்கு அவரது கதைகள் ஆதாரங்கள். கியுபாவின் இயற்கை ஆழகையும், வன்னிமண்ணின் போர்ச் சுழலையும், கஞ்சோவிலைப் பாலத்தையும், இவை போன்ற ஏனைய பல பின்புலங் களையும் அச்சொட்டாகக் கண்முன்னே வரவழைத்துக் காட்சிப்படுத்தி, மனதில் வாசிப்புப் பரவசத்தை ஏற்படுத்தும் வலிமை கொண்ட அவரது கதைகளை அறிமுகம் செய்வதில் எனக்கு அலாதியான பெருமையும் மகிழ்ச்சியும்!

கவித்துவமும் கற்பனைத்திறனும் மிக்க ஒரு நல்ல படைப்பாளி யாக இருப்பதற்கு, சரஸ்வதி கடாட்சம் தேவை என்பதில் எனக்குச் சற்றேனும் நம்பிக்கை இல்லை. ஒரு கொஞ்சத் திறமையும் தேவூம் இருந்தால் போதும். இவற்றிற்கு மேலாக, வாழ்வின் வருக்களை நிறைவில் கைத்திருக்கும் ஆற்றல் இருக்கவேண்டும் என்பதில்தான் எனக்கு அளவிறந்த நம்பிக்கை உண்டு. அந்த ஆற்றல் இந்த நூலின் ஆசிரியர் இளங்கோவுக்கு நிறையவே உண்டு! “சாம்பல் வானத்தில் மகறுயும் கவரவர்” அதற்கு ஒரு நல்ல சாட்சியம்!

“சாம்பல் வானத்தில் மகறுயும் கவரவர்” கண்டாவில் (27-04-2013) அறிமுகம் செய்யப்பட்டபோது, ஆற்றிய உரையின் எழுத்துருவம்.

“தீராந்தி” - ஜீலை 2013, திதழில் பிரசரமானது.

தேவகாந்தனின்

“சுவர் - 2010” சர்வசிறைக

(கட்டுரைகள்)

சுவர் 2010

கலை கணக் கிளஷ்டி மாண்பு
(குருகலை தீவு)

“தனது மொழியில், தனது சமூகத்தில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியாத ஒரு சிறுபத்திரிகை, தன் வாணாகள் ஒரு நூற்றாண்டு ஓட்டினாலும் ஒரு சல்லிக் காசக்கும் பயன் கிடையாது.

விமர்சனம் என்பது காத்திரமான விவாதங்களுக்கு கால் கோளிடும் ஒரு பயன்மிகு காரியமாகும். மாறாக, மேலெழுந்தவாரியான “அபிப்பிராயம் சூறல்”, “புள்ளிவிபரம் சூறல்” எல்லாம் விமர்சனங்களாக அங்கீகரிக்கப்படும் இன்றைய எமது இலக்கியச் சூழலில், கண்டாவில் வெளியிடப்படும் “சுவர் - 2010” கலை இலக்கிய மலரில் உள்ள கட்டுரைகளைப் பற்றிய “அபிப்பிராயங்களை மட்டும்” சொல்லிப் போக மற்படுதலும் ஒருவகையில் ஒரு தற்பாதுகாப்பு முயற்சிதான்!

இரு படைப்புக் குறித்த விமர்சனமாயிருந்தாலும் சரி, அபிப்பிராயமாயிருந்தாலும் சரி, அவற்றை முன்வைப்பவர்களது அறிவு, ஆளுகை, உணர்திறன், அனுபவம், முதிர்ச்சி, தேர்ச்சி, இரசனை போன்றவற்றின் அடிப்படையில் அவற்றின் தரமும் தன்மையும் மாறுபடும்; அவற்றின் ஏற்புடைமையும் வேறுபடும். எனவே இக்குறிப்பு வழியாக முன்வைக்கப்படும் - ஆளுக்காள் வேறுபடக்கூடிய - கருத்துக்களும் அபிப்பிராயங்களும் அறுதியானவையல்ல, மாறிலிகளுமல்ல!

“பகல் நம்மை எவ்வாறோ சரித்திரத்தின் மகா அவலத்தை மறந்திருக்க வைத்துவிடுகிறது” எனத் தமது ஆசிரிய தலையங்கத்தில் எழுதியிருக்கும் “கூர் - 2010 கண்டா கலை இலக்கிய மலர்” ஆசிரியர் தேவகாந்தன் - இரவுதான் நமக்கான காலமாக எஞ்சிநின்று - நமது தூக்கத்தை, இரவுக்கான இன்பங்களை, இயற்கையின் மதுசாரத்தை எய்தவிடாமல் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றதாகவும் - இத்துயரின் அடையாளமாகவே “இரவு ஏற்றுகொண்டிருக்கிறது” என்ற - டானியல் ஜீவாவின் கவிதைத் தலைப்பினை இந்தத் தொகுப்பின் பெயராகத் தாம் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார். இதனைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் - மானுடன் ஒருவன் உலகைகளத்தில் வெந்து தகிப்பதையொத்த - இந்த இரவின் கொடிய வெப்பிசாரத்தை, வண்ணத்தில் வடித்திருக்கும் நந்தா கந்தசாமியின் முகப்போவியம் மனதை ஒருக்கணம் துறைக்குறச் செய்கின்றது! இதனையும் தான்ட உள்ளே புகுந்தால் - “ஏதோ ஒரு தாளமுடியாத சோகம் நம் எல்லோரை யும் பெருங்கமையாக நசித்துக்கொண்டிருப்பதாக” நொடர்ந்து கூறும் ஆசிரியர் - “ஸமூத் தமிழ் மக்களின் அழிவும் அவலமும் கண்ணீரும்தான் அதற்குக் காரணம்” என்கின்றார்.

மேலும் “தனது மொழியில், தனது சமூகத்தில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியாத ஒரு சிறுபத்திரிகை தன் வாணாகள் ஒரு நூற்றாண்டு ஓட்டினாலும் ஒரு சல்லிக் காசுக்கும் பயன் கிடையாது” எனச் சலித்துக்கொள்ளும் அவர், “கூர்” முச்சடங்கிப் போகக்கூடும்” என்பதற் கான சாத்தியப்பாடுகளைக் காரண காரியங்களுடன் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றார். “புத்தகங்களைப் பற்றிப் பேசும் மதிப்புரைகளோடு,

விமர்சனங்களோடு தன் வாசக உள்ளச்சலை அடக்கிக்கொள்ளும் வாசகன்போல, நேரமெங்கே இருக்கிறது எழுத, எனப் படைப்பாளிக்கும் அவரவர்க்குமான அரிதாரம் எளிதாகவே கிடைத்துவிடுகிறது, மறைந்து கொள்ள” என்ற அவரது குற்றச்சாட்டைக் குற்ற உணர்வுடன் நாம் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும்!

அடுத்து, Umberto Eco எனும் இத்தாலிய நாவலாசிரியர் எழுதிய Baudolino என்ற ஆங்கில நாவலை வாசித்ததன் பயனாகக் கிடைத்த தமது அனுபவத்தை நிவேதா இத்தொகுப்பில் பதிவு செய்திருக்கின்றார். 13ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இடம்பெற்ற 4வது சிலுவைப் போரின்போது கொல்லப்படவிருந்த கீழை ரோமப் பேரரசின் முக்கிய வரலாற்று ஆசிரியரான Niketas என்பவரைக் காப்பாற்றும் Baudolino, தனது சுயசரிதத்தை அவரிடம் சொல்வதிலிருந்து இந்த நாவல் ஆரம்பிக்கின்றது.

பொய் சொல்லும் திறமையையும், எந்த மொழியையும் இலகுவில் கிரகித்துக்கொள்ளும் ஆற்றலையும் கொண்ட Baudolinoவைச் சுற்றிச் சுழலும் இந்த நாவல், “ஒரு பொய்யை நாம் தீவிரமாக நம்பத் தொடங்குகின்றபோது, அது உண்மையாகிவிடுகின்றது” என்ற தத்துவ சாரத்தைக் கொண்டது என நிவேதா குறிப்பிடுகின்றார். வரலாறு என்பது கறைபடிந்தது என்றும், அது பாதி புனைவும் உருட்டும் புரட்டும் கொண்டது என்றும், ஒருவகையில் அது அதிகார வர்க்கத்தின் புகழ்ப் புராணங்களே என்பதனால் அது பெருமளவில் திரிப்புக்களையும் திணிப்புக்களையும் கொண்டது என்றும் குறிப்பிடும் அவர், இலங்கை அரசாங்கத்தின் வரலாற்றுத் திருக் தாளங்களையும் இங்கு நினைவுக்கூட்டுத் தவறவில்லை. தமக்கே உரிய இயல்பான மொழி நடையில் தமது வாசிப்பு அனுபவத்தைப் பயன்தரு முறையில் பகிர்ந்திருக்கும் நிவேதா, வரலாற்றின் நம்பகத் தன்மையை இக்கட்டுரை மூலம் கேள்விக் குள்ளாக்குகின்றார்.

எழுத்து நவீன இலக்கிய உலகின் மூன்றாவது தலைமுறையைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்களுள் முக்கியமானவராகக் கருதப்படும் சாந்தனின் “விளிம்பில் உலாவதல்” எனும் குறுநாவல் தொகுதி குறித்த டிசே

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

தமிழனின் (இளங்கோ) விமர்சனம் ஒன்றும் “கெர் - 2010” கனடா கலை இலக்கிய மலரில் இடம்பெற்றுள்ளது. மிக நீண்ட காலமாக சாந்தனின் படைப்புக்களைப் படிக்க வாய்ப்பில்லாமல் இருந்த பலருக்கு, டிசே தமிழனின் இந்த விமர்சனக் கட்டுரை, சாந்தனின் படைப்பாளுமையை மீண்டும் மனத்திரைக்குக் கொண்டுவந்து இரைமீட்க உதவும் என நம்பலாம். “விளிம்பில் உலாவதல்” தொகுதியில் உள்ள 5 குறுநாவல்கள் குறித்தும் தமது குறிப்பைச் சொல்லும் டிசே தமிழன், “சாந்தனைப் போன்ற படைப்பாளிகளின் குரல்களை இலங்கை அதிகார வர்க்கங்களோ அல்லது தமிழ்ப் போராட்ட இயக்கங்களோ செவிமுத்திருந்தால், இந்தளவு அழிவுகள் இடம்பெற்றிருக்க மாட்டா” என ஆதங்கப்படுகின்றார்.

மேலும், “இனக் கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டும்கூட, சாதி பார்க்கும் தமிழனை சாந்தன் கேவி செய்தாலும், சாதியத்தை முழுமையாக, தெளிவாக மறுக்காமல், ஒரு ஏனைப் புன்னகையால் கடந்துவிட முடியுமா?” என்றும் சாந்தன் மீது கேள்வி தொடுக்கின்றார், டிசே தமிழன். “தேரும் திங்களும்” கவிதையில் மகாகவி வெளிப்படுத்திய சாதிய எதிர்ப்பினை “அருவருத்து முகம் சுழிக்கும் ஒரு கனவானின் முறைமுறைப்புக்கு ஒப்பாகும்” என்றும், “அங்கு மகாகவிக்கு கெளரவமான ஒரு அங்கத்த தொகியே போதுமானதாகி விடுகிறது” என்றும் கவிஞர் சாருமதி அன்று ஒருமுறை விமர்சித்தது போன்று, டிசே தமிழன் இன்று விசனப்படுவதாக உணரமுடிகிறது. “சங்கானைகென் வணக்கம்” எனச் சங்காய் முழங்கிய கவிஞர் சுபத்திரன் போலவே, சகல படைப்பாளிகளும் சாதிக்கெதிராக ஆவேசக் குரலெழுப்புவார்கள் என எதிர்பார்க்கவும் முடியாதுதான்!

“வாக்கு” என்ற தலைப்பில் மணி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் இந்த இதழில் எழுதியிருக்கும் பத்தி ஒன்றில் “எத்தகைய சுதந்திரம் எங்களுக்கு மறுக்கப்பட்டாலும், சிந்திக்கும் சுதந்திரத்தை எவராலும் அபகரிக்க முடியாது” எனக் குறிப்பிருகின்றார். “சிந்திக்கும் சுதந்திரத்தைக் கொண்டு, ஏனைய சுதந்திரங்கள் அனைத்தையும் ஈடுசெய்யவோ மேம்படுத்தவோ எங்களுக்கு வாய்ப்புள்ளது” எனக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது, இன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில் சிந்திக்கும் திறனற்று

முடமாகிப்போய்க் கிடக்கும் எங்கள் எல்லோருக்குமான செய்தி ஒன்றைத்தான் பூடகமாகச் சொல்லிவைக்கின்றதோ என எண்ணைத் தோன்றுகின்றது! ஆனாலும் மொழி பற்றிய Noam Chomskyயின் வரை விலக்கணத்துடன் ஆரம்பமாகும் இப்பத்தியானது, சமூகப் பிரானியான மனிதன் பற்றியும், பின்னர் அரசியல் கலை பற்றியும், அதனைத் தொடர்ந்து சமூக அரசியல் ஆய்வுகள் பற்றியும், முடிவில் மனிதனின் சிந்தனைச் சுதந்திரம் பற்றியும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக தொடர்பற்று நகர்ந்து செல்வது, சொல்லவந்த பொருளின் சீரமைத்தியைக் குலைத்துக்கொண்டாற் போலத் தோன்றுகின்றது.

அடுத்து, முற்போக்கு இலக்கியம் என்றாலே ஒரு “தூடக்குச் சாமாச்சாரம்” எனச் சில நவீன படைப்பாளிகள் முகம் சுழிக்கும் இன்றைய காலகட்டத்தில் “இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க வரலாறு, சாதனைகள், பாரம்பரியம்” எனும் தலைப்பிலான பிரேம்ஜியின் கட்டுரை இத்தொகுப்பில் தேவை கருதியே பிரசுரிக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. சகல கடந்தகால - சமகால இலக்கியக் கோட்பாடுகளைப் போலவே முற்போக்கு இலக்கியமும் சாதக பாதக அம்சங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிந்திருந்தது என்பதனை உணர்ந்தறியச் சூத்திரங்களோ, சமன்பாடுகளோ தேவையில்லை. சமூக வாழ்வும் இலக்கியமும் பற்றிய பார்கவைத் தெளிவுக்கும், ஒருக்கப்பட்டவர்களின் உரிமைகள் பற்றிய மக்கள் கவனக் குவிப்புக்கும், பண்டிதர்களினது - பழகுமொதிகளினது பிடியிலிருந்து தமிழினதும் தமிழிலக்கியத்தினதும் விடுவிப்புக்கும் ஈழத்தில் காரணமாய் இருந்தது முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்தாளர் சங்கம். பேச்சு வழக்கு மற்றும் கிராமிய இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கும், அயலூர் வர்த்தக எழுத்துக் குப்பைகளுக்கான தடைவிதிப்புக்கும் வித்திட்டது இந்த முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்தாளர் சங்கம்தான் என்ற வகையில் பிரேம்ஜியின் கட்டுரை புதியவர்களுக்கான ஒரு வரலாற்றுப் பாலபோதினி யாக அமையும் என நம்பலாம். சுமார் 10 தசாப்தங்களுக்கு முற்பட்ட முதுநடையில் இது எழுதப்பட்டுள்ள போதிலும், ஈழத் தழிடி இலக்கியச் செல்நெறியைச் சரிவர விளங்கிக்கொள்வதற்கு உபயோகமான ஒர் ஆவணமாக இக்கட்டுரையைக் கருதலாம்.

“எம்மை நாமே சிலுவையில் அறையலாம்” என்ற தலைப்பில் சுதர்ஸன் ஸ்ரீநிவாசன் எழுதியிருக்கும் கட்டுரை இந்த இதழின் மிகவும் பயன்மிக்க முயற்சிகளில் ஒன்றாகும். கடின உழைப்பின் ஊடாக கல்வி, பொருளாதாரத் துறைகளில் கண்டாவில் துரித முன்னேற்றமடைந்த ஒரு சமூகத்தவர் எனப் பிறரால் விதந்துரைக்கப்பட்ட தமிழர் முகத்தில், கரிபுசிய சம்பவங்களுள் எமது இளைஞர்களுக்கிடையே இடம்பெற்று வரும் குழு மோதல்கள் முக்கியமானவை. இங்கு வாழும் தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியிலான குழு மோதல்களின் வரலாற்றுப் பின்னணி, தோற்றும், தோன்றுவதற்கான காரணங்கள் - இதன் பின் விளைவுகள், பாதிப்புக்கள் போன்றவை ஆதாரங்களுடன் கூடிய தகவல்களுடன் இக்கட்டுரையில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

முத்த தலைமுறையினரின் முனைக்குள் இலகுவில் அகப்பட முடியாத இளைய தலைமுறையினரின் இரகசியங்களையும் தந்திரோபாயங்களையும் தகிடத்தங்களையும் இக்கட்டுரை மூலமாக அறிகின்றபோது அதிர்ச்சியடையாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஊர்த்திமிர், சாதிவெறி, காதல் மயக்கம், காசாகை, அதிகார வேட்கை, நாயக வழிபாடு, தாழ்வு மனம், “அமர்க்களாம்” மாதிரியான தமிழ்ப்பட மயக்கம், போர் தந்த போது போன்ற பல்வேறு காரணிகளின் பக்க விளைவாகப் பிறந்த இந்தக் “குழுமாட்டுக் குழுக் காலசாரம்” எமது சமூக அசைவியக்கத்தின் இன்னொரு வெட்கக்கேடான வெட்டுமுகமாகும். இது சமூகவியற் புலமையாளர்களுக்கான ஆய்வுக்குரியது; புலம்பெயர் இலக்கியங்களுக்கான பேசுபொருளுக்குரியது. புலம்பெயர் நாடுகளில் உள்ள தமிழர் மத்தியில் இத்தகைய மோசமான பிரச்சினை இன்னமும் இருப்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், அதுகைத் தீர்த்து வைப்பதற்கென காத்திரமான நடவடிக்கைகளை உடனடியாக மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும், தவறும் பட்சத்தில் எம்மை நாமே சிலுவையில் அறைந்து கொள்ள வேண்டி ஏற்படலாம் என்றும் சுதர்ஸனால் விடுக்கப்பட்டுள்ள எச்சரிக்கை அலட்சியம் செய்யப்படக்கூடிய ஒன்று அல்ல.

அடுத்து “காலம்” சஞ்சிகை ஆசிரியர் செல்வம் அருளானந்தம் அவர்களது நேர்காணல். 116 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்த இதழின் 24

பக்கங்களைத் தனதாக்கிக்கொண்ட ஒரு நீண்ட நேர்காணல். “முதலாவது இந்த நேர்காணலில் எனக்கு முழுமையான உடன்பாடு கிடையாது” என்ற வசனத்துடன்தான் செல்வம் முதல் வினாவுக்கான தமது விடையை ஆரம்பிக்கின்றார். அவர் தொடர்ந்து இவ்வாறு சொல்லிச் செல்கின்றார் – “ஏனைன்றால் இங்கு எவ்வளவோ இலக்கிய ஆளுமைகள் இருக்கின்றார்கள். நான் எதைச் செய்திருக்கின்றேன் என்ற கேள்வி முன்னால் வந்து ஒரு இடைவெளியாக இருந்துகொண்டிருக்கிறது” செல்வத்தின் ஒப்புதலில் உண்மை உண்டோ இல்லையோ என்பதல்ல முக்கியம். அவரது தன்னடக்கமும், எளிமையும், நேர்மையும்தான் விருப்புடன் இந்த நேர்காணலைத் தொடர்ந்து படிக்கத் தூண்டிய விடயங்கள். இதே பண்புகளைப் பின்பற்றியவராகவே இந்த நேர்காணல் முழுவதும் தமது பலங்களையும் பலவீனங்களையும் - வெற்றிகளையும் தோல்விகளையும் - சாதனங்களையும் வேதனங்களையும் ஒளிவுமறை விண்றிச் சொல்லிச் செல்கின்றார். பெரும் ஏடுப்புடன் கூடிய இலக்கியப் பாசாங்கோ பந்தாவோ இன்றி, தனது உணர்வுகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் செல்வத்தின் நேர்காணல் முழுவதும், ஒரு ஏழை எழுத்தாளனுக்குரிய - ஒரு பஞ்சப்பட்ட பத்திரிகையாளனுக்குரிய - ஒரு வெகுளித்தனமான வெளியீடாளனுக்குரிய மெல்லிய சோகம் ஊறிக் கிடப்பதை உணர முடிகின்றது!

இந்த நேர்காணலுக்கெனக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தலைப் பான - “ஓர் இலக்கியக்காரனாக இருப்பது வரமா சாபமா என்று தெரியாமல் காலம் நடந்துகொண்டே இருக்கிறது” என்ற அவரது கூற்றும் இதே செய்தியைத்தான் இரகசியமாகச் சொல்லுகின்றது. மேலும், மேலாண்மை ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டும் விடயத்தில் - தடித்த யாழிப்பான கத்தோலிக்க வேளாளர் சமூகத்தவர், கந்தப் புராணக் கலாசாரத்தைக் கட்டிக்காத்து வந்த யாழிப்பான சைவவேளாளர் சமூகத்தவரவரவிட, எந்த விதத்திலும் குறைந்தவர்களால்ல என்பதை செல்வத்தின் சிறுபராய அனுபவங்கள் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. தான் சார்ந்த, தன்னாச் சூழ்ந்திருந்த சமூகத்தின் அநீதிகள் அவரது இளகிய மனத்தில் ஏற்படுத்திய காயங்களும் வடுக்களுமே பிற்காலத்தில் அவரை

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

ஓர் இலக்கியக்காரனாக ஆக்கியிருக்கின்றன என்பதை அவரது நேர்காணலில் இருந்து காணமுடிகின்றது.

சராசரி யாழ்ப்பாண மனிதன் ஒருவனது சமூகப் பின்புலம், புலம் பெயர்வு, அகதிவாழ்வு, குரும்பவாழ்வு, இரசனை வாழ்வு, இலக்கிய நாட்டம், சமூக ஊடாட்டம், இன்பதுன்பம், ஏற்ற இறக்கங்களை எளிமையாகவும் நேர்மையாகவும் கூறும் கதையொன்றைப் படித்த இனிய அனுபவத்தை இந்த நேர்காணலைப் படிப்பதன் மூலம் பெறலாம். “இலக்கிய வேலைகளால் நான் பெற்ற அனுபவம் நிறைய. இலக்கியத்தின் தீவிர பக்கத்தில் இயங்குகிறேன். வெளியிலும் மதிப்பில்லை; அவ்வாறே வீட்டிலும் மதிப்பில்லை. நல்லதாகவோ கெட்டதாகவோ ஒரு குறிப்பிட்ட சிலருக்கு அறிமுகமாயிருக்கிறேன்.”

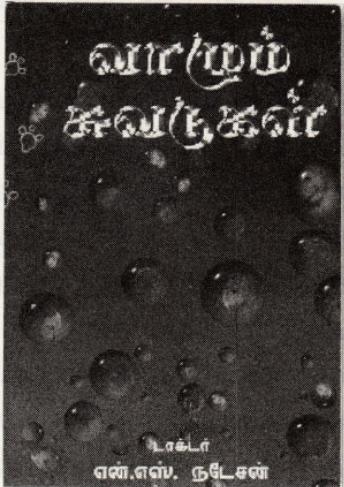
இந்த நேர்காணலைப் படிப்பவர்களின் மனதை உறுத்தும் பல உண்மை வாக்கு மூலங்களுக்கான ஒரு சின்ன உதாரணம், இது!

“கூர்” - 2010 கனடா கலை இலக்கிய மலரின் உருவாக்கத்திற் கென தமது தமது நேரத்தையும் உழைப்பையும் பணத்தையும் தன்னலமின்றி முதலீடு செய்திருக்கும் நன்பர்கள் தேவகாந்தன், கெளசலா, டானியல் ஜீவா, ஓவியர் நந்தா கந்தசாமி மற்றும் தோன்றாத் துறையாய்த் தோன்றாத் துறையாய்ந்து நிற்போர் பலரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்தான்!

“கூர்” - 2010 கனடா கலை இலக்கிய மலர் வெளியீட்டில் ஆற்றிய உரையின் எழுத்துருவம்.

“வல்லினாம்” - செப்ரெம்பர் 2010 . இதழில் பிரசரமானது.

டாக்டர் என். எஸ். நடேசனின்
வாழும் சுவருகூளி
 (விளங்கு மருத்துவ அனுபவங்கள்)

“அன்பு என்ற நூலிலை அறுந்து போகும்போது
 விலங்குகள்கூட மனமுடைந்து போய்விடுகின்றன.”

“இலகில் சொல்ல வேண்டியதை எல்லாம் மூவாயிரம்
 வருடங்களுக்கு முன்பே கங்கைக் கரையிலும் காவிரிக் கரையிலும்
 சொல்லி முடித்துவிட்டதாக மமதை கொண்டிருக்கும் அரிசி உனைவை
 உட்கொள்ளம் பிரானிகளும், தங்கள் மனோரதத்தை செலுத்தியாவது
 தேசயாத்திரை செய்து பார்க்க, பிறநாட்டு இலக்கியப் பயிற்சி அளிப்பதே
 இத்தொகுப்பின் நோக்கமாகும்.”

புதுமைப்பித்தன் இவ்வாறு ஒருமுறை மொழிபெயர்ப்புச்
 சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றுக்கு வழங்கிய முன்னுரையில் குறிப்
 பிட்டிருந்தார். தான் வாழும் கிணற்றுக்குள்ளேயே முழு உலகக்கும்

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

அமுக்கிலிட்டதாக ஒரு காலத்தில் இறுமாப்படைந்திருந்த தமிழன், கிணற்றைவிட்டு வெளியே வரவேண்டும்; வாழ்வியலின் பல்வேறுபட்ட பரிமாணங்களை அவன் பார்க்க வேண்டும் - அனுபவிக்க வேண்டும்; பிறருடன் அவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும்; விளைவாக, வாழ்வின் உன்னதங்களை அவன் எட்டிப் பிடித்தல் வேண்டும் என்றெல்லாம் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்பாகவே புதுமைப்பித்தன் ஆசைப்பட்டிருக்கின்றார்.

அரசியல், சமூக, பொருளாதார காரணிகளுடன், வேறு இதர காரணங்களின் விளைவாகக் “கிணறுகளை” விட்டுப் பலவந்தமாக உலகின் அட்டதிக்கெங்கும் அண்மைக் காலங்களில் தமிழன் அள்ளிவீசி எறியப்பட்டுள்ளதனால், அவனுக்கு ஏற்பட்ட அனர்த்தங்கள் ஏராளம். ஆயினும் அவ்வாறான கசப்பான கொடுப்பனவுகளின் விளைவாக, பயன்மிக்க அறுவடைகளையும் அவன் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கின்றான். ஏதிலிகளைனும் நாமகரணத்துடனான தேசயாத்திரைகள் தமிழன் மீது பலவந்தமாகத் திணிக்கப்பட்டிருப்பினும், உலகம் அவனுக்கு இன்று எல்லாத் திசைகளிலும் திறந்து, விரிந்து கிடக்கின்றது. நவீன விஞ்ஞான தொழில் நுட்பங்களின் பயன்பாடுகளாலும், பலாபலன்களாலும் தமிழனின் பார்வையில் புதிய வெளிச்சங்கள் புலப்படத் துவங்கியுள்ளன. புதுமைப்பித்தனின் அன்றைய கனவு - காலம் கடந்தாவது - நனவாகும் என்பதற்கான அறிகுறிகள் இப்போது தென்படுகின்றன.

இவ்விதமான நம்பிக்கையின் ஒர் அடையாளமாக, தமிழக்கு வித்தியாசமான படைப்பு ஒன்றினைத் தந்துவிட்டு, உலகின் ஒரு கோடியில் அமைதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு படைப்பாளியையும் அவரது படைப்பையும் அறிமுகம் செய்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

எழுதுபவரெல்லாம் எழுத்தாளராக இருக்கலாம். ஆனால் படைப்பாளியாக இருக்க முடியாது. எவன் ஒருவன் எழுத்தின் வாயிலாகத் தன்னைப் பிறருக்கு வழங்குகின்றானோ - தனது அனுபவங்களைப் பிறருடன் பகிர்ந்துகொள்கின்றானோ - தனது உள்மன விகசிப்பை உணர்வு பூர்வமாக மற்றவர்களுக்கும் பாய்ச்சுகின்றானோ - அவன்தான்

படைப்பிலக்கியவாதி. “இறைவன் தன் இருப்பை உணர்த்துவதற்காகவே படைப்புத் தொழிலைச் செய்கின்றான்” என்று மதவாதிகள் கூறுவர். இது ஒருவகையில் எல்லாப் படைப்புக் கலைஞர்களுக்கும் பொருந்தும். “வாழும் சுவடுகள்” என்ற நூலின் மூலமாக டாக்டர் என். எஸ். நடேசன் தமது இருப்பை உலகுக்கு உணர்த்தியிருக்கின்றார். தமக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களை முற்றிலும் மாறுபட்ட உணர்வைலையைத் தோற்றுவிக்கும் வகையில் தமிழ் வாசகர்களோடு பகிர்ந்திருக்கின்றார். தனியே அறிவின் பாற்பட்டதாக அல்லாமல், உணர்வின் வழியாக தமது அனுபவங்களுக்கு உருவம் கொடுத்துள்ள காரணத்தினால், தமிழுக்கு இதுவரை கிடைக்காத புதியதொரு இலக்கிய வடிவத்தை அவர் இதன்மூலம் வழங்கியிருக்கின்றார்.

தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள் மீது நம்பிக்கையுடன் கூடிய பிடிமானம் உள்ள ஏராளமானோர் எம்மிடையே இருக்கின்றனர். ஜந்தறிவு படைத்த பிராணிகளிடம் காணப்படும் அற்புதமான குணாம்சங்கள் பல, ஆற்றறிவு படைத்த மனிதனிடம் இல்லாமற் போன்ற அந்தப் பிடிமானத்துக்கான காரணங்களுள் ஒன்றாக இருக்கலாம். அதேவேளை மனிதனிடம் உள்ள பல நீய குணங்கள் தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகளிடம் இல்லாதிருப்பது அதற்கான பிறிதொரு காரணமாகவும் இருக்கலாம். “மனிதனைப் பற்றி எவ்வளவு அதிகமாக அறிந்து கொள்கின்றேனா, அவ்வளவுக்கு நான் நாயை நேசிக்கிறேன்” என மார்க்ட்களை ஒருமுறை கூறியிருப்பது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. மேலும் நாயிடம் காணப்படும் நன்றியணர்வும், யானனயிடம் காணப்படும் ணாபக சக்தியும், தேவீக்களிடம் உள்ள சுறுசுறுப்பும், குருவிகளிடம் இருக்கும் குதுகலமும் மனித சாதியிடம் சிறுகச் சிறுக சிதைந்தழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. மனிதனுக்குச் சிகிச்சை செய்து கிடைக்கப் பெற்ற அனுபவங்களுக்கு வடிவம் கொடுத்து, நமக்கு படிக்கத் தந்தவர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள். விலங்குகளுக்குச் சிகிச்சை செய்து கிடைக்கப் பெற்ற அனுபவங்களை எழுத்தில் வடித்தவர்கள் மிகச் சிலரே. அதிலும் தமிழில் தந்தவர்கள் ஏறக்குறைய இல்லை என்றே சொல்லவேண்டும்.

“வாழும் சுவடுகள்” என்ற நூலினை எமக்கு வழங்கியிருக்கும்

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

நடேசன் ஒரு மிருக வைத்தியர். இலங்கை, பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர். இலங்கை, இந்தியா உட்பட தற்போது அவர் வாழ்ந்துவரும் அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளில் கிடைத்த அனுபவங்களை இந்நாலில் தொகுத்துத் தந்திருக்கின்றார். தாம் பராமரித்து வைத்தியம் செய்த விலங்குகளிடமிருந்து பெற்ற படிப்பினை களை உணர்வு கலந்த வடிவங்களில் இந்த நூல் வழியாக எங்களோடு பகிர்ந்திருக்கின்றார்.

விலங்குகள், பறவைகள் என்பவற்றைவிட, தான் உயர்ந்தவன் என்ற மமதை மனிதனுக்கு இருப்பதற்குக் காரணம் அவனிடமுள்ள பகுத்தறிவு. ஆனால் இந்தப் பகுத்தறிவு மட்டும் இருந்தென்ன பயன்? பகுத்தறிவற்ற விலங்குகள், பறவைகளிடமிருந்து மனிதன் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பண்புகள் ஏராளம் உள்ளன என்ற உண்மை ஒருபோதும் அவனுக்குச் செலுவதில்லை. விலங்குகளிடம் காணப்படும் அவ்வாறான நல்ல பண்புகளை இந்த நூலின் பல இடங்களில் ஆசிரியர் சுட்டிக் காட்டியிருக்கின்றார். ஜெனி என்ற பெண்களைப் பலாத்காரம் செய்தவனிடமிருந்து மீட்டுத்தந்த ரைசன் எனும் நாயின் விசவாசம்; காலையில் தன் எஜமானகளைத் துயில் எழுப்பி, மாலையில் அவர் வரவுக்காக வாசலில் காத்திருக்கும் கில்பேர்ட் என்ற நாயின் அன்பு; எதிரும் புதிருமாக இருந்து யுத்தப் பிரகடனம் செய்து, ஓய்ந்து பின்னர் தமக்கிடையே ஒரு சமரச ஒப்பந்தத்தைச் செய்துகொண்டு, வீட்டின் பின் கட்டில் வாழ்ந்த நாடும் முன்புறத்தில் வாழ்ந்த பூனையும் வேலிச்சன்டை பிடிக்கும் மனிதர்களுக்குக் கற்பிக்கும் பாடம் என்பனவும் இவை போன்ற இன்னும் பலவும் மனிதன் விலங்குகளிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நல்ல பண்புகள் என்பதை நடேசன் சூசகமாகச் சொல்லிக் காட்டுகின்றார். இவ்வாறாக, விலங்குகளிடம் காணப்படும் நல்ல குணாம்சங்களை நினைவுபடுத்துவதன் மூலம், மனிதன் தனது பார்வையை அகல விசாலித்துக்கொள்வதற்கு அவர் உதவியிருக்கின்றார்.

மனிதனைப் போன்று இந்த உலகின் ஏனைய ஜீவராசிகள் அனைத்தும் அன்பு என்ற பற்றுக் கோட்டினால் பினைக்கப்பட்டுள்ளன. அன்புக்காக அவையும் யாசிக்கின்றன. அன்பு என்ற நூலிழை அறுந்து

போகும்போது விலங்குகள்கூட மனமுடைந்து போய்விடுகின்றன. “இரு பூனையின் பார்கவையில் எல்லாப் பொருட்களும் பூனையின் பொருட்கள் தான்” என்று ஒர் ஆங்கிலப் பழமொழி உண்டு. அதன் உட்பொருளை உணரத் தவறியோ அல்லது மறந்தோ என்னவோ, ஆசிரியர் நடந்துகொண்ட விதத்தினால் ஏற்பட்ட இழப்பினை “இது ஒரு ராணியின் கதை” யில் அவர் மனம் உருகக் கூறியிருக்கின்றார். குருவியைப் பாதுகாப்பதற்காக, பத்திரிகையைச் சுருட்டிப் பூனையின் தலையில் அடித்ததையும், இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குப் புத்தாண்டு நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுகளிக்கத் தொலைக்காட்சியின் முன் அமர்ந்தபோது, ஒடி வந்து மடியில் தாவிய பூனையை வெளியே தள்ளிவிட்டுக் கதவைச் சாத்தியதையும் கவுத்து அந்தச் சின்னங்க் சிறிய பிராணி, தன் எச்மானினின் அன்பை தான் இழந்துவிட்டேனோ என எண்ணி வருந்தி, பின்னர் துயரம் தாளாமல் வீட்டை விட்டே ஒடிப்போனமை இந்த நூலில் சித்திரிக்கப் பட்டுள்ள மனசைத் தொடும் பல சம்பவங்களுக்கு ஒரு நல்ல உதாரணமாகும். “வறுமைகளிலைல்லாம் கொடிய வறுமை, தனிமையும் நேசிக்கப்படாமையும் தான்” என்பதை மனித இனம் மட்டுமல்ல, விலங்குகள், பறகவைகள்கூட உணர்ந்தமுகின்றன போலும்!

கடந்த நூற்றாண்டின் கடைக்கறில் ஈழத்தமிழனின் வாழ்வியற் போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாக, ஒரு நாட்டினுள் - ஒரு எல்லைக்குள் வாழும் இனம் என்றில்லாமல், சர்வ உலகும் வியாபித்து வாழும் ஒர் இனத்தவனாக அவன் இப் போது பரிணாமம் அடைந்துவிட்டான். அவனது கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, வாழ்க்கை முறைகள் என்பன பிரிபடவல்ல “கலைவைகள்” ஆகி, பின்னர் பிரிக்க முடியாத “சேர்கவைகள்” ஆகுதல் இனி வருங்காலங்களில் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகிவிட்டது. வெளிநாடுகளில் இடம்பெற்று வரும் கலப்புத் திருமணங்களின் விளைவாக, எமது பிள்ளைகள், பேரர்ப் பிள்ளைகள் அல்லது அவர்களது பிள்ளைகள் கறுப்பர்களாகவோ அல்லது வெள்ளையர்களாகவோ அல்லது மஞ்சள் நிறத்தவர்களாகவோ வந்து பிறக்கக்கூடும். அப்போது “குய்யோ முறையோ” என்று தலையில் அடித்துக் கூக்குரவிட்டுக் குழந்தி அழுவதைத் தவிர, வேறு ஒன்றுமே செய்ய

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

முடியாது என்ற கையாலாகாநிலை வெகு தூரத்திலில்லை! “சாதகம் பொருந்தாவிட்டாலும் சாதி பொருந்தவேண்டும்” என்று கடுமையான பிடிவாதம் பிடித்து வந்த தமிழன், இவ்வாறான புதிய “கலர்” பிரச்சினைக்கு இப்போதிருந்தே தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இதற்கான முன்னெச்சரிக்கையாகவோ அல்லது இதற்குக் கட்டியம் கூறுமாப்போலவோ, மகலையகத்தில் ராகலையில் சூரியகாந்தி தோட்டத்தில் வாழ்ந்த மாரியம்மாவுக்கும் ஸ்கோட்லாந்தைச் சேர்ந்த தோட்டச் சுப்ரிண்டனான வெள்ளைக்காரனுக்கும் பிறந்த ராமுவையும் பானுவையும் “கலப்பு உறவுகள்” என்ற சித்திரத்தில் நடேசன் படம்பிடித்துக் காட்டியிருக்கின்றார்.

என்னதான் சௌகரியமான வாழ்க்கையினை வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்த போதிலும், சொந்த மன்னின் சுகதுக்கங்களை நினைந்தமுவது, மன்னை நேசிக்கும் ஒவ்வொருவரது மனங்களிலும் தினம்தினம் நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கின்றது. அவஸ்திரேலியா போன்ற வளர்ச்சி யடைந்த நாடுகளில் வளர்ப்புப் பிராணிகளுக்கென்று வழங்கப்பட்டுள்ள சட்டர்தியான உரிமைகள், சலுகைகள்கூட எங்கள் நாட்டிலுள்ள எமது மக்களுக்கு இல்லையே என்று என்னி மனம் வெதும்புவதும் - எமது மன்னில் இயற்கையோடு இயைந்து உறவாடி வாழ்ந்த வாழ்க்கை, புகவிட வாழ்வில் கிடைக்கும் செயற்கையான வாழ்வில் இல்லையே என்ற ஏக்கமும் - செதி வாய்ப்புக்கள் வழங்கப் படாத காரணத்தினால் அடிமட்ட வாழ்வையே எமது நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எமது மக்களுக்கு உதவ முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கமும் இந்த நூலின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் இழையோடி நிற்கின்றன. மேற்குலக நாடுகளின் இன்பலாகிரியில் தினைத்து மகிழும் பெரும்பாலானோர் மத்தியில், எமது மன்னையும் மக்களையும் பற்றி உண்மையாகச் சிந்திப்பவர்களைக் காண்பது அபுர்வம். “வாழும் சுவருகள்” நூலின் ஆசிரியர் நடேசன், எமக்குள் அபுர்வமாகக் காணப்படும் ஒருசிலருள் ஒருவர் என்பதை நூலின் உள்ளடக்கங்கள் உறுதி செய்கின்றன.

மேலும், இந்த நூலின் வாயிலாகத் தமது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும்போது, படிப்பவர்களுக்குச் சலிப்பு ஏற்படாத வகையில்

ஆங்காங்கே என்னல் கலந்த நகைச் சுகவகையூம் ஆசிரியர் பயன்படுத்துகின்றார். “சோப்பு என்று தமிழில் சொல்லலாம் தானே சார்” என்று ராமசாமிக் கோனார் சொல்வதும், “ஓஸாமா பின்லேடனின் பட்டதைப் பார்த்த ஜோர்ஜ் புத்தி” என்று உவகை செய்வதும், நாய் வயிற்றில் பிறந்த பலுளின் கதையும், “முன்னங் காலைத் தூக்குவது, மன்னாரில் முத்துக் குளிப்பவர்கள் மண்டைக் கயிற்கற மச்சானிடம் கொடுப்பது போன்ற செயலை ஒத்ததாகும்” எனக் குறிப்பிடுவதும் ஒரு சில உதாரணங்கள்.

“வன்னப் பறவைகளைக் கண்டு மனதில் மகிழ்ச்சி கொள்ள வேண்டும்” என்றும், “கொத்தித் திரியும் கோழிகையக் கூட்டி விளையாட வேண்டும்” என்றும், “வாலைக் குழழுத்து வரும் நாய் நமக்கு நல்ல தோழன்” என்றும், “வண்டி இழுக்கும் குதிரையையும் வயலில் உழுது வரும் மாட்டையும் அண்டிப் பிழழுக்கும் ஆட்டையும் நாம் ஆதரிக்க வேண்டும்” என்றும் பாரதி நமக்குச் சொல்லித் தந்ததை நாம் சின்ன வயதில் பாடங்களில் படித்திருக்கின்றோம். ஆனால் பறவைகள், விலங்குகளை செல்லப் பிராணிகளாக வளர்த்து மகிழும் பாரம்பரியம் மேற்கு நாடுகளில் வளர்ந்திருப்பது போல, எமது கலாசாரத்தில் இல்லை என்றே சொல்லவேண்டும். கடந்த கிறிஸ்மஸ் தின விடுமுறைக் காலத்தின் போது, லண்டன் மாநகரில் மட்டும் வளர்ப்புப் பிராணிகளுக்கு உடைகள், அன்பளிப்புப் பொருட்களுக்கென்று 54 மில்லியன் பவன்ஸ் பணத்தை அந்நகர மக்கள் செலவு செய்துள்ளார்கள்! இவ்வாறாக, உலகின் பல்வேறு திக்குகளில் வாழும் மக்கள், தம் வாழ்கை அர்த்தம் உள்ள தாக்குவதற்கென வெவ்வேறு வழிவகைகளைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். “அன்பு எங்கிருக்கின்றதோ அங்குதான் வாழ்வு அர்த்தம் பெறுகின்றது” என்ற உன்மையை உறுதிப்படுத்தும் இது போன்ற உதாரணங்களை ஒத்ததாக நடேசனின் அனுபவ முத்திரைகள் பலவும் அமைந்துள்ளன.

“வாழும் சுவடுகள்” நூலின் ஆசிரியர் நடேசன், மிருக வைத்தியத் தொழிலை வெறுமனை ஒரு தொழிலாகவோ அல்லது கடமையாகவோ மட்டும் செய்பவராகத் தெரியவில்லை. அற்ப பிராணிகள் என்று தட்டிக் கழித்துவிடாமல், நடு இரவுகளிலும் அகால வேளைகளிலும்

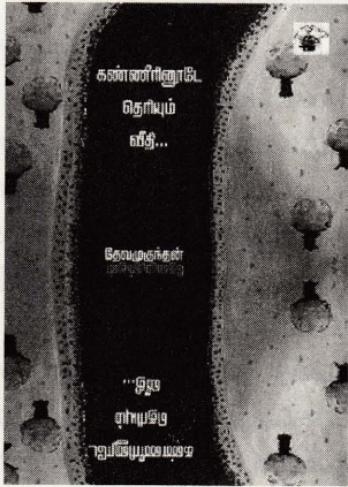
படைப்புகளும் பார்வைகளும்

சிகிச்சைக்கென அவர் புறப்பட்டுப் போன சம்பவங்கள் பல இந்நாலில் சொல்லப்பட்டுள்ளன. உயிர்களின்பால் கொண்ட உண்மையான அன்பு, இரக்கம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் ஆத்ம சுத்தியுடன் அவர் தமது தொழிலைச் செய்து வருவதாகவே தெரிகின்றது. மேலும், மனிதனுக்கு மட்டுமல்ல சகல ஜீவராசிகளுக்கும் வாழ்களைவிட உயர்ந்தது உலகில் வேற்றான்றும் இல்லை என்பதை நியாயப்படுத்தும் பல சம்பவங்களை யும் அவர் இந்நாலில் ஏடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார். “மிருக வைத்தியரான எனக்கு, நாலு கால் பிராணிகள் மட்டுமே கருணைக்கு உரியவை என்ற அடிப்படையில் வைத்தியம் பார்க்கும்போது, பத்துக் கால் நன்குக்கும் உயிர்வாழ உரிமை உண்டு என்ற உண்மை புரியத் தொடங்கியது” என்று “அகதி அந்தஸ்துக் கேட்ட பெருநன்டு” எனும் படைப்பில் கூறுகின்றார். அரசியல், சமூகம் மற்றும் மனித உரிமைகள் போன்ற பொதுத்துறைகளில் நீண்ட காலம் ஈடுபாடுகொண்டு உழைத்துவந்த மனிதனேய செயற் பாட்டாளர் ஒருவரது நியாயமான சிந்தனை இது. எனவே தனிமனிதனது வாழும் உரிமையை மதிக்காத இன்றைய உலகில், பிராணிகளின் உயிர்களுக்கென விருக்கப்பட்ட உரிமைப் பிரகடனம் என்று இவரது நாலைத் துணிந்து கூறலாம்.

தமிழ் எழுத்துலக முன்னோடியான எஸ். பொவின் முன்னீரு அலங்கரிக்க, மித்ர வெளியீட்டின் கையடக்கமான ஒரு நூலாக “வாழும் சுவருகள்” வெளியிடப்பட்டுள்ளது. விலங்கு நோய்களுக்கு மருத்துவ மார்க்கம் சொல்லும் நடேசன், தமது அனுபவங்களை இதனுடாகப் பகிர்ந்து கொள்ளும்போது, எமது சமூக வியாதிகளுக்கும் ஆங்காங்கே ஒன்றதும் வழங்கியிருப்பது போன்றதோர் உணர்வும் ஏற்படுகின்றது. இது தமிழக்குப் புதிது. வரவேற்கப்படவேண்டியது. இதனைப் படித்து முடித்த போது “உயிர்களிடத்தில் அன்பு வேண்டும்” என்ற பாரதியின் வரிகள் மனதில் எதிராலிப்படைக் கேட்க முடிகின்றது. அதுவே ஆசிரியரின் முயற்சிக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்று கூறலாமல்லவா!

“சுதந்திரன்” (கனடா) - 15-01-2004 இதழில் பிரசரமானது.

கண்ணீரிழோடு தெரியும் வீதி (சிறுகதைகள்)

“இலக்கியங்களுள் ஒப்பீட்டளவில் சிறுகதையே பகடப்பாளிகளுக்கு மிகுந்த சவால் மிக்கதும், சமயங்களில் ஏரிச்சலுட்டுவதுமான ஒரு இலக்கிய வடிவமாகும்.”

தேவமுகுந்தனின் சிறுகதைகள் சிலவற்றை ஏற்கனவே படித்திருக்கிறேன். காலம், ஜீவநதி, நானம், யுகமாயினி போன்ற சிற்றிதழ்களில் வெளிவந்த கதைகள், அவை. இப்போது அவர் தமது கதைகளைத் தொகுத்து, “கண்ணீரிழோடு தெரியும் வீதி” என்ற பெயரில், பேராசிரியர் எம்.ஏ. நு.:மான் அவர்களது பின் னுரையுடன் வெளியிட்டிருக்கின்றார். இத்தொகுதியிலுள்ள கதைகளைப் படிக்கத் துவங்கியபோது “இனிப் போதும்; எனுமாப்போல, நட்டநடுவே விட்டுவிடத் தோன்றவில்லை. இடைவெளி விட்டுப் படிக்கவும் மனம் இடந்தரவில்லை.

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

ஓவ்வாரு கதையும் அருத்த கதையைத் தொடர்ந்து படிக்கத் தூண்டியது. கதைகளை மீளப் படித்து விளங்கிக் கொள்ளவேண்டிய சிக்கல்கள், சிரமங்கள் இருக்கவில்லை. இன்னொன்றைப் படிக்கும்போது, முன்னர் படித்த கதைப் பொருளை நெட்டுருப்பண்ண வேண்டிய நிர்ப்பந்தமேதும் இருக்கவில்லை. பத்துக் கதைகளையும் ஒரே முச்சில், ஒருசில மணிநேரங்களில் படித்து முடித்தேன்.

சிங்களர், தமிழர் என்ற பாகுபாடின்றி யுத்தம் எவ்வாறு சகலரையும் பாதித்தது என்பதை “கண்ணீரினூடே தெரியும் வீதி” என்ற கதையும், உயர் பதவிகளிலிருக்கும் சுயநலத் தமிழர்களின் போலிமைகளுடன் கூடிய பொறுப்பற்ற தன்மைகளை “வழிகாட்டிகள்” என்ற கதையும், அன்னியோன்னியமாகப் பழகிவந்த சக சிங்கள ஊழியர்களின் சந்தேகப் பார்வைக்கு ஆளாகிப்போன தமிழனின் அவஸ்தையை “இடைவெளி” என்ற கதையும், இன ஒற்றுமையின் அடையாளமாகத் திகழ்ந்த தமிழ் இளைஞர் ஒருவன், சந்தேகத்தின் பேரில் சிறையிலடைக்கப்பட்டுப் பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டு, மீண்டும் கைதாகிக் காணமற்போன துயரத்தை “சிவா” என்ற கதையும், தேவைகளின் பொருட்டும், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளின் பொருட்டும் எவ்வளவுதான் ஓட்டி உறவாடினாலும், ஏதோவாரு தருணத்தில் சிங்கள - தமிழ் இனக் குரோதம் பீறிட்டுக் கிளாம்பிவிடும் அவலத்தை “இரட்டைக் கோபுரம்” என்ற கதையும், உயர்சாதிப் பெண்கணை மணம்முடித்தபின், தனது குரும்ப உறவைத் துண்டிக்கும் சின்னத்தனம் கொண்ட ஓர் எழுத்தாளனையும், எழுத்துலகச் சிறுமைகளையும் “சின்ன மாமா” என்ற கதையும், சுதந்திரம் என்பது நடைமுறையில் சிங்களவருக்கு மட்டுமே சொந்தமென்பதை “ஒரு சுதந்திர நாள்” என்ற கதையும், என்னதான் தகுதியோ திறமையோ இருந்தும், அகணவும் செல்வாக்கும் இன்றித் தகுந்த வேலை ஒன்றைப் பெறுதல் சாத்தியமில்லை என்ற யதார்த்தத்தை “இவன்” என்ற கதையும், யுத்த அனர்த்தங்களின் பாதிப்புக்களை உணராதவராய், ஊதாரித்தனத்துடன் நடந்துகொள்ளும் மூத்த தமிழ்த் தலைமுறையினரின் மேட்டுக்குடி மனோபாவத்தை “கூட்டத்தில் ஒருவன்” என்ற கதையும், இராணுவக் கெடுபிடிகளுக்குள் சிக்கித் தவிக்கும் சராசரி

யாழ்ப்பாணத் தமிழ்க் குடும்பத்தினரின் மனவனர்வுகளை “மரநாய்கள்” என்ற கதையும் சொல்லிச் செல்கின்றன.

ஒரு நல்ல கதைஞன் என்பவன் தன்னையும் தான் வாழும் சமூகத்தையும் ஆழமாகக் கூர்ந்து அவதானிப்பவன். பிறர் காணத் தவறும் காட்சிகளுள் புதைந்து கிடக்கும் உட்பொருட்களை உணர்ந்தறியும் ஆற்றல் கொண்டவன். சில காட்சிகளால் திடுக்கிட்டு அதிர்ச்சியடைபவன். தருணாங்களில் தடுக்கி வீழ்ந்து போய்விடுபவன். அவ்வாறான உணர்வனுபவங்களைக் கதைகளாகச் சொல்ல உந்தப்படுபவன். “கண்ணீரினுடே தெரியும் வீதி” கதைத் திரட்டின் ஆசிரியர் தேவ முகுந்தனும் இவ்வகைப்பட்ட ஒரு கதையாளர்தான் என்பதை நிறுவ வதற்கு இவரது கதைகள் தகுந்த ஆதாரங்கள். தமது பருவத்தினருக்கே உரிய இளமை மறுக்கேறிய பார்வைக்கு முரணாக, இவர் தம்மையும் தமது சூழலையும் மிகுந்த கரிசனையுடன் கூர்ந்து கவனித்ததன் விளைச்சல்கள் இவரது கதைகள். “சின்ன மாமா” என்ற கதை தவிர்ந்த, ஏனைய எல்லாமே அதீத கற்பனைக் கலப்பற்ற, உண்மை வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை அடியொற்றி எழுந்த படைப்புக்கள்.

இலங்கை எமது சொந்த நாடு. கொழும்பு அதன் தலைநகர். ஆனாலும் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஒரு நடுத்தர வர்க்க வாலிபனுக்கு, கொழும்பு வாழ்க்கை எத்தகைய அந்நியத் தன்மை மிக்கதாகவும், சமயங்களில் ஆபத்து மிகுந்ததாகவும் இருந்து வந்தது என்பதை அனுபவித்தவர்கள் நன்கறிவர். தேவமுகுந்தனின் இத்திரட்டி வூள்ள “கண்ணீரினுடே தெரியும் வீதி”, “இடைவெளி”, “சிவா”, “ஒரு சுதந்திர நாள்”, “இவன்” ஆகிய கதைகள் இந்த உவப்பில்லா உண்மையை உண்மையாகச் சொல்கின்றன. செத்துக்கொண்டிருந்த சிங்கள - தமிழ் இன சௌஜன்யம் இன்னமும் உயிர்ப்புடன் இருப்பதாக அவர் கற்பனை செய்யவில்லை. அவ்வாறு இலட்சியங்களையும் நோக்கங்களையும் இலக்கு வைத்துக் கதை எழுதுதல் கலைத்துவத்திற்கு எதோ ஒரு வகையில் ஊறு விளைவித்துவிடவே செய்கின்றது. நவீனத்துவ சிந்தனையாளர் எஸ்ரா பவுண்ட் சொல்லியது போன்று, “செய்திகளை உள்ளது உள்ளவாறு துல்லியமாகச் சொல்வதே எழுத்தின் அறம்.”

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

இதனை நன்குணர்ந்தவராய், பாசாங்கேதுமின்றித் தமது கதை களினுடாக உண்மையை உண்மையாகக் காவிச் சென்றிருக்கின்றார், தேவமுகுந்தன். இத்திரட்டிற்கான இயங்கு திசையை தீர்மானிக்கும் மைய நரம்புத் தொகுதியும் அதுதான்!

கடந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மேலெழுந்த இலக்கியக் கோட்பாடுகள் “அறுபடாத தொடர் உரையாடலாக” வாழ்க்கையை உற்று நோக்கின. வாழ்க்கையின் உண்மைகள் பல அடுக்குகளைக் கொண்டவை என நம்பின. இந்த உண்மைகளை எடுத்துரைப்பதற்குப் பல்குரல் தன்மை கொண்ட இலக்கிய வடிவங்கள் தேவை என வலியுறுத்தின. யதார்த்தவாதத்தை நிராகரித்த இந்த இலக்கியப் போக்குகள் சிறுகதையிலும் கவிதை போன்று, படிம உருவம் கொண்ட மிகைக் கற்பனையை வலியுறுத்தின. அண்மைக் காலம் வரை தமிழிலும் சிறுகதைப் படைப்பாளிகள் பலர் இந்த அனுகுமுறையைக் கையாண்டு வந்தனர். இந்த அனுகுமுறையில் இன்று ஏற்படத் துவங்கிய தேக்கநிலை காரணமாக, மீண்டும் இயல்புவாத/யதார்த்தவாத சிந்தனைகளை அடியொற்றிக் கதையெழுதும் முறையையை தேவை கருதியும், மாற்றம் கருதியும் இந்நாளைய படைப்பாளிகள் பலர் பின்பற்றத் துவங்கி யிருக்கின்றனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய வடிவமாகத் திகழ்ந்த இந்த யதார்த்தவாதப் படைப்புகள் உள்ளதை உள்ளவாறு கூறுபவை. இதில் கதைகளும் ஆசிரியன், கதையின் மையக்கருத்தை உருவாக்கி, வாசகனுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டித் தொடர்ந்து வழங்கியவாறு இருப்பான்.

இத்தகைய சிறுகதைப் பண்புநிலையின் மீள்வருகைப் படைப்புகளாக விளங்குகின்ற வகையில் தேவமுகுந்தனின் சிறுகதைத் தொகுதி முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இவ்வாறாக, சமகாலப் படைப்பிலக்கிய முன்னகர்வுக்கு உதாரணங்களாக விளங்கும் இவரது கதைகள், வலிந்து புகுத்தப்பட்ட வடிவ அலங்காரங்களோ அல்லது சிக்கலான படிமச் சித்திரிப்புக்களோ அற்ற, எளிமையான வடிவமைதி கொண்ட கதைகள். சிறுகதையின் வடிவம்சார் கட்டுடைப்பு முயற்சிகளில் பெரிதும் ஈடுபடாத இவரது சிறுகதைகளுள் “சிவா,” “இவன்” ஆகிய இரு

கதைகள் தவிர்ந்த, ஏனைய எல்லாக் கதைகளின் தலைப்புக்கள்கூட, கதைகளின் உட்பொருளைப் பூடகமாக வெளிப்படுத்தும் இவரது மனப் படிமங்களினதும் ஆக்கவியற் பண்புகளினதும் அடையாளங்களாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இலக்கியங்களுள் ஒப்பீட்டளவில் சிறுகதையே படைப்பாளி களுக்கு மிகுந்த சவால் மிக்கதும், சமயங்களில் ஏரிச்சலவூட்டுவதுமான ஒரு இலக்கிய வடிவமாகும். வெகு இலகுவாக எழுதப்பட்டிருப்பது “போலத் தோன்றுவது” ஒரு நல்ல சிறுகதையின் தன்மை. ஆனால் அது எழுதப் பட்டிருப்பது போலவே எப்போதும் வாசகனால் படிக்கப்படுவதில்லை. எழுதப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லினுடாகவும் வரியினுடாகவும் வாக்கியத்தினுடாகவும் வாசகனின் தன்மைக்கேற்ப அச்சிறுகதை தொடர்ந்து விரிந்து, வளர்ந்து, செல்லும் பண்பினைக் கொண்டது. வாழ்வின் நிதர்சனங்களைப் பலதடவைகள் பல்வேறு வடிவங்களில் ஒங்கி எதிராலிக்கும் உயிர்ப்புடன்கூடிய உயிர்ச் சாரத்தைக் கொண்டது. இத்தகைய ஒரு நல்ல சிறுகதையைத் தொடர்ந்து வாசித்துச் செல்லும் வாசகனும் தன்மட்டில் கற்பனை செய்கிறான். தனக்குள் ஒரு படைப்பாளியாகத் தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டே போகின்றான். இவ்வாறாக ஒரு தேர்ந்த வாசகன் தன் கற்பனையை வளர்த்துக் கதையை மனதுக்குள் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டு போவதற்கான கதவுகளைத் திறந்துவிடும் விதத்தில் தேவமுகுந்தனின் பல கதைகள் அமைந்துள்ளன.

“நாளைக்கு குழுது அங்கிலோடை, வீட்டுக்குப் பக்கத்திலை நடக்கப் போகின்ற செத்த வீடுகளுக்குப் போக வேண்டும்.

கண்ணீரினுடை வீதி தெரிகிறது.

வெண்புறாக்களாய் சீருடை அணிந்த பாடசாலைப் பிள்ளைகளை ஏற்றிய வாகனங்கள் காலி வீதியில் ஊர்கின்றன. அந்த வாகனங்களை விலத்தியபடி அவலக் குரலெழுப்பி அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் தெற்கிலிருந்து வடக்கு ஞோக்கி விரைகின்றன.

வானம் வேறு அழுது தொலைக்கின்றது” என முதலாவது கதையின் முடிவிலும் -

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

“..... வாழைகளுக்குப் பாத்தி கட்டிக்கொண்டிருந்த தமையன் மன்வெட்டியைக் கீழே போட்டுவிட்டு நிதானமாகச் சொன்னான்,

“மரநாய்க்களத் தூரத்த வேண்டும்”

எனக் கடைசிக் கதையின் முடிவிலும் கூறப்பட்டுள்ளமை போன்று, இத்தொகுப்பிலுள்ள ஒவ்வொரு கதையும் வாசகன் மனதில் ஏதோவொரு திகைப்புணர்வை ஏற்படுத்தி, தொடர்ந்து மென்மேலும் கற்பனையை வளர்த்துச் செல்லத் தூண்டியவாறு முற்றுப் பெறுகின்றது.

“இரு நல்ல சிறுகதை என்பது மகத்தானதோர் புரிதல் உணர்வின் கணப்பொழுது” எனக் கூறுவர். இலங்கை வரலாற்றின் நெருக்கடிமிக்க போர்க்கால வாழ்வின் அச்சமும் அவநம்பிக்கையும் நிறைந்த அந்தக் கணப்பொழுதுகளை - குறிப்பாக கொழும்புப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த தமிழரின் வாழ்வியற் சிக்கல்களின் கணங்களை - இத்திரட்டிலுள்ள கதைகள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. கொழும்புவாழ் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வசார் அசைவியக்கத்தின் கணப்பொழுதுகளைச் சித்திரிப்பதனுடாக அச்சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த வாழ்க்கைமுறை பற்றிய தெளிவுணர்வை அல்லது புரிதலுணர்வை இக்கதைகள் மனதுள் கிளர்த்துகின்றன. இதன்மூலம் குறிப்பிட்ட அக்காலகட்ட வரலாற்றுப் பின்னணியின் ஆவணப் பதிவாகும் தகுதியையும் இக்கதைகள் பெறுகின்றன.

மேலும் கோபம், சோகம், விரக்தி, நிராகச, ஏமாற்றம், இயலாமை, அதிர்ச்சி போன்ற மனவுணர்வுகளுக்கு மத்தியிலும் தேவமுகுந்தன் தனது எழுத்து நடையில் - உணவுக்கு அளவாக உப்பிடுவது போல - ஆங்காங்கே பயன்படுத்தியிருக்கும் எள்ளல் சுவை மிகுந்தது, சுவாரசியமானது. முகத்தை இறுக்கமாக வைத்துக்கொண்டு “சீரியஸாக” கதைசொல்லும் ஈழத்தவரது பொதுப் பாணியைத் தேவைக்கேற்ற வகையில் தேவமுகுந்தன் இத்திரட்டில் மீறியிருக்கின்றார்.

“இலக்கிய விமர்சனக் கூட்டங்களைப் பாராட்டுக் கூட்டங்களாக மாற்றியமைக்கும் விமர்சகர்கள் போல” என்றும் -

“பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் விளம்பரங்களில் – “மனமகன் தேவை” விளம்பரம் தவிர்ந்த பெரும்பாலான விளம்பரங்களில் முன் அனுபவங்களை எதிர்பார்க்கிறார்கள்” என்றும் –

“வீட்டு உரிமையாளர்கள் சிங்களவராயிருந்தாலென்ன தமிழராயிருந்தாலென்ன முஸ்லிங்களாயிருந்தாலென்ன – வேலையில்லாத தமிழ் இளைஞனுக்கு அதற் கொடுப்பதில்லை என்பதில் ஒரே கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். இலங்கையில் மூவினத்தவர்களும் ஒரே கருத்தைக் கொண்டிருக்கும் விடயம் இதுவொன்றுதான்” என்றும் –

நானப்பிரகாசம் மிஸ்ஸிடம் படித்த ஒளித்தெறிப்பு விதிகளை வழுக்கைத் தலைகளில் பிரயோகித்துத் தன் ஏரிச்சலைத் தீர்த்துக் கொள்ளவேன – “ஓப்பமான மேற்பரப்புக்கு மட்டுந்தான் இரண்டாவது விதி பொருந்துமென்றால் இவர்களின் வழுக்கைத் தலைகள் ஒப்பமானதுவயா?” என்றும் –

சிந்தனையைத் தூண்டும் விதமாக, விமர்சனச் சீற்றத்துடன் எள்ளாலாடியுள்ளமைக்கான இவை போன்ற உதாரணங்கள் இத்திரட்டில் நிறையவுண்டு.

சிறந்த சிறுக்கைத்தகள் பலவற்றை உள்ளடக்கியிருக்கும் இத்திரட்டில், “கண்ணீரினாடே தெரியும் வீதி”, “சிவா”, “மரநாய்கள்”, “இரட்டைக்கோபுரம்” என்பன என்கன வெகுவாகக் கவர்ந்த கைத்தகள் என்பேன். இக்க்கைத்தகளைப் படித்து முடித்தபோது ஏற்பட்ட அதிர்வுகளுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் இவற்றுள் விதைக்கப்பட்டுள்ள கருப்பொருட்கள், வந்துபோகும் இயல்பான பாத்திரங்கள், அவற்றை வழி நடத்திச் செல்லப் பயன்படுத்திய உத்திமுறை, மொழிநடை, பின்னணிச் சூழல், மென்மையான படிமங்கள் என்பன எல்லாமே காரணங்களைனாலாம்.

இவையனைத்துக்கும் மேலாக, இந்நான்கு கைத்தகளில் காணப்படுவதைப் போன்று, இவரது எல்லாக் கைத்தகளிலும் எங்கோ ஒரிடத்தில் புதைந்து கிடக்கும் ஒரு மெல்லிய வலிதான் இக்க்கைத்திரட்டுக்குக் கனதியைக் கொடுக்கின்றது.

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

மேற்கல்கில் சிறுகதையின் நிகழ்காலம், எதிர்காலம் குறித்து எதிரும் புதிருமான கருத்துநிலை காணப்படுகின்றது. தமிழ் இலக்கியச் சூழலைப் பொறுத்தவரை, சிறுகதைக்கெனப் புதுமைப்பித்தனால் துவக்கி வைக்கப்பட்ட செழுமைச் செல்நெறி, இற்கறவரை காத்திரமாக முன்னோகி நகர்ந்தவன்னை உள்ளதென்றே நம்பப்படுகின்றது. அந்த நம்பிக்கையின் அடையாளமாக தேவமுகுந்தனின் “கண்ணிரினுாடே தெரியும் வீதி” விளங்குகின்றதென்பது ஆறுதல் தரும் செய்தியாகும்.

“கலைமுகம்” - ஓக்ரோபர் - டிசெம்பர் 2013. இதழில் பிரசரமானது.

தீபச்செலவனின்
உழங்க மிறந்த குழந்தை
(கவிதைகள்)

“கவிதையின் பாடுபொருட்கள் உயிர்ப்புடன் கூடிய உடனடி நிகழ்வுகளின் அனுபவங்களாக அமைகின்றபோது, அந்த அனுபவங்கள் வாசகனின் மனத்லும் இலகுவாகத் தொற்றிக் கொண்டுவிடுகின்றன.”

“நீ பேசாது போன பின்னேரம்
எனது சொற்கள் செத்துக் கிடந்தன.

தூரத்தில் போனபிறகாவது
திரும்பிப் பார்ப்பாய் என
பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

படைப்புகளும் பார்வைகளும்
உனது உருவம்
புள்ளியாய்ச் சிறுத்துக் கரைந்துவிட
எனக்குள் நீ நிரம்பியிருந்தாய்.

என்னதான் பேசவாய்?
நான்தான்
என்ன கேட்கப்போகிறேன்?

நெருங்கி வரும்பொழுது
தவிக்கின்ற நமது இதயங்கள்
எப்பொழுது வெளித்தெரியும்?

நீயம் நானும்
சொல்ல முடியாத உணர்வால்
தூடிக்கிறதை
நிலவு பார்க்கிறது.

பிரிந்ததுமில்லை –
சேர்ந்ததுமில்லை.
யாருக்கும் தெரியாது.
நாமும் அறியாமலிருந்தோம்.

ஓருநாள் பின்னேரம்
உனது வீட்டில்
நாம் அருந்திய

தேனீர்க் கோப்பைகளினுள்
இனைந்து கிடந்தன
நமது இருதயங்கள்!”

தீப்செல்வனின் “பதுங்கு குழியில் பிறந்த குழந்தை” என்ற கவிதைத் தொகுதியின் முதலாவது கவிதை, இது!

அண்மைக் கால தமிழ்க் கவிதைகளில் - குறிப்பாக ஈழத்துக்கவிதைகளில் அழகியல் அம்சம் அருகிக் கொண்டே போவது போன்றதொரு தோற்றப்பாடு தென்படுகின்றது. இயற்கையையும் வாழ்வின் சின்னச் சின்ன ஆசக்களையும் இனிமைகளையும் சந்தோஷங்களையும் இரசித்துக் கவிதை பாடும் மரபு வழக்கொழிந்து போகின்றதோ என்ற அச்சத்தை இது ஏற்படுத்துகின்றது. இடராமிக்குள் உந்தித் தள்ளிய போரச்சம், உயிர்தரிப்புக்கான அதிதீவிர வேட்கை, வாழ்வு தேடும் மனவனைர்வு என்பன ஈழத்துக் கவிஞர்கள் மனதில் முன்னுரிமை பெறுவதன் விளைவாக இது ஏற்பட்டிருக்கலாம். நவீன விஞ்ஞான தொழில்நுட்ப ஆதிக்கம் கொண்ட இயந்திரப் பாங்கான வாழ்க்கை முறை, இயற்கையிடமிருந்து மனிதனை தூர விலக்கிக் கவத்துக்கொண்டு செல்லுதலும் ஒரு காரணமாயிருக்கலாம்.

எது எவ்வாறாயினும் - எப்படிப்பட்ட சூழலிலும் - காதலுணர்வை எப்படிக் கட்டிப்போட்டுவிட முடியும்?

“பலாக்கனி உண்ட வாய்போல்
காதலில் தோய்ந்ததெம் மனது....
ஓளித்து கவக்கவா முடியும்
ஊரெல்லாம் மணப்பதை!....
வனாந்தரத்துள் சென்று நாம் ஓளிந்தாலும்
காற்றில் பரவுமடி காதலின் வாசனை.....”

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

என “முற்றிப் பழுத்த காதலை மூடிமறைக்க முடியாது” என்ற உண்மையை இன்னொரு ஈழத்துக் கவிஞரான வாசதேவன் “காதலின் வாசனை” என்ற கவிதையில் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த முற்றிப் பழுத்து, மூடிமறைக்க முடியாத காதலுக்கு முன்னரான காதலைப் பற்றிய தீப்செல்வனின் கவிதைதான் “நீ பேசாது போன பின்னேரம்” என்ற இந்தக் கவிதை. காதலினையர்க்குக் கவிதை தன்னிச்சையாக ஊற்றெடுத்துப் பாய்ந்து வரும் என்ற உண்மைக்குச் சான்று சொல்லும் கவிதை!

இருவருக்கொருவர் வெளிப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமல், வெறுமனே மனங்களுக்குள் புதைந்து கிடந்துழலும் காதலின் கொடுவலி இக்கவிதை வரிகளுக்கிடையில் ஊறிக் கிடக்கின்றது. காதலில் சிக்குண்டவர்களின் மனங்களை இராக் காலம் எப்படி வகைக்கும் என்பதை நேரடியாக வார்த்தையால் வடிப்பதைத் தவிர்த்து -

“நீயும் நானும்

சொல்ல முடியாத உணர்வால்

தூடிக்கிறதை

நிலவு பார்க்கிறது”

எனக் குறிப்பால் உணர்த்தியும் -

“நீ பேசாது போன பின்னேரம்

எனது சொற்கள் செத்துக் கிடந்தன

உனது உருவம்

புள்ளியாய்ச் சிறுத்துக் கரைந்துவிட

எனக்குள் நீ நிரம்பியிருந்தாய்

நாம் அருந்திய

தேவீர்க் கோப்பைகளினுள்

இனைந்து கிடந்தன

நமது இருதயங்கள் ...”

போன்ற பல படிமங்களூடாக உணர்த்தியும் - தனது மனதுள் தேங்கிக் கிடந்த காதவுணர்வைக் தேர்ந்த சுவைகளை ஒருவனது மனத்தில் பரவவிட்டுப் பரவசப்படுத்துகின்றார், தீப்செல்வன். அது அவரது கவிதா ஆளுமையின் ஒரு முக்கிய அடையாளம்!

மிக எளிமையான சொற்களும், நுட்பமான கட்டமைப்பும், தெளிவான வடிவமும் இவருக்கு வெகு கச்சிதமாகக் கைவருகின்றன. இவரது கவிதைக்கு இவை கவர்ச்சியைக் கொடுக்கின்றன. கவிதையின் அழகுக்குக் காரணமாய் அமைகின்றன. கவிப்பாசாங்கு ஏதுமற்ற மிகச் சாதாரண பேச்சு மொழியில் இந்தக் கவிதை வடிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், கவிஞரின் அகவுணர்வை அல்லது தன்னுணர்வைக் கவித்துவத்துடன் வெளிப்படுத்துவதில் இக்கவிதை வெற்றி கண்டுள்ளது.

காதலைப் பற்றிய இவ்விதமான மெல்லுணர்வை ஒளியாடும் பொறியாடும் மனதில் ஏந்தியவாறு, ஏனைய கவிதைகளுக்குள் புகுந்தபோது “துப்பாக்கிகள் விழுங்கிய இரவின் மறுநாள்” என்ற தலைப்புடனான இரண்டாவது கவிதை இப்படி ஆரம்பிக்கின்றது -

“எனது அறையைச் சூழ்ந்து வந்தன

பல மிருகங்கள்.

இரவைக் கடித்துக் குதறிய

மிருகங்களின் வாயில் கிடந்து

இரவு சீரழிந்தது.

நிறுத்தப்பட்ட துப்பாக்கிகளின் முன்பாக

எனது இரவின் பாடல்

விழுந்து சிதறிக் கிடந்தது.

இன்னும் என் காதலி

அறைபோய்ச் சேரவில்லை.”

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

காதலுடன் ஆரம்பித்த கவிஞர், இந்தநூல் முழுவதும் “கண்ணி வெடிகளைப்” புதைத்து வைத்திருக்கின்றாரோ என என்னி வியக்கும் விதத்தில், இவ்வாறாகத் தொடர்ந்து வந்த இவரது ஏனைய கவிதைகள் வீரியம் கொள்கின்றன. போர்ச் சூழலில் நிதமும் மரணத்துள் வாழ்ந்து வரும் எழுத்தமிழ் மக்களின் இழப்புக்களையும், இடப்பெயர்வுகளின் அவலங்களையும், மனச் சிறைவுகளையும், சிக்கல்களையும் யதார்த்த மாகச் சித்திரிக்கும் இவரது கவிதைகள், இயல்பாகவே வாசகனின் மனதில் கிளர்த்தும் உணர்வுகளையும் அதிர்வுகளையும் கண்டுகொள்ளாமல் கடந்துசெல்ல முடியவில்லை. திடீர் முற்றுகை, திடீர் தேடுகை என்ற போலிச் சாட்டுகளுடன் அரச படையினர் இளம்வயது மாணவர்களுக்கு இழைத்த கொள்ரங்களை, “தூப்பாக்கிகள் விழுங்கிய இரவின் மறுநாள்” என்ற இந்தக் கவிதை சொல்கின்றது.

வாலிபக் கனவுகளில் மிதந்தவாறே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவனின் “இரவின் பாடல்” எதுவென்றும் - அவனது கண்முன்னால் அந்த “இனிய பாடல்” காக்கிச் சட்டை உடுத்திய கால்நடைகளின் தீவிர துச்சாதனங்களால் எப்படிச் சிறைக்கப்பட்டு விழுந்து சிதறிக் கிடந்தது என்றும் - குறிப்பால் உணரும் பொறுப்பை எங்களிடமே கொடுத்துவிட்டு, மெல்ல விலகிச் செல்கின்றது அந்தக் கவிதை.

மிருகங்களை இராணுவத்தின் குறியீடாக உவகமெப்படுத்தும் கவிஞர், இக்கவிதையில் பல்வேறு காட்சிப் படிமங்களையும் அழகு குலையாத வகையில் பயன்படுத்துகின்றார்.

“தூப்பாக்கிகள் விழுங்கிய இரவு”

என்றும் -

“இரவைக் கடித்துக் குதறிய

மிருகங்களின் வாயில் கிடந்து

இரவு சீரழிந்தது”

என்றும் -

“நிறுத்தப்பட்ட துப்பாக்கிகளின் முன்பாக
எனது இரவின் பாடல்
விழுந்து சிதறிக் கிடந்தது”

என்றும் -

“மிருகங்கள் பாதையையும்
அறுத்துத் தின்றன”

என்றும் -

“சொற்கள் கொலை செய்யப்பட்டு
புதைக்கப்பட்ட இரவு”

என்றும் -

“குருதி படிந்த புத்தகங்கள்”

என்றும் -

புதிய வீச்கடைய காட்சிப் படிமங்களையும், அரூபமான படிமங்களையும்
பயன்படுத்தி, பேச்ச மொழியினுடான அனுபவ வெளிப்பாட்டுக் கவிதை
யாக இதனைச் செழுமைப்படுத்தியிருக்கின்றார். அது மட்டுமன்றி -

“சொற்கள் கொலை செய்யப்பட்டு
புதைக்கப்பட்ட,
துப்பாக்கிகள் விழுங்கிய,
இரவின் மறுநாள்
குருதி வடியும் புத்தகங்களைச் சுமந்து
நானும் அவரும் வகுப்பறைக்குப் போனோம்”

என்ற வரிகளுடன் இந்தக் கவிதை முற்றுப் பெறுகின்றது. உயிரின் கமயக்
கருவைக் கொடிய விலங்குகள் குதறி எடுத்த நிலையிலும், ஏதோவொரு
துணிச்சலுடன் மறுநாள் “குருதி வடியும் புத்தகங்களைச் சுமந்துபடி”

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

வகுப்பறைக்குப் போகும் அந்த இளக்களின் மனங்களில் துளிர்விட்ட நம்பிக்கையின் வல்லமையைச் சொல்லி மாளாது. தேர்ந்த கவிஞர் ஒருவனிடத்தே இயல்பாகச் சூல்கொண்டிருக்கவல்ல கவிமொழியுடன் கூடிய செய்நேர்த்தியும் படைப்பாற்றலும், இந்தக் கவிதையிலும் இது போன்ற பல கவிதைகளிலும் காணப்படும் சொல்திறகனச் சாத்திய மாகியுள்ளன.

அதேவேளை -

“பேருந்தை விட்டிறங்கி அவள்

வயல்களுக்கால் நடந்து போகிறாள்

இருவரும் அறைபோய்ச் சேர்வதற்கு

இடையில்

ஆயிரம் மிருகங்கள் வழிமறித்தன”

போன்ற உரம் இழந்த சாதாரண உரைநடை வரிகளையும், ஒத்திசைவற்ற வெற்று வசனங்களையும், இந்தக் கவிதையிலும், இத்தொகுதியில் உள்ள வேறுசில கவிதைகளிலும் ஆங்காங்கே காணமுடிகின்றது. வடிவத்தில் கூடிய கவனம் செலுத்தாமை, அதன் விளைவான பொருள் தெளிவின்மை, நேரடி மொழிவுமறை போன்றன, சில கவிதைகளை அனாதரவாகக் கைவிட்டிருக்கின்றன. இருந்த போதிலும் இவை எதுவுமே போர்க்காலச் சூழலில் எழுதப்பட்டிருக்கும் இக்கவிதைகளின் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்துவிடப் போவதில்லை. படைப்புத் தொழிலின் எல்லாப் படிநிலைகளிலும் முழுநிறைவாதம் பொருந்தி வருதல் சாத்தியமில்லையல்லவா?

முப்பத்திரண்டு கவிதைகளைக் கொண்ட இத்திரட்டில், இருபத்திரண்டு கவிதைகளும் போரின் கோர முகங்களைச் சுபித்துச் சாபமிட்டுச் செல்கின்றன. போர் விளைவிக்கும் அதிர்ச்சி, அச்சம், வலி என்பன வாசகனது மனதை அலைக்கழிக்கும் வகையில் மிக இயல்பாக வும் எளிமையாகவும் இக்கவிதைகள் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏனைய பத்துக் கவிதைகள் காதலையும் வாழ்வியல் தொடர்பான தத்துவார்த்தங் களையும் கருப் பொருட்களாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இலக்கியங்கள் வாசகனோடு பேசும் தன்மை கொண்டவை. இந்த இலக்கியங்களில் ஒன்றான கவிதையோ ஒருபடி மேலே போய் வாசகனின் மனதில் உணர்த்தும் தீற்றனக் கொண்டது. அறிவதற்கும் உணர்வதற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுதான் ஏனைய எழுத்துக் களைவிட கவிதைகள் மேலோங்கி நிற்பதற்கான பிரதான காரணமாகும். இதனால்தான் கவிதையை இலக்கியத்தின் அரசி என்று கவிஞர்கள் கூறுவர். இதேவேளை இயற்கையான பேச்சு சந்தத்தையும், உணர்வு நிலைக்கேற்ற அடியமைப்பையும், புதிய உத்திகளையும், புதிய உள்ளடக்கத்தையும் கொண்டது தான் புதுக்கவிதை என்று புதுக்கவிதையாளர்கள் கூறுவர். அணியலங்காரங்களைத் தவிர்த்தல், படிமங்களைப் பயன் படுத்துதல், நேரடியாகச் சொல்லாமல் குறிப்பால் உணர்த்துதல், உணர்ச்சிகளை மிதமாகச் சொல்லுதல், சிக்கனமான சொல்லாட்சியைப் பாவித்தல் போன்றவையே புதுக்கவிதையின் அடிப்படைப் பண்புகளென அவர்கள் மேலும் வலியுறுத்துவர்.

இவற்றின் அடிப்படையில், “பதுங்கு குழியில் பிறந்த குழந்தை” என்ற இந்தத் திரட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு கவிதையும் இன்ன வகைப்பட்டது என்றோ, என்ன தரம் கொண்டது என்றோ தனித்தனியே எடுத்துக்கூறி அத்தாட்சிப்படுத்துவது நோக்கமல்ல. கவிதையை அநுபவிப்பதென்பது அவரவர் அறிவு, ஆளுமை, உணர்திறன், அனுபவம், முதிர்ச்சி, தேர்ச்சி, இரசனை போன்றவற்றில் தங்கியுள்ளது. எனவே இது தரமான கவிதை - இது தரமற்ற கவிதை என்று கவிஞர் ஒருவனின் கவிதை களை இனம் காட்ட முடியாது; இனம் காட்டக்கூடாது. வாசகன் உணர்ந்து அறிந்துகொள்வதற்கான கதவைத் திறந்துவிடுவதுதான் ஒரு கவிதா ரசிகரின் கடமை. ஒரு நல்ல கவிஞரனை அல்லது ஒரு நல்ல கவிதையைச் சமூகத்துக்கு அடையாளம் காட்டுவதுதான் அவன் செய்யக்கூடிய மகத்தான பணி. அந்த வகையில், இத்திரட்டிலுள்ள முக்கியமான இரண்டே இரண்டு கவிதைகள் மட்டும், தகுந்த அடையாளங்களாக இங்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

கவிதையின் பாடுபொருட்கள் உயிர்ப்புடன் கூடிய உடனடி நிகழ்வுகளின் அனுபவங்களாக அமைகின்றபோது, அந்த அனுபவங்கள்

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

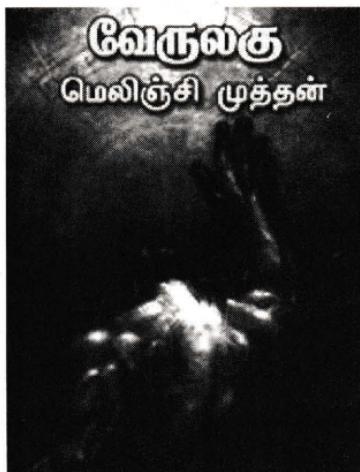
வாசகனின் மனதிலும் இலகுவாகத் தொற்றிக் கொண்டுவிடுகின்றன. இந்த வகையில்தான் போர் அவலங்களின் உடனடி அனுபவங்களைப் பாரும் தீப்செல்வனின் கவிதைகள் பலவும் அவற்றைப் படிப்பவர் மனதத் அலைக்கழிக்கின்றன. அவரது தெளிவான பேச்சு மொழி நடையும், அவர் பயன்படுத்தும் படிமங்களும், இதயத்தை ஊரூருவும் வகையிலான கவிதை சொல்லும் முறையும் இக்கவிதைகளுக்கு அழகு சேர்க்கின்றன. கவிமனதில் முடங்கிக் கிடக்கும் தவிப்பின் வெளிப்பாடான இக் கவிதைகள், படிப்பவர்களை இந்தத் தவிப்பினுள் கொண்டுபோய்த் தள்ளி வீழ்த்திவிடுகின்றன. அதுவே அவரது கவிதைகளின் சிறப்பு!

கவிஞர் தீப்செல்வன் கவிதையுலகில் புதிதாகக் கால் பதித்திருக்கும் இளம் கவிஞர். இத்தொகுதி மூலம் அவர் கவிதையின் கர்ப்ப கிரகத்தைத் தொட்டுவிட்டார் எனப் பொய்சொல்ல விரும்பவில்லை. அவர் சாதிக்கவேண்டியதை இன்னமும் அஞகம் உண்டு.

போருக்குள் பிறந்து, போருக்குள் வளர்ந்து, போருக்குள்ளேயே நசிந்து வாழும் தீப்செல்வனின் கவிதை நூலை - பதில் எதிர்பார்ப்புக்கள் ஏதுமின்றி கண்டாவில் அறிமுகம் செய்ய முன்வந்த சுதர்வதன், இளங்கோ, நிவேதா, தீபன் ஆகியோரும் அவர்களது நன்பர்களும் நிச்சயம் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள்!

“பதாங்கு குழியில் பிறந்த குழந்தை” கண்டாவில் (13-06-2009) அறிமுகம் செய்யப்பட்டபோது, ஆற்றிய உரையின் எழுத்துருவம்.

மெலிஞ்சிமுத்தனின்
வேருலகு
(நூறு நாவல்)

“நீதியின் பொருட்டாயினும் ஒரு உயிரையேனும் கொல்லும் மனநிலை எனக்கு இல்லை.”

“நீரும் வாழ்க்கையில் எதனைக் கண்டோம்? கனவைத் தவிர!” என்று “பெருமுச்சோடு” எனும் தமது கவிதை ஒன்றில் அன்று அலுத்துக்கொண்ட அதே கவிஞர்தான், சுமார் ஆறு வருடங்களின் பின்னர், தமது ஆழ்மனக் கனவுகளின் ஒரு கனபரிமாணத்தைத் தொகுத்து “வேருலகு” என்ற பெயரில், ஒரு குறுநாவலாக இன்று வெளியிழுகின்றார்.

விஜயநாதன் யூஜீன் மசனெட் என்கின்ற மெலிஞ்சிமுத்தனின் அடிமனத்தில் முடங்கிக் கிடக்கும் சோகங்களை வெளியிலக்குக் காட்டும் ஒரு கண்ணாடியாக அவரது கனவுகள் இந்த நூலில் காட்சிப் படுத்தப்பட்டிருள்ளன. சொந்த ஊரையும், சொந்த பந்தங்களையும்,

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

வாழ்வாதாரங்களையும் பறிகொடுத்து, அவமானப் பெருஷ்கமையின்கீழ் நசிந்து கிடக்கும் ஒரு கலைஞரின் ஸனசுரமாக அவரது கனவுகள் இந்த நூலில் இசைக்கப்பட்டுள்ளன.

போர் என்பது மானுடம் தோற்றுப் போய்விட்டதற்கான ஒர் அச்சொட்டான அடையாளம். அதுதான் எங்களை அநாதைகளாக்கியது; அகதிகளாக்கியது. நிர்க்கதியாக்கியது; நிர்வாணமாக்கியது. அப்போரின் கோரமுகத்தின் சுவடுகளாகவே அவரது கனவுகள் இந்த நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் ஈழத்து மனிதர்களின் துயரப் பதிவுகளின் ஒரு வாக்குமூலமான இத்தொகுப்பு, புற உலகுக்குமானதொரு நீதியையும் வேண்டி நிற்பதாக அவர் தமது முன்னுரையில் கூறியிருப்பதும் இங்கு கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

நாவல் இலக்கியம் என்பது ஒரு சமூகத்தின் இயங்குநிலையின் வரலாற்று வடிவமாகும். கதை கூறவுக்கும் மேலாக, சமூக அசைவியக் கத்தின் பன்முகப் பரிமாணங்களையும் இனங்காட்டும் வகையில், குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்ட வரலாற்றுக் காட்சியைத் துல்லியமாக எழுத்தில் வடிப்பதே ஒரு நாவலாசிரியரின் நோக்கமாகும். கடந்த 30 ஆண்டு களைக்கொண்ட வரலாற்றுக் காலகட்டம் ஈழத்தமிழர் சமூகத்தின் இருப்பையும் பண்பாட்டுணர்வுகளையும் கேள்விக்குப்படுத்திய ஒரு காலகட்டமாகும். பெளத்த சிங்கள பேரினவாத்தின் பாதிப்பினால் எழுந்த ஆயுதப் போராட்டமும் அதனால் விளைந்த வெளிநாட்டுப் புலம்பெயர்வு களும் இக்காலகட்டத்தில் தமிழ்ச் சமூக அசைவியக்கத்தினைத் துரிதப்படுத்தின.

இந்த அசைவியக்கத்தோடு பின்னிப் பினைந்த சமூகப் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிப்பதற்கென யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஐரோப்பா வுக்குப் புலம்பெயர்ந்த சூசை மரியதாசன் எனும் இளைஞரின் அகதி வாழ்க்கையையும் - மன்னார் மாவட்டத்தின் நானாட்டான் பகுதியை அண்டிய அழகிய கிராமமான அரிப்புத்துறை மக்களின் வாழ்க்கையையும் கதைக் களங்களாக ஆசிரியர் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார்.

“வெள்ளாட்டு மந்ததயில் ஒரு கறுப்பாட்டைச் சுமந்தபாடி விமானம் உன்னிப் பறந்தது” எனச் சொல்லி ஆரம்பிக்கும் இவர், “நிலத்தை விட்டுப் பிரியும்போதுதான் மனசிற்குள்ளிருந்து ஏதோ தூர்ந்து போகின்றதே என்ற உணர்வு எழுகின்றது” என்றும் – “அந்த ஓடைகள், மரங்கள், பாலங்கள், மனிதர்கள் என்று எல்லாவற்றையுமே இழந்து போகின்றோம் என்ற சோகம் மூண்டு நெஞ்சை வருத்திக்கொண்டிருக்கின்றது” என்றும் விபரிக்கும்போது ஏற்படுகின்ற மனவலி, ஊரைத் துறந்துவந்த, உறவை இழந்துவந்த எங்கள் எல்லோருக்குமே ஏற்படுகின்றது!

பரிஸ் நகரில் தெரிந்த ஒரேயொரு முகமான பவானி மற்றும் அவளது மாமன் மாமி ஆகியயோருடன் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருந்த காலத்தில் இடம்பெறும் கசப்பான சம்பவங்களையும் – நிரந்தர வதிவிட உரிமையின்றி நாடுவிட்டு நாடு பாடும் முயற்சியின்போது அனுவித்த துன்பங்களையும் தோல்விகளையும் – அவற்றினால் விளைந்த விரக்தியையும் வெறுப்பையும் உணரும்போது, தவிர்க்க முடியாதவாறு ஏனோ தமிழன் செய்த ஊழ்வினையை எண்ணி மனம் ஒருகணம் ஏங்கவே செய்கின்றது!

இந்தக் குறுநாவலின் பெரும்பாகம் முழுவதும் – கடற்கரைக் கிராமமான அரிப்புத்துறையே தமது உலகமென எண்ணிவாழும் அந்த அப்பாவித் தமிழ் மக்களின் எளிமையான வாழ்வியல் பற்றிப் பேசுகின்றது. பிரதானமாக அக்கிராமத்தின் இயற்கை அழகு பற்றியும் கதை கதையாகச் சொல்கின்றது. அதற்கு ஒரு சின்ன உதாரணம் – “கடல் பல கோணால் மாணல்களின் அழகு. காமத்தையும் கோபத்தையும் ஒருங்கே சேர்த்த திமிறலின் வடிவம். அது தன் கட்டுக்கடங்காத மோகத்தோடு எப்போதும் மன்னோடு சரசமாடிக்கொண்டிருக்கிறது. அது அலைகளால் மன்னை அள்ளியள்ளி விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறது. மன் நெகிழ்கிறது; புரள்கிறது; புன்னகைக்கிறது.... கடற்கரை முழுவதும் கேட்டபடி இருக்கிறது ஒரு படுக்கையறையின் முனகற் சத்தும்”

ஆனால், போரென்ற பொல்லாப்போ இடையில் புகுந்து அக்கிராமத்தின் அள்ளிப் பருகத் தூண்டும் அழகையும், கள்ளம் கபடமற்ற

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

குழந்தைத் தனத்தையும் சிறத்தைச் சின்னா பின்னப்படுத்திவிடுகிறது. அதனால் அங்கிருந்த கடவுக் குருவிகளும், பூச்சியாடுகளும், வண்ணத்துப் பூச்சிகளும், அகவியபடி பறந்து வரும் அந்த அழகிய மயில்களும், கீரி நின்று பார்த்த பற்றைகளும், காலைக் கடன் கழிக்கக் காவல்காக்கும் ஈச்சமரங்களும், இலை குவிக்கும் பூவரச மரங்களும், பாதைவழி பூத்துபடி காத்திருக்கும் கார்த்திகைப் பூக்களும் ஏன் அந்த ஆவரசம் மஞ்சள் பித்தப் பூக்களும்கூட, போறினால் அனாதரவாய்ப் போயின!

மாமா, கண்மணி மாமி, சுசியக்கா, அத்தாம்பிள்ளை, சின்னன், உலுந்தை, சேமாலையண்ணன், பெரியம்மா, பெரியயொ, பொன்னுக் கிழவி, சந்தியாக்கிழவன் என்று கதைமாந்தர்கள் பலர் இங்கு வந்து போகின்றனர். இவர்களது தனிப்பட்ட பலங்களும் பலவீனங்களும் கதைக்கு வலுவுட்டுகின்றன. இவர்களுள் எல்லாம் சூசை மரியதாசன் என்ற பெயருடன் இக் கதையைச் சொல்லிப் போகும் கதாசிரியரின் ஆதர்வைபுருஷனாகாத் திகழ்பவர், சந்தியாக் கிழவர்தான்!

சந்தியாக் கிழவர் பற்றிக் கூறும்போது - “அவர் ஒரு அளுபமான புள்ளியில் நின்றுதான் கதைகளைத் தொடங்குவார். தனக்கு உள்ளே இருக்கும் வெளி - வெளியில் வரும்போது, தன்னை ஒருவராலும் காண முடியாது என்பார். ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குள்ளே இருக்கும் வெளியைக் கண்டால்தான் நம்முன்னே விரிந்து கிடக்கும் இந்த வெளி யின் விந்தைகளை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியமென்பார்” என ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“சந்தியாகர் காணாமற்போன அன்றைக்கு நான் பனங்கூடல் காணியில்தான் இருந்தேன். சோகம் எனது நெஞ்சை நிறைத்திருந்தது. ஆனால் அந்தச் சோகம்தான் எனது பயணத்தின் வாசலாக அமையப்போகிறதென்ற விசயத்தை அந்தக் கணத்தில் நான் உணரவில்லை” என்று இன்னோரிடத்தில் கூறுகின்றார். இவற்றிலிருந்து கிழவர்மீது இவருக்கிருந்த வாஞ்சை புலனாகின்றது.

ஆசிரியரின் ஆழ்மனதில் கிளைபரப்பி வியாபித்திருக்கும் அந்த வேருலகின் விந்தைகளைக் கணவுகளாகப் பிரித்து எழுதிவைக்கும்

ஆர்வத்தை அவருக்கு ஏற்படுத்தியவர், பிறரால் ஒரு வகைப் பைத்தியம் எனக் கருதப்பட்ட சந்தியாக்கிழவரே தான். பைத்தியத்திற்கும் மேதமைக்கும் இடையே ஒரு மயிரிகழுதான் வித்தியாசம் எனக் கூறப்படுவது ஒருவகையில் உண்மைதான் போலும்!

இனி, ஆயுதப் போராட்டம் உக்கிரமாக இடம்பெற்ற காலத்தில் கோரமான படுகொலைகளும் மனிதாபிமானமற்ற தண்டனை விதிப்புக்களும் தங்குத்தடயின்றி நிறைவேற்றப்பட்டமை வரலாறு.

சிப்பாய் ஒருவகைச் சிரக்சேதம் செய்து, ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட, அவனது தலையை வாளியில் தொங்கவிட்ட கொடுமையான காட்சி நெஞ்சை உறைய வைக்கின்றது. இந்தச் சம்பவம் குறித்து மனம் நொந்தபடி - “அந்தச் சிப்பாயும் புனிதன் இல்லைத்தான்..... ஆயினும் அவனுக்கான தண்டனையின் விதம்..? சதைக்களைப் பிளந்து, குருதியை வழியவிட்டு, நிரந்தர நீதிக்குப் பச்சளையாய் இடமுடியுமா?” என்று ஆசிரியர் கேள்வி எழுப்புகின்றார்.

இதேபோலவே, ஆடு களைவருத்ததற்காக போராளிக் குழுவொன்று சிமியோனுக்கு வழங்கிய தண்டனையைப் பார்த்துக் குழுறிப் பொருமுகின்றார் - “இன்னொரு உடலின் உரிக்கப்பட்ட மாமிசம் தன்னுடைய மாமிசத்தில் ஓட்டியிருப்பதை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது அவன் சிலிர்த்து நடுங்கியபடி நடந்தான். சிலர் அவனைக் கேலி செய்தார்கள். சிலர் முதுகைப் பிடித்துத் தள்ளினார்கள். அவனைச் சுற்றி நடந்த மனிசர்களின் முகத்தில் இரக்க சபாவங்களைத் தேடி நான் தோற்றுப் போனேன். அந்தக் கணங்களில் நான் கண்ட சிமியோனின் முகம் எனது ஆத்தமாகவை உலுக்கியது.” எனக் கூறித் தவிப்பது தெரிகிறது.

“கண்மணி மாமி வீட்டு இருட்டறைகளில் புரட்டிப் போடப்பட்ட ஆகைகள் மார்பில் அடித்தபடி, தங்களை விழுவிக்குமாறு ஒலைமூப்பிக் கொண்டிருந்தன” என்ற சோகாந்தகாரம் செறிந்த செய்தியொன்று இக்கதையில் பலதடவைகள் ஆங்காங்கே ஒலிக்கின்றது. “நீதியின் பொருட்டாயினும் ஒரு உயிரரையெனும் கொல்லும் மனநிலை எனக்கு

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

இல்லை” என்று இந்தக் குறுநாவலின் முகப்பிலேயே அடித்துக்கூறும் இவரது காரண்ய குணம் இக்கதையெங்கும் இவ்வாறாக இழையோடி நிற்கின்றது.

“வேருலகு” என்ற இந்தக் குறுநாவலில் பழங்கதைகளுண்டு, உண்மைக் கதைகளுண்டு, கனவண்டு, காதலுண்டு, களவறவுண்டு, காமமுண்டு, களிப்புண்டு, கவலையுண்டு, தோழமையுண்டு, துரோக முண்டு, பசியுண்டு, பாசமுண்டு, சாதியுண்டு, சமயச்சடங்குண்டு சாதாரண கிராமம் ஒன்றிற்காணும் சகலதும் இதில் உண்டு. இவற்கற உணர்ந்தறிவதற்கான பரிச்சயமும் சாதுரியமும் இல்லாவிடத்து இவை கண்ணில் படாமலே போய்விடக்கூடிய ஆபத்தும் இதில் நிறையவே உண்டு. அழகிய கவிதையை ஒத்த உருவகங்களும் படிமங்களும் நிறைந்த இப்படைப்பினை நுகர்வதில் அதிக அவதானம் தேவை. அந்தகைய நுனுக்கமான படைப்புத் திறகனைக் கைக்கொண்டே இக்கதை ஒரு கலாசிருஷ்டியாகப் புனையப்பட்டிருக்கின்றது.

“அவரை என் தங்கையாக வரித்துக் கொண்டதற்கும் ஒரு வலுவான காரணமிருக்கின்றதே” என்று 17ஆம் பக்கத்திலும் - “துரோகிகளை அழிக்க அவள் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பாளைன்று பொன்னுக்கிழவி சொல்லுவாள்” என்று 44ஆம் பக்கத்திலும் - “புரண்டு கிடந்த ஆகமைகள் மட்டும் தம்மார்பில் அடித்துபடி” என்று நூலின் பல இடங்களிலும் - இந்த நூலின் கடைசிப் பக்கத்தில் ஆறேயாறு வரிகள் கொண்ட கடைசிப் பந்தியிலும் - இன்னும் இவை போன்ற பல இடங்களிலும் பூடகமாகச் சொல்லி வைக்கப்பட்டிருக்கும் செய்திகளின் உட்கிடையான அர்த்தங்களைத் தவறவிடக்கூடிய பொழுதுபோக்கு நோக்குடனான இலகு வாசிப்பு, இந்தக் குறுநாவலை புரிந்துகொள்ள உதவப் போவதில்லை.

இவை இந்த நாவலில் உள்ள பல நல்லம்சங்களில் ஒரு சில மட்டுமே!

இதேவேளை, வெறும் புகழ்ச்சி தரும் போதை மயக்கத்தை விரும்பாதவராய், காத்திரமான விமர்சனத்தால் பயனடையவேண்டும்

என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டவர் நண்பர் மெலிஞ்சி முத்தன் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். அந்த வகையில் இந்த நால் குறித்த சில குறைபாடுகளையும் இங்கு அவரது கவனத்திற்குக் கொண்டுவரத் தயங்குவேனாயின் சமநிலைத் தன்மை கொண்ட எனது ஆய்வுப் பணியிலிருந்து நான் தவறியவனாகிவிடுவேன்.

முதலாவதாக, எந்த ஒரு கலைப்படைப்பும் அதன் காலத்தைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பது ஆய்வாளர்களின் பொதுவான எதிர்பார்ப்பு. அத்துடன் அப்படைப்புக்களில் அக்காலத்துக்குரிய பிரச்சினைகள், அவைசார் சம்பவங்கள் மற்றும் அவற்றினால் பாதிக்கப்படும் மக்களின் துயரங்கள் என்பனவும் அதில் இடம்பெறுதல் வேண்டும் என்பதுவும் அத்தகைய ஒர் எதிர்பார்ப்புத்தான்! அதேவேளை எல்லா வகையான சமூக அமைப்பிலும் தலைதூக்கும் சவால்களுக்கும், அந்திகளுக்கும், அடக்குமுறைகளுக்கும் எதிரான போர்க் குணமும் எழுச்சியும் ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் மேலெழுந்து பல்கிப் பெருகி, பயன் விளைவித்தும் வந்துள்ளன என்பதையும் நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். இந்தத் தர்க்கவியல் உண்மையின் அடிப்படையில் ஈழத் தமிழினத்தவர்களது வாழ்வியலின் மாற்றத்துக்கான அடிப்படை அம்சங்களைத் தன்னிலும் இந்தக் குறுநாவல் சுட்டிக்காட்டத் தவறி விட்டது.

இரண்டாவதாக, மெலிஞ்சி முத்தனின் ஆழ்மனத்தின் வெளிப் பாடாகக் கொள்ளப்படக்கூடிய ஒரு தரமான கலைப்படைப்பு இந்த “வேருலகு” என்ற குறுநாவல். இது தரமான வாக்கனின் ஆழ்மனத்துடன் உரையாடக்கூடியது. அந்த வகையில் இது ஒரு வெற்றிகரமான படைப்பு என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. ஆனால் புறமனதையும், வெறும் தர்க்கீக்த்தையும் மட்டுமே ஒரு படைப்பை நோக்கித் திறந்து கைக்கும் ஒரு சாதாரண வாசக்கன இந்த “வேருலகு” சென்றடையுமா? மொழியைத் தட்டையான ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்ட ஒரு கருவியாக அல்லாமல், பல பரிமாணங்களைக் கொண்ட ஒர் ஊடகமாக உபயோகப்படுத்தி யிருக்கும் இந்தப் புதிய முயற்சி, ஒரு சராசரி வாசக்கனத் திருப்திப்படுத்துமா? போன்ற அச்சங் கலந்த வினாக்கள் என் மனதில்

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

எழுவதையும் என்னால் தடுக்க முடியவில்லை.

அடுத்து, சொற்சிக்கனத்தை வேண்டிநிற்கும் கவிதையமைப்பில் இக்கதை எழுதப்பட்டமையாலும், இது ஒரு குறுநாவல் என்பதாலும் இதில் வரும் கண்மணி மாமி, சசியக்கா, சந்தியாக் கிழவர் போன்ற சில முக்கியமான பாத்திரங்களின் குண இயல்புகளைச் சரிவர சித்திரிக்கும் வகையில் அவற்றின் பாத்திரப் பண்புகள் மேலும் வளர்த்தெடுத்துக் கப்படாமை ஒருவித போதாமைக் குறைபாட்டை தோற்றுவிக்கின்றதோ என என்னத் தோன்றுகின்றது.

இருந்தபோதிலும், ஈழத்துப் புலம்பெயர் தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் “வேருலகம்” ஒரு புதிய பாய்ச்சலை நிகழ்த்தியிருக்கின்றது என்பதே எனது ஒட்டுமொத்தமான கணிப்பீரு. வன்னிப் பிரதேச மன்வாசனை நாவல்களென்று பாலமனோகரனின் “நிலக்கினி”, மூல்கலமணியின் “மல்லிகைவனம்”, தாமரைச்செல்வியின் “சுமைகள்” என்பன விதந்து பேசப்பட்டு வருவன. அவற்றுள் முன்வரிசையில் இடம்பெறுவதற்கான சகல தகுதியும் கொண்டது இந்த வேருலகம் என்பது எனது கருத்து. புலம்பெயர் நாவல்களில் ஷோபாசக்தியின் “கொரில்லா” ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும் சலசலப்பையும் போன்று, பலராலும் விதந்து பேசப்படுவதற்கான நல்ல பல தகைமைகளைக்கொண்ட ஒரு புதிய முயற்சி இந்த “வேருலகம்”. எனது தீர்மானத்திற்குத் துணையாக, மேலும் ஒரு விடயத்தை இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

பலவருடங்களுக்கு முன்னர் இலங்கைக்குச் சென்றிருந்த கி. வா. ஜெகநாதன் “எழுத்துப் படைப்புகளுக்கு அடிக் குறிப்பு வேண்டும்” என்று சொன்னாராம். அவரைப் பின்தொடர்ந்து அங்கு சென்றிருந்த பகீரதன் “எழுத்துப் படைப்புக்கள் 50 வருடங்கள் பின்தங்கி நிற்கின்றன” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிப் போனாராம். சில வருடங்களுக்கு முன்னர் புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழரின் “பனியும் பனையும்” சிறுகதைத் தொகுதியைப் பார்த்த சுஜாதா “ஒருவித புனைவுத் தமிழில் எழுதியிருக்காங்களே! புரிஞ்சிக்கக் கூட்டமாயிருக்கே” என்று சொல்லிக் கவலைப்பட்டாராம்.

இவ்வாறாக தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் ஈழத்துப் பகடப்புகள் பற்றி ஒரு மலினமான எண்ணைம் நிலவிவரும் நிலையில், மெலிஞ்சி முத்தனின் இந்த “வேருலகு” நூல்க்கு முன்னுரை வழங்கியுள்ள இன்றைய தமிழ் நாட்டு முன்னணி எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான எஸ். ராமகிருஷ்ணன் இப்படி எழுதியிருக்கின்றார் –

“கவிதையைப் போலப் படிமங்களும் உருவகங்களும் நிரம்பிய அற்புதமான உரைநடை அவருடையது. கனவுகளின் வழியே அவர் சொல்லும் கதை, யுத்தம் உருவாக்கிய மனிதனைப் பற்றிய உண்மையான வெளிப்பாடு நம்பிக்கை தரும் புதிய பகடப்பாளியாக, உரைநடையில் புதிய பாய்ச்சலையும் கவித்துவத்தையும் உருவாக்கும் மெலிஞ்சி முத்தனிடமிருந்து இன்னும் நிறைய கதைகளும் கவிதைகளும் வரவேண்டும். அவரது புதிய எழுத்து அதற்கான தனித்துவத்தையும் நம்பிக்கையையும் நிறையவே தருகிறது” என நம்பிக்கை தெரிவித் திருக்கின்றமை மனதுக்குத் திருப்தி அளிக்கிறது!

விமர்சனம் என்ற பெயரில் கதையைக் கூறி, படிப்போரின் ஆர்வத்தைக் கெடுக்க நான் விரும்பவில்லை. பதிலாக, உங்கள் ஆர்வத்தைத் தூண்டி, இதனைப் படிக்க ஊக்கப்படுத்த வேண்டும் என்பதுவே எனது நோக்கம். அப்பணியை ஓரளவுக்காவது செய்து முடித்திருக்கிறேன் என்ற திருப்தியுடன், முடிவாக –

ஓருக்காலிழந்து, மறுகாலுடன் மட்டுமே தத்தித் தத்தி இரை தேடிக்கொண்டிருந்த, பாவம், அந்த ஒர்க்கறப் புறாவின் கதையைக் கேட்ட பின்னர் – நீண்ட பெருமுச்சுடன் யூஜீன் சொல்லிவைத்த – ஒரு மணிக் கவிதையொத்த – அந்த நம்பிக்கையூட்டும் வரிகளையே நினைவுட்டிச் செல்ல விரும்புகிறேன்.

“நாடிழந்து,
அலைந்து களைத்த,
எழுத் தழிழுரின் கால்களாகவே,
உனது கனவின் கால்களை,
நான் காண்கின்றேன்.

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

மறுபடி

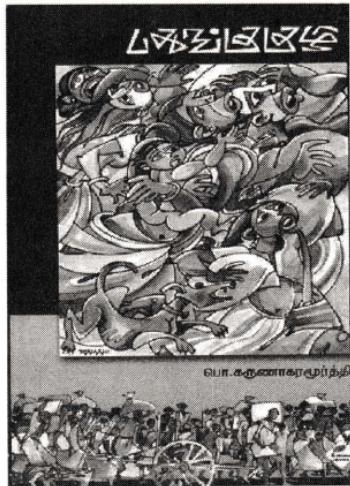
அந்தப் புறாவை நீ கண்டால்,
“உனக்கும் சிறுகள் உண்டு”
என்று அதனிடம் சொல்லிவிடு!

“வேருலகு” - கணடாவில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டபோது, ஆற்றிய உரையின் எழுத்துருவம்.

“வைகறை” - மார்ச் 26, 2010 இதழிலும்,

“ஜீவநதி” - மூன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலரிலும் பிரச்சரமானது.

கருணாகரமுற்தியின்
பதுமி ரதை
 (சிறுகதைகள்)

“இட்டமுடன் எம் தலையில், இன்னபடி என்றெழுதி விட்ட சிவன் செத்துவிட்டான்.”

“எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாவான்” என்ற கூற்றுக்கிணங்க, அறிவு புகட்டிய ஆசான்களை, ஆயுள் உள்ளவும் நன்றியோடு நினைவுக்கும் நல்லவர்களும் உள்ளார்கள். ஏற உதவிய ஏணியை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல், எட்டி உதைப்பவர்களும் உள்ளார்கள். கண்ட இடங்களில் “சேர்” என்று சிலர் விழிப்பார்கள். இன்னும் சிலர் மாஸ்ரர் என்பார்கள். வேறுசிலர் வாத்தியார் என்பார்கள். காணாவிடங்களில் வாத்தி என்றும் சட்டம்பி என்றும் - வாஞ்சலை மிகைப்படின் - கெட்ட கெட்ட வார்த்தை கொண்ட பட்டங்கள் சொல்லியும் சிலர் வகச பாடுவார்கள்.

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

நன்பர் கருணாகரமூர்த்தியோ தமது ஆதரவமும் ஆசானும் நன்பருமாகிய அதிபர் திரு. பொ. கனகசபாபதி அவர்களுக்கு இந்த ஆக்கங்களைச் சமர்ப்பணம் செய்து, அவரை மட்டுமன்றித் தம்மையும் பெருமைப் படுத்திக்கொண்டுள்ளார். இச்சோபிதமானது அதிபரது முகத்தில் மட்டுமன்றி, ஊரில் சோக்கட்டி தூக்கியதால் - சோக்கட்டி தூக்கியதால் மட்டுமே - அதிபரது சொந்தக்காரனான எனது முகத்திலும் புதுவித சோபையை ஏற்படுத்துகின்றது, ஒருவித நம்பிக்கையுடன்!

நேர்க்கையான, ஆக்கபூர்மான விமர்சனங்களால் - இங்கு பெயர் சொல்ல விரும்பாத - சில நட்புக்களை நான் இழந்திருக்கிறேன், ஆரோக்கியமான விமர்சனத்தால் காப்பாற்றப்படுவதை விட, ஆரவாரம் மிக்க வெறும் புகழ்ச்சியினால் அழிந்துபோவதையே நாம் பெரிதும் விரும்புகிறோம் என்பதற்கு அடையாளமாக! அதேவேளை நேரிய, கூரிய விமர்சனங்களால் சில நல்ல புதிய நட்புக்களைப் பெற்றும் இருக்கின்றேன். கடந்த வருடம் ஜேர்மனியிலிருந்து கண்டா வந்திருந்த நன்பர் கருணாகரமூர்த்தியின் “கூடு கலைதல்” சிறுக்கதைத் தொகுதியை நான் விமர்சனம் செய்திருந்தேன். இப்போது மீண்டும் வந்திருக்கும் நன்பர், தமது “பதுங்கு குழி” சிறுக்கதைத் தொகுதியையும் நான்தான் விமர்சிக்க வேண்டும் என்று விடாப்பிடியாகக் கேட்டுக்கொண்டார், விமர்சனத்தால் நமது நட்பு இன்னமும் நஷ்டேறிச் செத்துப்போய்விட வில்லை என்பதற்கு ஆதாரமாக!

இலக்கியம் மனித வாழ்க்கையை உள்ளது உள்ளவாறே படம் பிடித்துக்காட்டும் ஓர் ஊடகம் அல்ல. வாழ்க்கையை எந்தவொரு ஊடகத்தாலும் உள்ளவாறு படம் பிடித்துக் காட்ட முடியாது. பதிலாக வாழ்க்கையை மறு அமைப்புச்செய்து, செம்மைசெய்து, பிரதிபலிக்கும் பணியையே இலக்கியம் செய்கின்றது. இந்த இலக்கியத்தின் நவீனகால வடிவங்களில் ஒன்றுதான் சிறுக்கதை. 2000 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட செழுமையான பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட தமிழ்க் கவிதையோடு ஒப்பிடும்போது, தமிழ்ச் சிறுக்கதைக்கு இன்னமும் 100 வயதுக்கூட ஆகவில்லை. ஆயினும் அந்தக் குறுகிய கால எல்லைக்குள் தமிழ்ச் சிறுக்கதை குறிப்பிடத்தக்க அளவில் படிப்படியான, பரிணாம வளர்ச்சியை

எய்தியுள்ளது என்பதற்கு நண்பர் கருணாகரமுர்த்தியின் “பதுங்கு குழி” ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு!

சிறந்த கலை இலக்கியப் படைப்பொன்றின் பிரதான அம்சங்களை உள்ளடக்கியதாக, அதனை ஒத்த புதிய படைப்புக்கள் அமையவேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுதல் மரபு. ஆனால் எந்த ஒரு கலை இலக்கியப் படைப்பையும் இவ்வாறுதான் இருக்கவேண்டும் என்று வரையறுக்க முடியாது. சிறுகதைக்கும் இச்சித்தாந்தம் பொருந்தும். சிறிய கதைதான் சிறுகதை எனச் சலபமாகக் கூறிவிட முடிகின்றபோதிலும், அளவு அல்லது நீளம் அல்லது பருமன் என்ற ஒரே உரைகல்லை கைத்துச் சிறுகதைக்கு வரைவிலக்கணம் வகுப்பது தவறு.

சிறுகதை என்பது சிறியதாகவும் இருக்கத் தேவையில்லை; அதில் கதையும் கட்டாயமாக இருக்கத்தான் வேண்டுமென்றில்லை. உருவத்தில் சிறியதோ பெரியதோ, ஒருமைப்பட்ட ஓர் உணர்வைக் காட்டுகின்ற, உரைநடையில் எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு கதையைச் சிறுகதை எனலாம். Short story is a love affair and a novel is marriage என்று சமகால அமெரிக்க எழுத்தாளர் Lorrie Moore எதனைக் கருத்தில் கொண்டு கூறியிருப்பார் என்பது ஊகிக்கக் கூடியதுதான். இந்த Short story, novel, love, marriage ஆகிய நான்கும் இந்நாட்களில் ஒருசில மனித்துளி களையோ அல்லது நீண்ட பல வருடங்களையோ எல்லைகளாகக் கொண்டிருக்கலாம் என்ற நடைமுறை உண்மையையும் நாமறிவோம்.

11 சிறுகதைகளைக் கொண்ட இந்தத் தொகுதியில், வசதி கருதி ஏற்கனவே வகுக்கப்பட்ட சிறுகதை வரம்புக்குள் அடங்கும் கதைகளும் – அடங்க மறுக்கும் கதைகளும் ஒருங்கே இடம்பெற்றுள்ளன. பின்னைய வகைக்கு “அந்தி மயங்க முன்னான பொழுதுகள்”, “சூரியனிலிருந்து வந்தவர்கள்”, “பதுங்கு குழி”, “முட்டாப் பசங்கள்ல காந்தியும் ஜின்னாவும்” ஆகிய கதைகளை உதாரணங்களாகச் சொல்லலாம்.

“ஒரு சிறுகதையை நகர்த்திச் செல்லும்போது, தேவையற்ற எதையும் அதிலிருந்து அகற்றிவிட வேண்டும்” என்று சிறுகதைக்கு இலக்கணம் வகுத்த எட்கா அலன்போ கூறியுள்ளார். ஆனாலும் சிறுகதை இலக்கியத்தின் பரிணாம வளர்ச்சிப் போக்கினை ஒட்டி,

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

சிக்கனமாகச் சொல்ல வேண்டும் என்ற அவரது பரிந்துரையையும் மீறி, இக்காலச் சிறுகதையாசிரியர்கள் புதிய உத்திகளைக் கையாண்டு, விதம் விதமான வடிவங்களை அமைத்து, புதுமையான சிறுகதைகளை ஆக்கி, தமது ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். அதில் பலர் வெற்றியும் பெறுகிறார்கள். அந்தவகையில் மேற்சொன்ன சிறுகதை வரம்புக்குள் அடங்காத 4 கதைகளையும் இத்தொகுதியில் உள்ளடக்கி இருக்கும் நன்பர் கருணாகரமுற்றியும், தமது துணிகர முயற்சியில் வெற்றி பெற்றுள்ளார் என்றே கூறுவேண்டும்.

தத்தமக்கு நாட்டம் உள்ள துறைகளில் தம்மை மறந்து ஈடுபட்டலையும் கணவர்கள் இருவரையும், அவர்களது அன்புக்காகவும் அரவகணப்புக்காகவும் ஏங்கும் மகனவியர் இருவரையும் “அந்தி மயங்க முன்னான பொழுதுகள்”, மற்றும் “கவிஞரின் மகனவி” ஆகிய கதைகளிலும் - ணாபக சக்தியை இழந்த நன்பனொருவனை “சிநேகிதனைத் தொலைத்தவன்” என்ற கதையிலும், அதே ணாபக சக்தியை இழந்த ஒரு தாயை “நல்லாக் கேட்டுத்தான் என்னசெய்யப் போகிறேன்?” என்ற கதையிலும் ஈழப் போரின் அவலங்களையும், துன்ப துயரங்களையும் “சூரியனிலிருந்து வந்தவர்கள்” மற்றும் “பதுங்கு குழி” ஆகிய கதைகளிலும் - புலம்பெயர் வாழ்வு கற்றுத்தந்த புதுவித பாடங்களை “எல்லைகள் அற்ற உலகம்” மற்றும் “முட்டப்பாஸ்” ஆகிய கதைகளிலும் - கஞ்சத்தனம் மிகுந்த இரு கதை மாந்தரை “ஒரு கஞ்சவுடன் உல்லாசப் பயணம் போதல்” மற்றும் “முட்டாப் பசங்கள்லா காந்தியும் ஜின்னாவும்” கதைகளிலும் தரிசிக்கலாம்.

இவ்வாறாகச் சில பொதுப் பண்புகளின் அடிப்படையில் இந்தத் தொகுதியிலுள்ள 11 கதைகளையும் 5 சோடிகளாகப் பின்னைக்கின்ற போது, “அபேதும்” என்ற கதை மட்டும் அனாதரவாகப் பேதப்பட்டு நிற்கின்றது. ஆனால் கூர்ந்து அவதானித்தால் இந்தக் கதையும் இரண்டு வெவ்வேறு கதைகளைக் கொண்ட ஒரு “சோடிக்கதை” என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எஃகோவாரு இனைய உலாவல் நிலையத்தில் காத்துக்கிடந்து, கைக்காகசக் கொடுத்து உலாவி, முகந்தெரியாத ஒருத்தியிடம் தன் பாலியல் தாபங்களை வக்கிரமாகப் பகிர அலையும்

ஒரு விசில் மறவனின் கதை ஒன்று. ஆண்டுக் கணக்காகப் பல கலாசாலைகளின் கதிரைகளைத் தேய்த்து, முனைந்து, முனைவர் பட்டங்கள் வாங்கி ஜிரோப்பா வரை வந்திருந்த ஒரு பிரகிருதியின் கண்ணியத்தின் கதை மற்றது. பாலியல் வக்கிரங்களின் அடிப்படையில் இவ் விருவரையும் பலவந்தமாக இணைத்து முடிச்சுப் போட முனைந்திருக்கும் ஆசிரியர், இரண்டு கதைகளையும் - குறிப்பாக Chat Roomில் சரசமாகும் அந்த விசில் மறவனின் கதையை அழகுபடுத்தி விருத்திசெய்து தந்திருப்பாரே ஆயின், இரண்டு நல்ல கதைகளைப் படிக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருப்போம்.

“முட்டாப் பசங்கள் காந்தியும் ஜின்னாவும்” கதையில் வரும் நஸீர் நானாவிடமும், “ஒரு கஞ்சலுடன் உல்லாசப் பயணம் போதல்” கதையில் வரும் ஜொஹரானாவிடமும் காணப்படும் கஞ்சத்தனம் நகைப்புக்குரியது. பல இடங்களில் சிரிக்கவும் செய்தோம். ஆனால் கவத்தியர் நஸீரின் நடத்தைகளைப் பார்த்து வாய்விட்டுச் சிரித்தது போன்று, ஜொஹரானாவைப் பார்த்து ஏனோ சிரிக்க முடியவில்லை. அவளது நடத்தைகளுக்குக் காரணமாயிருக்கக்கூடிய உளவியல் பின்னணி காட்டப்படாத காரணத்தால்தான், அவளைப் பார்த்துச் சிரிக்க முடியவில்லை போலும்! அனுநாபம்தான் மேலெழுகின்றது!

போரின் அவலத்தை விலாவாரியாகச் சொல்லும் “பதுங்கு குழி” எனும் சிறுகதையில் “இட்டமுடன் எம் தலையில், இன்னபடி என்றெழுதி விட்ட சிவன் செத்துவிட்டான்” என்று கடவுளைச் சபித்துக் கண்ணீர்வடிக்கும் மக்களின் துயரம் பாரமாக நெஞ்சை அமுத்துகிறது. ஆனாலும் ஒரே தன்மையுடைய நீண்ட விவரணங்களும், நேரடி அனுபவமின்மையின் இயல்பறுந்த வெளிப்பாடும் இடையிடையே அலுப்புட்டுவதாய் இருந்தன. த. அகிலனின் “மரணத்தின் வாசனை” ஏற்படுத்திய “மனப் பதகளிப்பை” கருணாகரமுர்த்தியின் “பதுங்கு குழி” எற்படுத்தத் தவறிவிட்டது - அடிப்படவனதும் அடிப்படவதைப் பார்த்தவனதும் அவதி வேறுபாடு போல், டானியலதும் கணேசலிங்கனதும் சாதியக் கதைகளுக்கிடையிலான அனுபவ வேறுபாடு போல.

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

ஆயினும், இவ்வாறான சில அவதானிப்புகளுக்கு மத்தியிலும், படித்து முடித்த போது, என்னை அறியாமலே எனக்குள் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்திய, பல நல்ல கதைகளைக் கொண்ட ஒரு நூல்தான் இந்தப் “பதுங்கு குழி.”

ஒரு படைப்பின் உருவம், உள்ளடக்கம், உத்திகள், மொழிநடை என்பவற்றுடன், வாழ்க்கை பற்றிய படைப்பாளியின் கண்ணோட்டம், அனுபவம், கற்பனைவளம், படைப்பாற்றல், படைப்பு மூலமாக உணர்த்த முயலும் செய்தி என்பவற்றின் சீரான ஒருங்கிணைவுதான் அப்படைப்பின் தரத்தை நிர்ணயிக்கின்றது என்பது இலக்கிய அனுபவஸ்தவர்களது முடிபு. இந்தத் தொகுதியில் உள்ள கதைகள் பலவும் இத்தகைய படைப்பம்சங்களது ஒருங்கிணைவின் வெளிப்பாடுகளாக இருக்கின்றமை ஒரு சிறப்பம்சம். அதுவே இக்கதைகளின் வெற்றிக்கான காரணமும் கூட.

மேலாக, இக்கதைகளைப் படைத்திருக்கும் நன்பர் கருணாகர மூர்த்தியின் ஆளுமையையும், அறிவுத் திறனையும், அவதானிக்கும் ஆற்றலையும், வாழ்க்கை பற்றிய நேர்த்தியான கண்ணோட்டத்தையும் அடையாளம் காட்டும் பணியையும் இன்னால் சிறப்புறச் செய்திருக்கின்றது. இசை, இயற்கை, இலக்கியம், சினிமா, அரசியல், ஆன்மீகம், தத்துவம், தமிழ்மொழி, நாட்டு வைத்தியம், மூலிகை போன்ற பல்வேறு துறைகளில் தமிழ்மிடமிருக்கும் அறிவையும் அனுபவத்தையும் அவர் நன்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். அது இந்நாலுக்கு பெறுமதியையும் பன்முகப் பயன்பாட்டையும் வழங்கியிருக்கிறது.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் உண்மை முகத்தை இனம் காணாதவனாக இலக்கியம், புத்தகம், நாவல், சினிமா, சங்கீதம் என, சதா கனவுலகில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த தருணம், “சில கனவுகள் காணமட்டும் சுகம்” என்ற உண்மை உணர்த்தப்பட்ட பின்னரும் கனவை விதைக்கவே அவாவெறும் கலாதரஙும் - யத்தும் ஏற்படுத்திய அதிர்ச்சியினால் தன்னை மறந்து, தன்னிலை குலைந்து, தனது கல்லூரிக்கால நன்பனையே அடையாளம் காணமுடியாதளவுக்கு ஞாபக சக்தியைப் பறிகொடுத்த பரிதாப நிலையில் வாழும் பாலச்சந்திரனும் - எல்லார்க்கும் எல்லாம்

உரித்தான இவ்வுலகில், எல்லார்க்கும் எல்லா உரிமைகளும் உண்டு என்பதை நினைவுறுத்தியதோடு, “தடையேதுமற்ற தரணியொன்று படைப்போம்” என உறுதிகூறிச் செல்லும் அந்த ஜேர்மன் வாலிபனும் - மனைவி இன்னொருத்தனோடு ஒடிப்போன பின்னரும் - வாழ்புலத்தில் இதெல்லாம் இயல்பாகிவிட்டதென்று - மரபுக் கண்ணாடிகளைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு உலகத்தைச் சாவதானமாகப் பார்க்கும் மனப் பக்குவம்பெற்ற ஆனந்தசிவனும் - தனது மன்னில் பிறந்தவன் பிறிதோரு நாட்டில் வைத்துத் தன்னைக் கொடுரமாகத் தாக்கிய வன்மத்தை, அவலத்தை, தன்வீட்டு நாய் தன்மேல் பாய்ந்து பிருங்கும் மௌனகத்தை தாங்கிச் சகித்த நாட்டு வைத்தியர் நல்லிரும் - மனதில் ஆழப் பதிந்துவிட்ட உயிருள்ள பாத்திரங்கள்.

சொன்ன கருத்துக்காகக் காணாமற்போய், அடித்து முறித்த வாழ்வையீப் போல, முனைக் கடற்கரையில், தலை சரிந்து, நெடுத்த உடல்மடிய விழுந்து, செத்துப்போய்க் கிடந்த காசிக்காக மனம் ஊழமயாய் அழுதபோது - அறிவுஜீவிகள், கல்விமான்கள், கலைஞர்கள், சிந்தனையாளர்களெல்லாம் அந்திகளுக்கெதிரான விமர்சனங்களற்ற மௌனிகளாக, தம்மேல் தினிக்கப்பட்பட்ட எதேச்சாதிகாரத்தை எதிர்க்காது, அதிகாரத்துடன் இணங்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தபோது, அச்சமின்றி அதர்மங்களை விமர்சித்தமைக்காகக் கொல்லப்பட்ட காசிக்காக மனம் அவதிப்பட்ட போது - இடையறாத போர்ச் சூழலில் வாழ்வின் அர்த்தம் சிதைந்து போகவே, மேதையாகவும் மனம் பேதவித்தவனாகவும் ஏககாலத்தில் காட்சி தந்து, உண்மைக்காகக் குரல்கொடுத்ததால், சர்வாதிகாரத்தின் கொடுங்கைகளால் சாக்ஷிக்கப் பட்ட காசிக்காக மனம் கண்ணீருக்குத்தபோது - இன்னும் சில காசிகள் வருகிறார்கள்! மேலும் பல காசிகள் வருவார்கள்! அட, உலகம் முழுவதும் தான் எத்தனை காசிகள்! எனக்கூறி நம்பிக்கையை விதைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

காசியைத் தரிசிக்கவாவது கட்டாயம் இந்தக் கதைகளைப் படிக்க வேண்டும்!

வாசிப்புப் பரப்புவெளி அபரிமிதமாக வளர்ச்சியடைந்துவிட்ட இன்றைய தொழில்நுட்ப யுகத்தில், சுகவபடச் சொல்லப்படும் எழுத்துக்களே பெறிதும் விரும்பப்படுகின்றன. சுகவபடச் சொல்வதற்கு மொழி நடையழகும் நகைச்சுக்கையும் அவசியம். நடையழகு என்பது வெறும் மொழியாற்றல்ல. வெளியுலகையும் அகவுலகையும் கூர்ந்து நோக்கி, மொழியிலான சித்திரங்கள் ஊடாகத் துல்லியமாகச் சொல்வதையே அது குறிக்கும்.

நகைச்சுக்கை என்பது அன்றாட வாழ்க்கையில் நிகழும் அபத்தங்களைச் சுட்டிச் சிரிக்க வைப்பதைக் குறிக்கும். சுய எள்ளவுடன்கூடிய அங்கதம் பக்தி இலக்கிய காலம் தவிர்ந்த ஏனைய எல்லாத் தமிழ் இலக்கிய காலங்களிலும் வேரோடியிருந்த ஒரு பண்பாகும். புதுமைப்பித்தன், அசோகமித்திரன், சுந்தரராமசாமி, கி. ராஜநாராயணன் ஆகியோர் நடையழகையும் அங்கதத்தையும் சரிவரப் பயன்படுத்திய நவீன தமிழிலக்கியப் படைப்பாளிகள். இவ்வழிவந்த ஈழத்துப் படைப்பாளிகளான எஸ்பொ, அ. முத்துவிங்கம் ஆகியோரின் வரிசையில் இடம்பெறுபவர் கருணாகரமூர்த்தி என்பதற்கு பதுங்குழியும் ஒரு தகுந்த சாட்சி. உலகளாவிய இலக்கியங்களில் மொழிநடையழகும் அங்கதமும் முக்கிய சுகவகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள நிலையில், அவற்றை உள்ளடக்கியிருக்கும் பல சிறுக்கதைகளைக் கொண்ட இந்த நூலின் பெறுமதியும் பயன்பாடும் உணர்க்கூடியதே.

இன்றைய ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் தட்டையானது என்றும், ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்டதென்றும், போர் முடிந்துவிட்டதால் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுக்கு எழுதுபொருள் இல்லை என்றும், புலம்பெயர் இலக்கியம் தேங்கிவிட்டதென்றும் முன்கைக்கப்படும் குற்றச் சாட்டை நிராகரிக்கவல்ல சுகல தகுதிகளையும் தன்னகத்தே கொண்ட தொகுதி “பதுங்குழி” எனத் துணிந்து கூறலாம்.

அற்புதமான ஒரு கதைசொல்லியான நன்பர் கருணாகரமூர்த்தி, நிறைய எழுத வேண்டும். அவர் என்றும் விதைத்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும் - விதைகள் முனைப்பதும், உழுப்பதும், விழும் மன்னைப் பொறுத்த விஷயம் என்ற புரிதலுடன்!

“பதுங்குழி” - கணடாவில் (24-06-2011) அறிமுகம் செய்யப்பட்டபோது, ஆற்றிய உரையின் எழுத்துருவம்.

சேரனின்
What If the Rain Fails
(நூடகம்)

“எழுத்தில் எப்போது மழை விழும் என்பதைத் தீர்க்கமாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் கணடிய குடிவரவுத் தினணக்கள் அதிகாரிகள், எழுத்து மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்டு வரும் இன்னல்களின் அடிமுடி தெரியாதவர்கள் போலப் பாவனை செய்கிறார்களே!”

நான்கு மனிக் காட்சிக்கென்று அரங்கினுள் முதலில் அனுமதிக்கப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன். நடுப்பகுதியில் வசதியான இருக்கை ஒன்றைப் பிடிக்கும் நோக்குடன் விரைகின்றேன். பார்தவ யாளர்களுக்கான இருக்கைகளின் முதல் வரிதசையை அண்டி, மேடையின் முற்பகுதியில் குறுக்காக குரும்பசிட்டி இராசரத்தினாம் நிற்கின்றார். புன்மறுவவுடன் அவரைக் கடந்து செல்கிறேன். முகமனுக்கு ஒருசிறு பதில் முறுவல் தன்னிலும் அவரிடமிருந்து கிடைக்காத ஏமாற்றத்துடன் படியேறிச் சென்று இருக்கையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

ஓமதையில் கனடிய தேசியக் கொடி காணப்படுகிறது. நயாகரா நீரவீழ்ச்சி, ஒன்றாறியோ கடலேரி, சீனன் கோபுரம் போன்ற சின்னங்கள் உட்பட, கனடாவின் ஆழகினைச் சித்திரிக்கும் காட்சிப் படங்கள் பல, திரையில் மாறி மாறித் தோன்றி மறைந்துகொண்டிருந்தன. கனடிய இயற்கைச் சூழலை மனதில் மீள் வலியுறுத்திக்கொள்ள உதவும் வகை யிலான ஒலிச் சிதறல்கள் மெதுவாக மண்டபத்தினுள் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

பார்வையாளர்கள் இருக்கக்களை நிரப்பிக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில், முன் மேடையில் நின்றுகொண்டிருந்த அவரை மீண்டும் அவதானிக்கின் றேன். இயல் புக்கொவ்வாத வகையில் “சூற்” அணிந்திருக்கும் அவர், பத்திரங்கள் பலவற்றைக் கொண்ட ஃபைல் ஒன்றைத் தாங்கி நிற்கும் சிறிய மேசை ஒன்றுக்கு அருகாக, கைகளைப் பின்னால் கட்டியவாறு, சலனம் ஏதுமற்றவராய், வருவோர் போவோரைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றார்.

சில நிமிடங்கள் அப்படியே கரைகின்றன.

அந்நியப்பட்டு நிற்பவர் போல, முக இறுக்கத்துடன் காணப்படும் அவர்மீது பொட்டொளி பாய்ச்சப்படுகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து கனடிய குடிவரவுத்துறையைச் சேர்ந்த பெண் அதிகாரி ஒருவரது குரல் ஒலிக்கின்றது.

“எல்லா இடங்களிலும் இரத்தம் காணப்பட்டதாக உனது வாக்குமூலத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கும் நீ, இரத்தத்தைக் காணவில்லை என இப்போது கூறுகின்றாய். நீ உண்மையில் இரத்தத்தைக் காணவே இல்லையா?”

அதிகாரி குறுக்கு விசாரணை செய்கிறார்.

முதலில் தாம் இரத்தத்தைக் கண்டதாகவும் பின்னர் காண வில்லை என்றும் முன்பின் முரணாகப் பதில் கூறும் அவர், ஒருவேளை இரத்தத்தைப் பார்க்கத் தாம் மறுத்திருக்கக் கூடியும் என்றும், இரத்தக் காட்சியைத் தம்மால் இரசிக்க முடியாது என்றும் அது பற்றிச் சிந்திப்பது தம்மை நோயாளி ஆக்குகின்றது என்றும் சொல்லி அழுகின்றார்.

மண்டபம் உறைந்து போகின்றது!

“ஓரு துளி இரத்தத்தைத் தன்னிலும் நீ காணவில்லையா?” என்று அதிகாரி தூருவித் தூருவிக் கேட்கின்றார்.

“இல்லை” என மீண்டும் மறுதலிக்கும் அவர், “சிலவேளை மழை கழுவிக்கொண்டு போயிருக்கக்கூடும்” என்று தடுமாற்றத்துடன் வழங்கிய பதிலுடன், நாடகம் சூழபிடிக்கின்றது!

பார்வையாளரை உள்ளே அனுமதிக்கத் துவங்கிய கையோடு நாடகமும் ஆரம்பமாகிவிட்டது என்பதையும் முன் மேடையில் நின்று கொண்டிருந்தவர், கண்டாவில் அகதிநிலை கோரி, விசாரணைக்காகக் காத்திருக்கும் கதிரிப்பின்களை கதிர்காமத்தமிடி என்ற ஈழத் தமிழன் தான் என்பதையும் உணர அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை!

கறுப்பு ஜோலை இனப்படுகொலை நடவடிக்கைகளை நினைவுசூருமுகமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளின் ஓர் அங்கமாக, “What If The Rain Fails” என்ற இந்த ஆங்கில நாடகம் 2008 ஜோலை மாதம் 26ஆம் நாள் சனிக்கிழமை கண்டா, ரொறொன்றோ நகரிலுள்ள Young Centre for the Performing Arts நாடக அரங்கில் மேடையேற்றப்பட்டது. பிற்பகல் 1, 4, 6 மணிக் காட்சிகள் என ஒரே நாளில் 3 காட்சிகள் இடம்பெற்றன.

சமகாலக் கவிதையுலகில் புகழ்பெற்ற கவிஞர் சேரன் இந்த நாடகத்தை எழுதியிருக்கின்றார். 7 கவிதை நூல்களின் ஆசிரியரான இவர் எழுதிய பல தமிழ் நாடகங்கள் இலங்கை, கண்டா, இங்கிலாந்து, பிரான்சு போன்ற நாடுகளில் மேடையேற்றப்பட்டுள்ள போதிலும், இதுவே இவரது முதலாவது ஆங்கில நாடகமாகும். இதனை நெறிப்படுத்தியிருக்கும் துவதி ஞானப்பிரகாசம், ஈழத்திலும் கண்டாவிலும் 15 வருடங்களுக்கு மேலாக நாடகத் துறையில் ஈடுபட்டு வருபவர். கடந்த 5 வருடங்களாக மனவெளி கலையாற்றுக் குழுவின் அரங்காடல் நாடக விழாக்களில் தொடர்ந்து இவர் நெறிப்படுத்தி வழங்கிய நாடகங்களுள், ஹரோல்டு பின்ரர், மறியோ :பிற்றி, இவான் ரேர்கனேவ், மறே வழிஸ்கல் போன்ற உலகப் பெயர்பெற்ற நாடகாசிரியர்களது நாடகங்களும் அடங்கும்.

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

இலங்கையில் கறுப்பு ஜோலை இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு 25 ஆண்டுகள் பூர்த்தியாகவிட்டன. அந்தச் சோக நிகழ்வுகளால் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். அதன் விளைவுகளையும் அவற்றால் எழுந்த அவைங்களையும் மிகப் பெருந் தொகையான தமிழ் மக்கள் இலங்கையிலும் வெளிநாடுகளிலும் இன்றுவரை தொடர்ந்து அனுபவித்து வருகின்றனர். இந்நிலையில் கறுப்பு ஜோலைப் படுகொலைகளின் கொலூரங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறக்கப்பட்டும், மறைக்கப்பட்டும் வரும் ஆபத்தும் கூடவே நிகழ்ந்து வருகின்றது.

கறுப்பு ஜோலையின் துயரங்களை மீண்டும் நினைவுட்டிக் கொள்வதற்கும், எமது புதிய தலைமுறையினர், வேற்றின மக்கள் போன்றோருக்குத் தெரியப்படுத்திக் கொள்வதற்குமென இந்த நாடகம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது ஓர் ஆங்கில நாடகம் என்பதனால் பெருந்தொகையான எங்கள் இளம் தலைமுறையைச் சேர்ந்தோரும் வேற்று இனத்தவர்களும் நாட்டின் பிரதான ஊடகங்களைச் சார்ந்தோரும் ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்வில் அன்று இடம்பெற்ற துயரமான சம்பவங்களின் தாக்கத்தைப் பற்றிய தெளிவை ஒரளாவுக்கேனும் பெற்றுக்கொள்ள இந்த நாடகம் உதவியிருக்கின்றது. ஈழத் தமிழரின் துயர்தோய்ந்த வாழ்வு பற்றிய கணிப்பை கணமற்ற நடையில் இந்த நாடகம் வெளிப்படுத்தி உதவியிருக்கின்றது.

இலங்கையில் சிங்கள இனவாதிகளால் தமிழ் மக்கள் எவ்வாறு கொடுமைக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறார்கள் என்பது இந்த நாடகத்தின் வழியாகக் காண்பிக்கப்படும் முதலாவது பிரதான விடயமாகும். சொந்த நாட்டில் உயிர்களையும் உறவுகளையும் உடமைகளையும் உரிமை களையும் பறிகொடுத்துவிட்டு, ஏதிலிகளாக வந்துநின்று அகதிநிலை கோரும் மக்களின் பிரச்சினைகளைக் கண்டிய குடிவரவுத் தினைக்களம் எவ்வளவு மேம்போக்காக நோக்கி, சிறுமைப்படுத்துகின்றது என்பது அடுத்தது. இச்செய்திகளை வெளிப்படுத்துவதற்கென நாடகாசிரியர் பேச்சு மொழியையும் கவிதை மொழியையும் நாடக மொழியையும் ஒருங்கே இதில் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார்.

ஒரு பொருளை உணர்த்துவதில் பேச்சு மொழிக்கில்லாத வலிமையை கவிதை மொழியும் கவிதை மொழிக்கில்லாத வலிமையை நாடக மொழியும் கொண்டிருக்கும். பேச்சு மொழி ஒரு செய்தியைச் செய்தியாகவே சொல்லும். அதில் சொல்ல வந்த செய்தி அனைத்தும் அடங்காமலும் போகலாம். கவிதை மொழி செய்தியை அழகாகச் சொல்வதோடு உணர்த்தியும் விருகின்றது. நாடக மொழியோ இவை இரண்டுக்கும் மேலாக அழகிய காட்சிப் படிமங்கள் ஊடாக, தூல வடிவில் கருத்துக்களை உணர்த்துகின்றது. இதனால்தான் நாடக மொழி, ஏனையவற்றைவிட வீரியம் மிக்கது என்பது மட்டுமன்றி, எந்த மொழி பேசுபவர்களுக்கும் இலகுவில் உண்மைகளைத் தெளிவாக்கியும் விடக்கூடியது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்த நாடகம் பார்வையாளரின் உணர்வையும் சிந்தனையையும் தூண்டும் வகையில் அவதானமாகத் தயாரிக்கப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்டிருக்கின்றது.

ஜூலை இனப் படுகொலையின்போது கொழும்பு நகர வீதிகளிலும் சிறைச்சாலைகளிலும் தமிழ் மக்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்செயல்களும் இம்கசக்களும் காடையர்களின் வெறியாட்டங்களும் பார்வையாளர்களது மனத்திரையில் கொண்டுவரப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியில் 13 இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டதன் பின்விளைவுகளாகப் பாடசாலைச் சிறுவர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்ட கொடுர சம்பவங்களும் “கூவிக்கு மாரடிக்கும்” இராணுவத்தினரின் இரக்கமற்ற அடக்குமுறைகளும் வான்குண்டுத் தாக்குதல்களும் தூப்பாக்கி சூட்டுச் சம்பவங்களும் இவற்றினால் மக்கள் அனுபவித்த அவலங்களின் துயரமான பக்கங்களும் பார்ப்போது நெஞ்சில் ஒங்கி உதைக்கும் வகையில் உருவகிக்கப்பட்டிருந்தன. மேடையில் தோன்றிய பாத்திரங்கள் கண்ணீர் சிந்தியபோதும் கதறி அழுதபோதும், கோபத்தில் கொதித் தெழுந்தபோதும் பார்வையாளர்களும் இதே உணர்வலைகளுக்குள் சிக்கித் தவித்தனர். இந்த வகையிலான வலிமை மிகுந்த, தாக்கத்தினை இதில் பயன்படுத்தப்பட்ட நாடகமொழியே ஏற்படுத்தியிருந்தது.

நல்ல நாடகம் ஒன்றுக்கு கவிதையும் சிறந்த ஆயுதம் தான் என்பதை சேரன், பஸில் பெர்னான்டோ, ஊர்வசி ஆகியோரது கவிதைகள்

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

நிருபித்தன. பொருத்தமான வகையில் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்த ரஞ்சகுமாரின் “கோசலை” என்ற சிறுகதையின் ஒரு பகுதியும் இந்த நாடகத்திற்கு வலுவுட்டியிருந்தது. தரமான நடிப்புடன் இதில் காணப்பட்ட நாடகத்தன்மையும் விறுவிறுப்பான சம்பவக் கோவைகளும் மேடை உத்திகளும் காட்சிப் படிமங்களும் கையாளப்பட்ட நடைமுறைகளும் பார்வையாளர்களது உணர்வையும் சிந்தனையையும் தீண்டின.

தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட துயரச் சம்பவங்களால் விளைந்த அனுபவங்களை மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து, தமது கருத்துக்களைக் கற்பனை கலந்த படிமங்களாக மிகுந்த கவித்துவத்துடன் கவிஞர் சேரன் இந்த நாடகத்தை எழுதி இருக்கின்றார். ஆயினும் அவரது எழுத்து வடிவம் அப்படியே நாடகமாக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறமுடியாது. இதன் இயக்குனரும் தமது படைப்பாற்றலைப் பயன்படுத்தி இதனை வலுவுள்ள ஒரு கலைப் படைப்பாக உருவாக்கியிருக்கின்றார். நவீன நாடகம் என்ற பெயரில் பொருத்தமற்ற உத்தி முறைகளைக் கையாள்வதால் பெரும்பாலான நாடகங்கள் பார்வையாளர்களின் பொறுமையைச் சோதிப்பனவாக அமைந்துவிடுவதுண்டு. அவ்வாறான குறைபாட்டுக்கு இடமில்லாத வகையில் அளவான, மிகப் பொருத்தமான, எளிகமயான உத்திகளைப் பயன்படுத்தி இயக்குனர் இந்த நாடகத்தை நகர்த்தி யிருக்கின்றார்.

நாடகத்தின் ஆரம்பத்தில் துடிப்புடன் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் மக்கள் குழு ஒன்றின் நுழேவே சோகத்துடன் அந்நியப்பட்டு நிற்கும் ஒரு மனிதன், தமிழ் மக்களைக் கொன்றோழிப்பதில் இராணுவத்தினர் ஒருபறம் வெறியுடனும் மறுபறம் மிகுந்த இரசனையுடனும் நிகழ்த்திய தாளாலய அகைவுகள், விசாரகணையின்போது அதிகாரியையும் அகதி விண்ணப்பதாரியையும் மேடையின் இருவேறு பகுதிகளில் உயர வித்தியாசத்தில் அமர்த்தப்பட்டிருந்தமை, யாழ்ப்பாணத்தவரின் தேசிய வாகனமாகக் கருதப்படும் சபிக்கிள் வண்டியை தள்ளிக்கொண்டு வந்த வாலிபன் ஒருவன், மகனைக் காணாது தவித்துக்கொண்டிருந்த தாயிடம் “அவன் இனித் திரும்பி வரமாட்டான்” என்ற சோகச் செய்தியைச் சொல்லாமல் சொல்லி ஒடி முறைந்தமை போன்ற பல குறியீடுகளும்

உத்திமுறைகளும் இந்த நாடகத்துக்கு வலுவுடியிருந்தன.

இதில் சுமார் பதினெந்து பேர் மேடையில் தோன்றி திருப்தி யாகவே நடித்திருக்கின்றனர். இவர்களுள் அநேகர் 83ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் ஈழத்திலும் கனடாவிலும் பிறந்தவர்கள் என்பது கவனிப்புக் குரியது! ஒரு சராசரி ஈழத்துத் தாயாக வந்த விமலேஸ்வரி விஸ்வ விங்கத்தின் நடிப்பு குறிப்பிடத் தக்கது. இதேபோன்று, குடிவரவுத்துறை அதிகாரியாகத் தோன்றிய ஷரீன் ஜக்கின் ஒரு கணேடியப் பெண்மனியாக இருந்தமை அவரது இயல்பான நடிப்புக்கு மெருஷட்டியது. இவை அதைத்திற்கும் சிகரம் வைத்தாற் போன்று, அகத்தியாக நடித்த குரும்பசிட்டி இராசரத்தினம் தமது பங்கினைச் சிறப்பாகச் செய்து முடித்திருந்தார். கறுப்பு ஜௌலை இன அழிப்பு நடவடிக்கையின்போது கொழும்பு நகரில் உயிர் தப்பிப்பிழைத்த இவர், உணர்வுகளை மொழியாலும் முகபாவத் தாலும் உடலசைவுகளாலும் கச்சிதமாக வெளிப்படுத்தி, பார்வையாளர்களைப் பரவசப்படுத்தினார். இந்த நாடகத்தின் வெற்றியில் இவரது நடிப்பு பெரும் பங்காற்றி இருக்கின்றது என்பது பொய்யல்ல.

சிங்களக் காடையர்களாக வந்தவர்களது தோற்றங்களிலும் உடைகளிலும் கூடுதலான கவனம் செலுத்தியிருக்கலாம். அவர்களது குரவிலும் தொனியிலும் கொலை வெறிக் கோரத்தின் போதாமை தெரிந்தது. வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் தமிழ்க் கைத்திகளின் கண் களைத் தோண்டி எழுத்த சம்பவத்தை முன்னர் கேள்விப்பட்டிருக்காதவர் களுக்கு அந்தக் காட்சி சரிவரப் புரிந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே. சில சமயங்களில் ஒளி சரியான தருணத்தில், சரியான விதத்தில் மேடையில் வந்து வீழ்த் தவறி இருந்ததையும் அவதானிக்க முடிந்தது. இவ்வாறாக ஆங்காங்கே சில குறைபாடுகளையும் இந்த நாடகத்தில் காணமுடிந்தது.

இவை தவிர, பொதுவாக நாடகத்தின் ஒலி, ஒளி, இசை, மேடை அமைப்பு, காட்சி மாற்றங்களின்போதான செயற்பாடுகள் என்பன எளிமையாகவும் பொருத்தமாகவும் அமைந்திருந்தன. இவற்றுடன் நாடகத்தின் உள்ளடக்கம், உயிரோட்டம், காட்சிப்படுத்தல், நேர்த்தியான நெறியாள்கை என்பன பார்வையாளர்களையும் நடிகர்களையும் நேரடி யாக ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரை இறுகப் பின்னத்து வைத்திருந்தன.

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

பிரச்சாரகர்கள், பிழைப்புக் கலைஞர்கள், அரசியல்வாதிகள் கைகளில் ஒருகாலத்தில் அகப்பட்டுக் கிடந்து அல்லற்பட்ட நாடகக் கலையானது, படைப்புக் கலைஞர்களின் கைகளை வந்தடையும்போது ஒரு காத்திரமான புதிய பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றது என்பதற்கு சேரன் எழுதி, துவதி ஹானப்பிரகாசம் நெறிப்படுத்தி, குரும்பசிட்டி இராசரத்தினம் பிரதான பாத்திரத்தில் நடித்த இந்த நாடகம் ஒரு நல்ல உதாரணம்.

நாடகத்தில் முடிவில் இம்முவரும் மேடையில் தோன்றி, பார்வையாளர்களது கேள்விகளுக்கு விடையளித்தமை ஒரு பயன்மிக்க விடயம். வேற்றின மக்களும் ஊடகவியலாளர்களும் இந்த நாடகத்தி னூடாக ஈழத் தமிழ் மக்களது துயரங்களின் உண்மையான பக்கத்தைச் சரிவர விளங்கிக்கொள்ள அது மேலும் உதவியது.

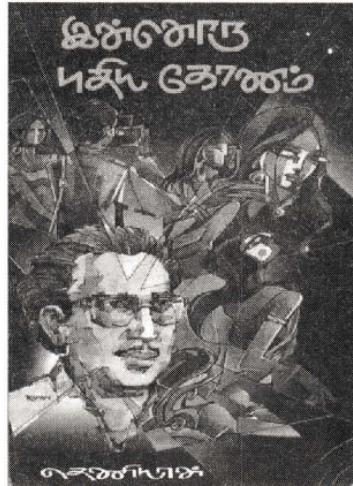
எழுத்தில் எப்போது மழை விழும் என்பதைத் தீர்க்கமாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் கனடிய குடிவரவுத் தினைக்கள் அதிகாரிகள், ஈழத்து மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்டு வரும் இன்னல்களின் அடிமுடி தெரியாதவர்கள்போலப் பாவனை செய்கிறார்களோ என்ற ஆதங்கம் இந்த நாடகத்தின் உள்மொழியில் சிக்கித் தவிக்க, கனடிய தேசிய கீத்துடன் அது முடிவடைகின்றது!

துயரக் கனவுகளுடனான “அறிதுயில்” நீங்கி, உயிர்த் துடிப்புடன் கூடிய ஒரு புதிய அனுபவத்தைப் பெற்றவனாக, கனத்த இதயத்துடன் அரங்கத்தை விட்டு வெளியேறினேன்!

“காலச்சவடு” - செப்ரம்பர் 2008 இதழிலும்

“வைக்கறை” - புரட்டாசி 19, 2008 இதழிலும் பிரசரமானது.

தென்னியாளின்
ஒன்னாரு புதிய கொண்டு
(ஸ்ரீகாலைதகள்)

“அடிப்படை மனிதாபிமானமும் சத்தியமும் இலட்சிய வேட்கயும் கொண்ட எழுத்துக்கள் எல்லாம் மற்போக்கு எழுத்துக்கள்தான்.”

சமூகம் ஒன்றின் உணர்வுகளையும் சிந்தனைகளையும், அச்சமூக மக்களின் வாழ்க்கையில் துளிர்விடும் உணர்ச்சிகளையும் மொழிவழியாக வெளிக்கொண்டும் சாதனமே இலக்கியம். சமூக அசைவியக்கத்தின் சான்றாக விளங்கும் இந்த இலக்கியமானது, வாழ்வியலின் ஒவ்வொர் பரிமாணத்தின் மீதும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்த வல்லது. ஒருவரோடொருவர் தொடர்புறுதலுக்கும், ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதற்கும் வேண்டிய அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுக்கின்றது. குறுகிய வாழ்க்கைக் காலத்தினுள் ஒருவருக்குக் கிடைக்க முடியாத வாழ்வனுபவங்களை, அவற்றின் சுகங்களுடனும் சுமைகளுடனும் இரத்தமும் சுதாயுமாய் திரட்டி வழங்குகின்றது. ஒரு

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

சமூகத்தின் வரலாற்றுச் சுவருகளினுடோக, அச்சமூகத்தின் ஆத்மாவைத் தூக்கிச் சுமந்துவந்து தருகின்றது. இவற்றின் அடிப்படையிலேயே இலக்கியத்தை மனித நாகரிகத்தின் அடையாளச் சின்னம் என வரலாற்றியலாளர்களும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர்.

இலக்கியத்தின் நவீன வடிவங்களில் ஒன்றான சிறுகதை, மேகுலகில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோற்றும்பெற்றது. இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் சிறுகதை தனது மூச்சையும் வீச்சையும் இழந்துவிட்டதாக இடையிடையே முறைப்பாருகள் வந்துபோயின. மேற்குலகில், குறிப்பாக, அமெரிக்கக் கண்டத்தில் இன்று “சிறுகதை தனது செல்வாக்கை இழந்துவிட்டது” என்று அமெரிக்காவின் பிரபல சிறுகதை எழுத்தாளர் William H. Coles கூறுகின்றார். The New Yorker சிறுகதையைப் பிரசுரிப்பதில் ஆர்வம் இழந்துவிட்டதாகவும், The Atlantic அந்த முயற்சியை அறவே கைவிட்டுவிட்டதாகவும் சுட்டிக் காட்டும் அவர், “இலக்கிய வாசகர்கள் எதிர்பார்க்கும் தரத்தை இந்நாளைய சிறுகதைகள் எட்டுவதற்குத் தவறியமையே, அவற்றைப் படிப்பவர்களது எண்ணிக்கையின் வீழ்ச்சிக்கான காரணம்” என்கிறார். (Editor's Opinions Blog)

ஏறக்குறைய நூறாண்டுகளைக் கொண்ட தமிழ்ச் சிறுகதைச் சூழலிலும் இவ்வாறான “எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்” அவ்வப்போது இடம்பெற்று வந்துள்ளது. காலத்துக்குக் காலம் புதுப்புது இலக்கியக் கோட்பாருகள் தமிழ்நாட்டில் தகரையிறக்கம் செய்யப்பட்டமை, ஏராளம் சிற்றிதழ்கள் புற்றீசல்கள் போலப் பிறந்து மடிந்தமை, இவற்றின் தொடர்ச்சியாக, இலக்கியங்களில் எண்ணிலாப் பரிசோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டமை என்பனமீது அதற்கான பழியையும் பாராட்டையும் சுமத்தலாம்.

ஸமூத்தைப் பொறுத்தவரை, ஜம்பதுகளின் பிற்பட்ட காலத்தி லிருந்துதான் சிறுகதைகள் புதுவித உத்வேகத்துடனும் கட்டுக் கோப்புடனும் வெளிவரத் துவங்கின. தினகரன் ஆசிரிய பீடத்தினுடோன, பேராசிரியர் க. கலைாசபதியின் பங்களிப்புக்கள், அவரும் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியும் இணைந்து முன்னெறுத்துச் சென்ற சமூகவியற் கோட்பாருசார் விமர்சன வழிநடத்தல்கள், முற்போக்கு எழுத்தாளர்

சங்கத்தின் சமூக இலக்கியப் பிரக்ஞையுடன்கூடிய செயற்பாடுகள் போன்றவற்றின் திரள் விளைச்சலாகவே ஈழத்துச் சிறுகதைகள் வளர்ந்து வரலாயின. இலக்கியத்தினை சமூக மாற்றத்திற்கான சாதனமாகக் கொள்ளும் மரபு வலுவிழுந்துபோன போர்க்காலத்தில் ஏற்பட்ட பின்னடவுகளுக்கு மத்தியிலும், ஈழத்தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளி களின் அனுபவங்களினதும் உணர்வுகளினதும் பிரதான காவுகருவியாக, இன்றுவரை சிறுகதையே விளங்கி வருகின்றது. மிகத் தீவிரமான ஆர்வத்தோடும் ஈடுபாட்டோடும் சிறுகதை எழுதுவதும், வாசிப்பதும் எமது சூழ்வில் கூடிக்கொண்டே போகின்றது.

இத்தகைய வரலாற்றைக் கொண்ட ஈழத்து நவீன சிறுகதை உலகின் மூன்றாம் தலைமுறையைச் சேர்ந்த முக்கிய படைப்பாளிகளில் ஒருவர், தெனியான். இதனை நிரூபிக்கும் வகையிலேயே, “தெனியானின் புனரகதைகள் இல்லையனின் நிச்சயமாக வடமராட்சியினது சமூக வரலாற்றின் ஒரு முக்கியமான பகுதி தெரியாமலே போய்விடும்..... வடமராட்சி வாழ்க்கையின் முழுமையை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியாது” எனப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி கூறியுள்ளார். (காலம், 33 - 2009, தெனியான் சிறப்பிதழ், பக். 26) தெனியானது பெரும்பாலான படைப்புக்களின் பிரதான பேசுபொருள் சாதியமாகவே இருந்தமைக்கு, இந்த வடமராட்சியின் இறுக்கமான சாதியக் கட்டமைப்பு காரணம் எனலாம். சாதியப் பாகுபாட்டுக்கு எதிராகச் சண்டைக் குரலெழுப்பிய கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, என்.கே. ரகுநாதன், பெனடிக்ட் பாலன் பேரன்றோர் அடங்கும் பட்டியலில் தெனியானது பெயரும் தவறாமல் இடம்பெற்று வருகின்றமைக்கான காரணமும் இதுதான். “சாதியம் ஒரு விஷப் பாம்பு. அது எப்படி, எங்கே மறைந்திருக்கின்றது என்பது சிலருக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். ஆனால் அந்த விஷப் பாம்பினால் தீண்டப்படுகின்றவனுக்குமா அது தெரியாது போகும்? அதனால்தான் அது பற்றி எழுதுகின்றேன்” எனத் தெனியான் சுனுரைப்பதற்கும் (காலம், 33 - 2009, தெனியான் சிறப்பிதழ், பக். 50) இதுவேதான் காரணம்.

இவற்றின் விளைவாகப் பலரும் தெனியானைச் சாதியம்சார் எழுத்தாளனாக மட்டுமே பார்க்கின்றனர். இந்தவித வகைமாதிரிப் (stereotype) பார்வைக்கு மாறாக, சாதியம் சாராத கருப்பொருட்களைக் கொண்ட பல படைப்புக்களையும் தெனியான் ஆக்கியிருக்கின்றார்.

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றுதான் “இன்னொரு புதிய கோணம்” எனும் சிறுகதைத் திரட்டு. இது 1971 - 2007 கால இடைவெளியில் அவர் எழுதிய 15 சிறுகதைகளைக் கொண்டது. 2007இும் ஆண்டின் கொற்றாவத்தை புமகள் வெளியீடான இந்நாலில், புமகள் சனசமூக நிலையத்தின் அந்நானைய தலைவர் திரு. இ. செல்வராசா அவர்களது வெளியீட்டுரையும், நூலாசிரியரது முன்னுரையும், வைத்திய கலாநிதி எம்.கே. முருகானந்தன் அவர்களது தெணியான் பற்றிய, சுருக்கமான பின்-அட்டை அறிமுகக் குறிப்பும், ஓவியர் ரமணியின் அழகான முகப்போவியமும் இடம்பெற்றுள்ளன. 162 பக்கங்களைக் கொண்ட கையடக்கமான நூல் இந்த நாலில் பேசப்பட்டுள்ள பொருட்கள் யாகவ? அவை குறித்து எவ்வாறு பேசப்பட்டுள்ளது? என்ற எளிமையான வினாக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே இந்நால் குறித்த பார்வை இங்கு அனுகப்படுகிறது.

“வெளிநாடு” என்ற கருத்துருவாக்கம் இப்போதெல்லாம் ஈழத் தமிழரது வாழ்வியலுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டது. மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு எம்மவர் வேலைவாய்ப்புத் தேடிச் சென்றபோது தமிழர் வாழ்வுடன் அது ஆரம்பத்தில் ஒட்டிக்கொண்டது. தேசிய விடுதலைப் போராட்ட காலத்திற்குப் பின்னர் பெருந்தொகையில் நிகழ்ந்த இடப்பெயர்வுகளுடன் அது ஈழத் தமிழரிடமிருந்து பிரிக்கமுடியாத ஓர் அம்சமாகிவிட்டது. அந்தவகையில் “இன்னொரு புதிய கோணம்” திரட்டிலும் நான்கு கதைகள் வெளிநாடுபற்றிப் பேசுகின்றன என்பது கவனிப்புக்குரிய விடயமாகும்.

வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திறங்கும் பணத்தின் மிதப்பினால், போலிப் பகட்டுக்களின் மொத்த வடிவமாக, முதலாவது கதையான “இன்னொரு புதிய கோணம்” கதையின் நாயகி, அற்பமான ஆகைகளாலும் கனவுகளாலும் சில்லறை நாணயங்களாய்க் குலுங்கிச் சலசலக்கின்றாள். வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைக்கு வகைவீசம் கைங்கரியங்களிலும் கூசாமல் ஈடுபடுகின்றாள். அதேவேளை “மாயை” என்ற கதையில், வெளிநாட்டுப் பணத்துக்கே உரிய பந்தாவுடன் ஊருக்கு வந்துபோகும் இளைஞர் ஒருவன், தனது தங்கைக்கு “வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை வேண்டாம்; ஊரில் ஒரு அரச உத்தியோகத்தரைப் பாருங்கள்” என்ற செய்தியைப் பூடகமாகச் சொல்லி அனுப்புகிறான்.

இரண்டாவது கதையான, “கூரை ஒன்றுதான்”, மிகை மதிப்பீரும் போலி விழுமியங்களும் கொண்ட, மேட்டுக் குடியினரின் அச்சொட்டான பிரதிநிதியான பேபி மாமியின் நடத்தை கேட்கைதைக் குறிப்பால் உணர்த்தி, அருவருப்புக்குரிய ஒருத்தியாக அவளைச் சித்திரிக்கின்றது. ஆனால் “வாழுத்துடிக்கிறாள்” கதையில் வரும் சிவகாமி, முறைதவறிப் போனதைக் கண்டும், மன்னிக்கப்படுகின்றாள். வாழ்வின் மீதான அவளது வேட்கையும் பெண்மன உணர்வும் புரிந்துகொள்ளப்படுகின்றன.

உழைப்பவன் - உழைப்பைச் சுரண்டுபவன், உள்ளவன் - இல்லாதவன், ஏழை - பணக்காரன் என்ற பாகுபாடு சொந்த பந்தத்திற் குள்ளும் ஆழ வேரூன்றி இருப்பதன் அவலத்தை “தீண்டத்தகாதவன்” என்ற கதையில் காண்கிறோம். பணக்காரனிடம் கைநீட்டிப் புதுவருஷக் காச வாங்கும் விடயத்தில், தொண்டுதுரவ செய்யும் அடிமை குடிமைகளையும், கோயிலுக்குப் புதை வைக்கும் ஜயகரையும் சமனாக ஒரே தராசில் வைத்துக் காட்டுகிறது, “ஆதாயங்கள்” எனும் கதை.

சீதனம், சீர்வரிசை கொடுக்க வழியற்றவராய் கண்ணீர் விட்டமும் அப்பாவின் துயரம் கண்டு “அப்பா ஏன் ஆழுகிறார்?” கதையில் வரும் பிரியா தன் காதலைத் துறக்கிறாள். கொடுப்பதற்கென அதே சீதனம், சீர்வரிசைகள் இருந்தும், கறாராகச் சீதனத்தைக் கறந்தெடுப்பதில் குறியாகத் தனது காதலன் இருப்பதைக் கண்டு வெறுப்புற்ற, “தீராவிலை” நாயகி ராதாவும் தன் காதலை தூக்கி வீச்கிறாள்.

“நம்பிக்கையை நடைமுறையில் காண்பதுதான் பூரணமான வாழ்வு” என்ற தத்துவார்த்த உண்மையைத் தன் உயிருள்ளவரை சுமந்து திரிந்த கண்பதிப்பிள்ளையின் மனம் தெளிவறக் காட்டப்படுகிறது, “இறுதி மூச்சள்ளவரை...” என்ற கதையில். “நம்பிக்கை மோசம் செய்த கள்ளப் பெரியதும்பிக்குள்ளும், ஒரு நல்ல மனம் இருந்தது தெரியாமல் போயிற்றே” என்ற ஆதங்கத்தை “மனிதன் உள்ளே இருக்கிறான்” சொல்கிறது.

ஆசிரியர் என்ற பொறுப்புணர்வினை, “தன்பிள்ளை” என்ற கரிசனை விஞ்சியதால், பொறுமையை இழந்து கடுமையாக நடந்து கொண்டதை நினைந்து தவியாய்த் தவிக்கும் அப்பாவை “ஒரு ஆசிரியன், ஒரு மாணவி, ஒரு தந்தை” கதையில் காணலாம். பிள்ளையின்

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

பாதுகாப்பே பிரதானம் என்பதனால், எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அந்தப் பொறுமையை இழக்காது பாதுகாப்பை வழங்கும் அப்பாக்களை “பாதுகாப்பு” கதையில் பார்க்கலாம்.

ஏழ்மையிலும் துண்பத்திலும் கணவன்-மனைவி உறவு எவ்வளவு இதய சுத்தியுடன் பேணப்படுகின்றது என்பதை “அவனுக்கும் ஒரு மனைவி இருந்தாள்” என்ற கதையிலும், போலி மாந்தர்கள் மத்தியில் அந்த உறவு அர்த்தமிழ்ந்து சில்லறை விடயமாய்ச் சீரழிந்து போகிறது என்பதை “இந்திரன்கள்” என்ற கதையிலும் காண்கிறோம்.

தொகுதியின் கடைசிக் கதையான “பிஞ்சப்பழம்,” அரும்பு, மலர், பிஞ்சு, காய், பழம் என்ற படிம வரிசைக் கிரமத்தில் நகர்த்திச் செல்லப்படும் கதை. ஒரு குறுநாவலுக்குரிய வடிவமைப்பும் பொருளமைத்தியும் கொண்ட கதை. இந்த நூலின் பெறுமதிக்கு வலுச் சேர்க்கும் கதைகளுள் முக்கியமானது. தலைமுறை தலைமுறையாக எடுத்துச் செல்லப்படும் கல்வி அறிவே ஒரு சமூகத்தின் ஆன்மாவாகும் என்ற நிலையில், அக்கல்வியின் முக்கியத்துவத்தைச் சரிவர உணராத ஒரு சமூகத்தின் பிள்ளைகள், வெம்பிப் பழுத்த பிஞ்சகளாய் அழிந்துபோகும் சோகத்தைச் சொல்லும் கதை. வெறுமனே சிறுவர்களின் கதை என்றில்லாமல், ஏழ்மை யாலும் அறியாமையாலும் மீளவே முடியாத சக்திக்குள் வீழ்ந்துமலும் ஒரு சமூகத்தின் கதை. “அறிவீனம்” தான் சமூகமொன்றின் மிகப் பயங்கரமான வன்செயல்சார் மூலக்கூறு என்பதை அடிக்குச் சொல்லும் கதை. பள்ளிசென்று படிக்கவேண்டிய தனது மகன், கூலி வேலை செய்து உழைத்துக் கொண்டுவந்த காசைக் கண்டவுடன், “புரியனுக்குப் புரியனாக என்கர புள்ளை தலை நீட்டிப்போட்டான்....” என எண்ணி இறுபுதெய்தும் அப்பாவி ஏழைத் தாய் ஒருபுறம் “இந்த மண்ணில் எந்த ஒரு தனிமனிதனாவது, உணவின்றி வாடும் கொடுமை சகிக்க இயலாதோ, அதற்குச் சற்றும் குறைவில்லாதது கல்வி இல்லாக் கொடுமை” என உள்ளம் கொதிக்கும் சமூக அக்கறை மிக்க ஆசிரியர் மறுபுறம்.

இவ்வாறாக, ஒரு கதைக்குள் மட்டும் என்றில்லாமல், கதைக்குக் கதை எதிரும் புதிருமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பாத்திரங்களை - முரண்பாடுகள் நிறைந்த பாத்திரங்களை இந்நால் பூராவும் பார்க்கலாம். வாழ்க்கை என்பது முரண்பாடுகள் மலிந்த ஒரு களம். பல்வேறுபட்ட

மோதல்களின் மொத்தத் தொகுதி. இந்த மோதல்கள், முரண்பாடுகளால் விளையும் சிந்தனைகள், உணர்வுகள் என்பன வாழ்வின் நிதிர்சனங்களாக மாறும்போது அவை கலை இலக்கியங்களாகப் பரிணமிக்கின்றன. இதனைக் கலை நேர்த்தியுடன் சாத்தியப்படுத்துபவன் தான் சிறந்த படைப்பாளி. அந்தவகையில், அன்றாட வாழ்வில் தாம் கண்ட, கேட்ட, அனுபவித்த முரண்பாடுகளையும் மோதல்களையும் உயிர்த் துடிப்பும், கலை நயமும் கொண்ட பாத்திரங்களுடாகக் கதைகளாக்கித் தந்திருக்கிறார், தெனியான்.

பின் நவீனத்துவத்தின் வருகை தமிழ்ச் சிறுகதைகளிலும் தவிர்க்க முடியாதவகையில் கணிசமான செல்வாக்கை அன்மைக் காலத்தில் செலுத்தியுள்ளது என்பதை ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும். இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், வாழ்வியல் உண்மைகள் எனப்படு பகவ ஒரே நேர்கோட்டுத் தளத்தில் என்றில்லாமல், பல்வேறு படிநிலைகளையும் அடுக்குக்களையும் கொண்டு காணப்படுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இந்த உண்மைகளை வெளிப்படுத்துவற்கென பலதுரல் தன்மை கொண்ட, கவித்துவப் பாங்கான, படிமங்களுடான “மிகைக் கற்பனை” வடிவம் ஒன்று சிறுகதையிலும் தேவைப்பட்டது. ஆயினும் இந்த முயற்சி இன்று மேற்குலகில் சாரமிழந்து போன நிலையில், இக்கோட்பாட்டின் பாதிப்புக்கள் ஏதுமற்றவராய், அன்றுதொட்டு இன்றுவரை தெனியான் யதார்த்தவாத - இயல்புவாத எழுத்ததையே தனக்குரிய எழுத்தாகக் கைக்கொண்டு வருகின்றார். அதற்கான சமூக வரலாற்றுத் தேவை அவருக்குத் தொடர்ந்து இருந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றது. தான் வாழும் சமூகத்துடன் மிக நெருக்கமான உறவையும் ஊட்டாட்டத்தையும் மேற்கொண்டு வரும் ஒரு படைப்பாளி, தனது இலக்கியங்களும் சமூக இயைபுடையனவாகவே அமைதல் வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த கவனமாக இருப்பது இயல்பு. “இன்னொரு புதிய கோணம்” எனும் இத்தொகுப்பில், பிஞ்சப்பழும், ஆதாயங்கள், மாயை, அவனுக்கும் ஒரு மனைவி இருந்தாள், தீண்டத்தகாதவன் என்பன தெனியானுக்கு, அவர் வாழும் சமூகத்துடன் பிரிக்கமுடியாத, திட்ட வட்டமான உறவும் தொடர்பும் இருக்கின்றது என்ற உண்மையை மீன் உறுதிப்படுத்தும் யதார்த்தமான வாழ்க்கைச் சித்திரங்கள். தமக்கே உரிய எளிமையான அழகியற் கூறுகளை உள்ளடக்கிய, மக்களை

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

முன்னிலைப்படித்திய, யதார்த்தப் பண்புகள் மிகுந்த, சமூக முக்கியத்துவம் மிக்க கதைகள், இவை.

இதேவேளை, தென்னியானின் படைப்பாளுக்குமின் இன்னொரு பரிமானத்துக்குச் சாட்சியங்களாக விளங்கும் கதைகளென, மனிதன் உள்ளே இருக்கிறான், வாழுத்துடிக்கிறான், ஒரு மாணவி ஒரு ஆசிரியன் ஒரு தந்தை, இறுதி முச்சள்ளவரை, அப்பா ஏன் அழகிறார்? என்பன விளங்குகின்றன. இத்தொகுதிக்கு வலுவுட்டும் காத்திரமான கதைகள். கள்ளப் பெரியதமிக்குள்ளும் வெளித்தெரியா வகையில் ஒரு நல்ல “மனிதன் உள்ளே இருக்கின்றான்” என்ற உண்மை பிடிபடுகின்றபோது, பிரத்தியட்சமான இந்த உலகை நம்பவே முடியவில்லை! “உலக போகங்களைத் துறந்து ஆசாபாசமற்ற வெற்றுச் சடலமாக சிவகாமி தன் வாழ்வைச் செலவழிக்கலாமா?” எனக் கேள்வியை எழுப்பி, போலி ஒழுக்கத் தகளாக்களைத் தகர்த்தெறிந்து, அவளது சபலத்திற்கு உளவியல் ரீதியான நியாயப்பாட்டை வழங்கும் ஒரு துணிச்சலான படைப்பு, “வாழுத்துடிக்கிறாள்.” மகள் மீது அன்பும் அக்கறையும் கொண்ட ஒரு அப்பாவாகவும், அதேசமயம் அவளது முன்னேற்றத்தில் “அதிசிரத்தை” கொண்ட ஆசிரியனாகவும் இருப்பதில் உள்ள உளவியல் சிக்கல்களை உருக்கமாகவும் அழகாகவும் சொல்லும் கதை “ஒரு மாணவி ஒரு ஆசிரியன் ஒரு தந்தை”. தேர்ந்த வாசகன் ஒருவனது மனதில் அதிர்வை ஏற்படுத்தும் விதமாக, மனித மனங்களின் விந்ததைகளையும் வினோதங்களையும் “உளவியல்” அனுகுமுறைகளுடனும், நுனுக்கமான செய்தீர்த்தியுடனும், முக்கியமாக இந்த ஜந்து கதைகளும் ஆக்கப் பட்டுள்ளன.

இத்தொகுதியிலுள்ள அநேகமான கதைகளை ஏற்கனவே அவ்வப்போது உதிரியாகப் படித்திருந்தபோதும், அனைத்துக் கதைகளையும் ஒட்டுமொத்தமாகப் படிக்கையில் கிடைத்த பரவசமும் அனுபவமும் முற்றிலும் மாறுபட்டவை. கனதியான விடயங்களைக்கூட, மிக எளிமையாகவும் இனிமையாகவும், நேர்க்கையாகவும், நேரடியாகவும் சொல்லி முடிக்கும் தெணியானின் படைப்பாற்றல், இத்தொகுதி பூராவும் பரவிக் கிடக்கின்றது. நல்ல சிறுகதை ஒன்று சராசரி வாசகளின் புரிதலுக்கு ஒருபோதும் ஒரு சவாலாக இருப்பதில்லை. வாழ்க்கையின்

நுபங்களையும் மன உணர்வுகளின் ஆழ அகலங்களையும், மிகுந்த அவதானத்துடன், தேர்ந்தெடுத்த வார்த்தைகளூடாகவும், நேர்த்தியான உத்திமுறைகளூடாகவும் படைப்பாளி வெளிப்படுத்தும் போது, புரிதலின்மை வாசகனுக்கு ஒரு பிரச்சினையாக இருப்பதில்லை. தெணியான் இந்த நுணுக்கங்களைத் தெளிவுறவே தெரிந்து கைத் திருக்கும் ஒரு கைதேர்ந்த படைப்பாளி என்பதனால், இத்திரட்டிலுள்ள கதைகள் அனைத்தையும் ஒருசேர்ப் படித்து முடித்தபோது, எவ்வித சிக்கல்கள் சிரமங்களுமின்றி புதிய உலகொன்று கண்முன்னே விரிந்து கொண்டது; ஒவ்வொரு கதையும் தனித்தனியே மாறுபட்ட அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டது, அவரது பரந்த சமூக தரிசனத்திற்குச் சான்றாக.

தெணியான் தமிழில் பாண்டித்தியம் மிக்க ஒரு தமிழாசிரியர். ஆனாலும் அந்தத் தகைமை அவரது படைப்பாளுமைக்குப் பங்கம் விளைவிக்கும் ஓர் அம்சமாக இருப்பதில்லை என்பதை அவரது இயல்பான, கிராமியப் பாங்கான எழுத்து எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இலக்கியத்தில் நடை என்பது வெறும் மொழிப் பாண்டித்தியம் அல்ல. அது ஆழந்த அவதானிப்புடன் சம்பந்தப்பட்டது. வெளியுலகையும் அக உலகையும் கூர்ந்து அவதானித்து, அந்த அவதானிப்புக்களைத் துல்லியமாகவும் துலக்கமாகவும் சொல்லவிடுவதே நல்ல நடை. நேரான ஒருநோக்கில், தேவையற்ற அலங்காரம் ஜன்றிச் சொல்வது எனினும். அந்த எளிமையில், முன்னரொருபோதும் சொல்லப்படாத ஒரு விடயத்தை ஆழமாகச் சொல்வதுதான் சிறப்பு. இது இலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்க்கும். தமிழில் புலமையையும், அதேவேளை அடிப்படையை மீறிய எளிமையையும் தெணியான் கொண்டிருப்பதே அவரது சிறுகதைகளுக்கு மரபு ரீதியான சிந்தனை வளத்தைக் கொடுக்கின்றது.

மேலும், அடுத்தவர் மீதான அக்கறையும் கரிசனையும்தான் நல்வாழ்வுக்கும் ஒரு நல்ல சமூகத்திற்கும் மூலாதாரம். இந்த அடிப்படை மனிதாபிமானமும் சத்தியமும் இலட்சிய வேட்கையும் கொண்ட எழுத்துக்கள்தான். இதனையே தமது இலக்கியக் கொள்கையின் ஒளியாயும் பொறியாயும் வரித்துக் கொண்டுள்ள தெணியான், விடுதலையை அவாவுதல் குறித்தும், மனித ஆன்மாவுக்குள் நம்பிக்கையை விடத்தல் குறித்தும், தனக்கெனத் தனி

படைப்புகளும் பார்வைகளும்

நோக்கும் போக்கும் கொண்ட ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளர். அதற்கமைய வாழ்க்கையையும் மனிதர்களையும் வெவ்வேறு கோணங்களில் கவனித்து, அனுபவமும் கற்பனையும் கலந்த படைப்புக்களாக - மானுட விழுதுகளுக்கும் சமத்துவத்திற்கும் குரல் கொடுக்கும் எழுத்துக்களாக - “இன்னொரு புதிய கோணம்” திரட்டிலுள்ள கதைகளை அவர் படைத்துள்ளார். “ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாறு தெணியான் இன்றிப் பேசப்பட முடியாது. அவர் பிற எழுத்தாளர்களால் இனங்காணப் படாத காட்சிகளையும், தரிசனங்களையும், பேசாப் பொருள்களையும், புனரையாத சிதைவுகளையும் நிதானமாக நேர்நின்று, சத்திய தரிசனத் துடன் எடுத்துக் காட்டுபவர்” எனப் பேராசிரியர், சபா ஜெயராஜா குறிப்பிடுகின்றமைக்கு (வாழ்த்துரை, தெணியான் மணிவிழா மலர்) இத்தொகுதிலுள்ள கதைகள் ஆதாரமாய் விளங்குகின்றன.

தெணியான், தாம் வாழும் சமூகம்சார் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு எதிராகக் “கலக்க்குரல்” எழுப்பும், முற்போக்கு அணியினருக்கே உரிய, அழகியல் கட்டுமானத்துக்குள்ளிருந்து, புனைவுப் பணியில் ஈடுபட்டுவந்த படைப்பாளியாகவே பெரிதும் அறியப்படுவர். ஆயினும் அவரது கலக்க்குரலிலும் கலையழகின் அனுகுமுறையிலும் ஒரு தனித்துவம் இழையோடி இருப்பதை அவரது அண்மைய படைப்புகள் சுட்டி நிற் கின்றன. “இன்னொரு புதிய கோணம்” அதில் இன்னொன்று. இதிலடங்கும் கதைகள் வாசகர் மனதில் கிளர்த்தும் உணர்வுகளே அதற்கான சான்று. தெணியானது, வாழ்வுபற்றிய பரந்த தரிசனத்திற்கும், பார்வை வீச்சுக்கும் சாட்சியமாய் நிற்கும் இத்தொகுதியின் உட்சாரம், ஒரு பரந்து விரிந்த உரையாடலுக்கு உகந்த களம். ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுப் போக்கின் திசையறிகருவியாகக் கொள்ளத்தக்க சகல தகுதியும் தெணியானின் “இன்னொரு புதிய கோணம்” தொகுதிக்கு உண்டு.

“தெணியானின் படைப்புகள் மீதான பார்வைகள்” - “ஜீவநதி” வெளியீடு, 2013, நூலில் பிரசுரமானது.

நவம் அவர்கள் ஒரு தேர்ந்த வாசகனாகவும், நயப்புறையாளனாகவும், விபரிப்பாளனாகவும், விமரிசகனாகவும் பல அவதாரங்களில் நின்று தாம் சுவைத்தவற்றைத் தனி அனுபவம் ஆக்காமல் அவற்றைப் பொது அனுபவமாக்க முனைந்துள்ளார். அதன்வழி அவர் கைசுட்டிக் காட்டிய பனுவல்கள் பரவலாக்கம் பெறுவதற்கான சாத்தியப்பாடு உண்டு. இது பொறுப்புள்ள ஒரு விமரிசகனது பணி. அதனை க. நவம் அவர்கள் செவ்வனே செய்துள்ளார்.

- பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன்

ஸ்ரீநாதாஸ்தாந்தி

ISBN : 978-955-7295-02-2